

Josip Pečarić: 'DOBAR ČOVEK SLOBA'

JOSIP PEČARIĆ

'DOBAR ČOVEK SLOBA'

ZAGREB, 2025.

© *Josip Pečarić*

KAZALO

UVOD	7
HRVATSKE BUDALE ILI HRVATSKE SLUGE	9
PRILOG: LILI BENČIL, UKRAJINI 600 MILIJARDI POMOĆI OD MEĐUNARODNE ZAJEDNICE, A HRVATSKOJ 1991.EMBARGO I TO OD EU I UN	17
PUBLICISTIČKE KNJIGE JOSIPA PEČARIĆA	23
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	23
FRANJO - MAJSTORE!	23
SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.	27
BORDEL U HAAGU	27
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	33
SRPSKA LEKCIJA	33
JOŠKO ČELAN, U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!	40
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	55
DRŽAVA NA RAČUN HRVATA	55
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ZA HRVATSKU HRVATSKU"	63
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.	71
U HAAG S NJIM!	71
FRANJO JE KRIV, SLOBO JE NEVIN!	77

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	80
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>HERCEGOVAC IZ BOKE</i>	80
O SUKOBU HRVATA I MUSLIMANA U BIH - NEODRŽANO PREDAVANJE	95
O SUKOBU HRVATA I MUSLIMANA U BIH - AUSTRALSKE PROSUDBE	110
JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE- DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2007.	122
TUĐMAN JE DOČEKAO SVOJE TRI SEKUNDE	122
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.	128
PISMA PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU	128
HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH' STVARANJA HRVATSKE DRŽAVE!	134
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	146
VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?	146
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	165
JOSIPOVIĆEVA LJUBAV PREMA MILOŠEVIĆEVIM ZEČEVIMA	165
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	171
PREDSTAVLJANJE KNJIGE ZVONIMIRA HODAKA „LIJEVOM NAŠOM / KOLUMNE“	171
POMOZI SIROTU NA SVOJU SRAMOTU! / VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI, DRAGOVOLJAC.COM, 2024. ..	176
VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI, 2. (PISMO IZ IZRAELA)	176
 AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	 189

UVOD

Mnogi u RH nisu željeli hrvatsku državu. Glavni krivac za to im je – s pravom – Utemeljitelj RH akademik Franjo Tuđman. Zato im je on stalno na udaru. Istina nisu mogli biti toliko organizirani kao danas, ali i u vrijeme dok je Franjo bio živ djelovali su tako da je odmah poslije njegove smrti došlo do promjene vlasti i otvorenene DETUĐMANIZACIJE tj. rashrvaćivanja Hrvatske. To je najbolje pojasnio bivši Tuđmanov ministar Bosiljko Mišetić. Naime poslije Tuđmanove smrti mnogi HDZ.ovci su se odricali Tuđmana. Mišetića su upitali dijeli li i on takve stavove, Odgovorio im je:

.Ne sada tek vidim kakav je genij bio Tuđman. Stvoriti državu s ovakvim narodom!

Naravno, velika stvar je bila to što je Tuđman bio i vojnik i povjesničar.

Itekako je znao iskoristiti politiku Slobodana Miloševića, koju je odmah sjajno definirala Tanja Torbarina izjavivši:

Nije mi jasno zašto je Miloševih htio neku Veliku Srbiju, kad je najveća Velika Srbija bila Jugoslavija.

O Miloševićevim 'zaslugama' u stvaranju RH zato je puno napisano i u mojim knjigama, ali zapravo prva takva knjiga s njegovim imenom bu naslovu odnosila se na srpskog političari koji po samim Srbima jeste njegov najveći sljedbenik. Knjiga je prvo dana na portalu dragovoljac.com, a kasnije je i tiskanu:

J. Pečarić i M. Pavković Mali Sloba u Zagrebu, dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/33571-mali-sloba>

. Pečarić i M. Pavković, Mali Sloba u Zagrebu, Zagreb, MMXXIV., str. 252.

Zapravo je prva moja knjiga sa Slobinim imenom objavljena prošle godine:

J. Pečarić, Slobini zečevi, Dragovoljac.com, 2024.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/zecevi.pdf>

S njom sam ispravio malu nepravdu prema Miloševiću, jer je njegova izjava o srpskim vojnicima – zečevima u 'Oluji' bila u naslovu knjige:

J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.

Mnogima u RH koji nisu željeli hrvatsku državu još u vrijeme Tuđmanovih deset godina, a i do danas najvažnija je bila PRIGLUPA priča o tome kako su Sloba i Franjo dijelili BiH.

To je „Priča o dobrom čoveku Slobi“, pa ovom knjigom u kojoj su dani moji tekstovi u kojoj se ta priča spominje malo ispravljam nepravdu prema balkanskom krvniku, čovjeku koji nije uspio pobijediti razoružanu Hrvatsku iako je imao podršku svjetskih moćnika, i onih u RH koji nisu željeli hrvatsku državu. Svjetski moćnici su morali nastaviti borbu za ostvarenje svojih ciljeva. Kada ih je Franjo pobijedio u ratu priklonili su se onome što im je preostalo, a što je opisao kineski filozof i ratnik Sun Tzu pišući o pobjedi bez oružja uz pomoć najogavnijih ljudi iz tog naroda.

Akademik Josip Pečarić

'DOBAR ČOVEK SLOBA'

Na moju priču o dobrom čoveku Slobi podsjetio me je i novi komentar Lili Benčik:

<https://hrvatskepraviceblog.com/2025/03/06/ukrajini-600-milijardi-pomoci-od-medunarodne-zajednice-a-hrvatskoj-1991-embargo-i-to-od-eu-i-un/>

Zapravo danas možemo zaključiti je da je naša sreća što nam nisu pomagali. Tako smo znali da se za slobodu moramo izboriti sami. Ukrajinu su pomagali, ali tek toliko da ostvaruju svoje interese i tako da ih u trenutk kada im to nije u interesu mogu ih ostaviti na 'cijedilu'.

Priča o kojoj je riječ nastala je devedesetih godina i nisam je mogao objaviti u Hrvatskoj do 2000. Tako je zapravo prvi put objavljena u Australiji. Vjerojatno bih trebao sakupiti sve tekstove u kojima je i ona dana. Ovdje dajem samo tekst iz knjige o generalu Praljku:

HRVATSKE BUDALE ILI HRVATSKE SLUGE?

Nedavna anketa koja je pokazala da je hrvatskom narodu jasno da je Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman najzaslužniji za stvaranje države nešto je na što su mnogi državotvorni Hrvati stalno upozoravali. Toga su sve vrijeme svjesni i svi njegovi oponenti. Budućnost je porazna za njih: Tuđman je stvorio državu i to će znati svi naraštaji hrvatskog naroda. A o njima će znati neki bolji student povijesti.

Znamo da hrvatski „ljevičari” obično nastupaju tvrdnjom da je svatko mogao to učiniti. Pričao mi je akademik Jelčić kako je jednoga od takvih upitao:

„Pa zašto to onda niste učinili Vi. Ja bih – da sam mogao.“

Bio sam nepravedan pa sam se obično rugao hrvatskim „ljevičarima” za takve tvrdnje. Međutim, ovih dana niz komentara me upozoravaju na to da i iz „hrvatske” desnice

imamo puno takvih kojima je Tuđman uzeo ono što „njima pripada”.

Tako mi jedan poznati publicist piše:

Radim već oko 35 godina s međunarodnim institucijama o pripremi Hrvatske za samoodređenje i nadgradnju zatečenog totalitarnog društva u pravnu državu s vladavinom prava. Od Madridske konferencije postojala su dva plana primjene odredbi iz 'Završnog dokumenta' Helsinške konferencije: Prosovjetski plan, koji je izradio krug 'proljećara' oko Tuđmana i plan koji je, na temelju 'Ustava HNV-a' izradilo vodstvo Hrvatskog narodnog vijeća (...) Vi očito smatrate da su Titovi kadrovi neopravdano kažnjeni a isto i oni koji čekaju izricanje kazni?

Prvo, za neupućene, HNV se samoraspućilo sa stvaranjem hrvatske države. Očito ima „nasljednika” da ne kažem pretendenta koji su još danas ogorčeni na Tuđmana. Zbilja bi bilo interesantno popisati sve te pretendente, zar ne?

Ali uvijek me iznenade. Nisam očekivao s “desnice” napad na hrvatske generale u Haagu. I to s pozicija naših *jugoslava*. Usporedio sam njegove stavove s Tadićevim, a onda je došao novi e-mail u kome sam “doznao” više i o „podjeli” BiH:

Niti bi bilo onoliko zla, krvi, rušenja, žalosti i pljačke da se Tuđman s Miloševićem nije unaprijed dogovorio da podjele Bosnu. A komunistička ideja o podjeli Bosne datira još iz 1943. U privitku Vam šaljem i dokaz za to: dogovor Tita i Draže Mihajlovića o podjeli – Bosne. To je bila početna platforma za dogovor Tuđman – Milošević.

Razmišljao sam trebam li našem publicist poslati što je general Praljak o tome govorio na tom „sudu”, a što se može naći na hrvatskim portalima:

O susretu Tuđmana i Miloševića 1991. g. u Karadordevu

...Percepcija laži postaje činjenica, to će reći istina. Jedna od tih laži koje su se razgranale po tim državama, i po sudu i svugdje je

u tome da su Milošević i Tuđman 1991. godine na tajnom sastanku u Karađorđevu dijelili Bosnu. Ja sam, časni suci, nekoliko puta govorio da je to logička ludost, jer ako Milošević ima planove kakve ima, a napada zbog tih planova, kako će podijeliti Bosnu, to nije nikome jasno, ali koga logika briga? Logika naspram tolike količine priče je potpuno u političkom smislu nezanimljiva.

Dakle, ovdje, to smo vidjeli u ovom predmetu, ja sam unio pismo koje je gospodin Izetbegović pisao rukom Franji Tuđmanu i tamo se vidi (Praljkova odvjetnica navodi izvor). I tu se iz toga pisma vidi da je Alija već od nekoga, od nekud od tih, s timom doktora i svih agenata koji su se tu motali. Već je plasirana priča o tome da će se na sastanku, da će Milošević ponuditi podjelu Bosne i Hercegovine Franji Tuđmanu prije sastanka. Dakle, sastanak nije ni održan, a već su kružile glasine o tome što će ponuditi, a sve zbog toga da se spriječi moguće vojno savezništvo između Hrvata i muslimana.

Tada je ta priča obzirom da su održani daljnji sastanci, priča o Karađorđevu, nije je više bilo. Ona se pojavljuje ponovo 93. godine, kad opet iz nekih mračnih razloga treba produbiti hrvatsko, odnosno pokrenuti hrvatsko-muslimanski spor i sukobe, i tada se opet na te prostore muslimanima kaže, evo Franjo Tuđman je davno dijelio Bosnu i Hercegovinu sa Miloševićem. To je bio razlog što se taj problem koji se od 91. do 93. više nije javljao. Tada se 93. godine počinje optuživati o nekakvoj dogovorenoj podjeli prije dvije godine.

Nažalost gospodin Tuđman se mora pravdat, jer velim percepcija koju su pustili o tome da je podjele bilo 91. godine, sada je koriste kao činjenicu. I on se... jednostavno smo se svi pravdali od izmišljotina.

I kaže (Milošević, u knjizi Laure Silber i Allana Littlea, „Yugoslavia: Death of a Nation“, 1996., op. a.) „bilo je nagađanja da smo se dogovorili o podjeli Jugoslavije“. I sad onakvom jasnoćom, odnosno direktnošću kakvu je on inače imao, vrlo lijepo zaključuje: „sad vam kažem, da smo to ondje učinili, mogli

smo odmah i učiniti", (u pozadini glas odvjjetnice, valjda zbog točnosti navoda, op. a.) „da smo to tamo odlučili, mogli smo odmah i učiniti". I to je bit problema. Dakle, da su se tako moćne srpske snage dogovorile sa Hrvatskom, koja je isto imala snage u podjeli BiH, a tko se onda tome mogao tome suprotstaviti? Taj plan je mogao biti proveden za tri dana. I to on kaže: „Mogli smo odmah i učiniti". A ne bi napao Hrvatsku odmah poslije toga i sav rat kako se događao do 95. godine.

Nadalje, o tome se isto očituje Borislav Jović, koji je bio desna ruka Miloševića, zapravo samo ne znam da nisu skupa spavali, sve su drugo radili. I on ovdje izrijeком kaže: „pa to bi za mene bilo ogromno iznenađenje, jer je u tom trenutku takvo rješenje značilo bitno odstupanje od naše cjelokupne politike. „Dakle, Jović kaže, pa naša cjelokupna politika nije bila da dobijemo komad Bosne, nego da dobijemo Jugoslaviju, do Karlobaga, Virovitice i Karlovca. Dalje, o tome se ponovo očituje Jović, isto tako u nastavku, u fusnotama je, jeli... I opet kaže: „To nije bilo moguće, jer to nije bilo u skladu s ciljevima politike srpskog rukovodstva", to bi bilo kaže: „u sukobu s našim viđenjem načina rješavanja srpskog pitanja u Hrvatskoj i sa našim shvaćanjem da treba sačuvati Jugoslaviju." I to je beskrajno jasno.

Gospodin Mesić je svjedočio na ovom sudu, da je on čuo, da je na tom sastanku dijeljena Bosna i Hercegovina. Ova knjiga je napisana o tom svjedočenju. Stipe Mesić je krivokletnik i ovdje je govorio neistine, odnosno ovdje je lagao iz razloga što se tada već htio politički obračunati s Franjom Tuđmanom, i živim i mrtvim. Više mrtvim nego živim... Pitanje; Zašto gospodin Mesić 91. godine, ako je čuo da su dijelili Bosnu i Hercegovinu, Franjo Tuđman i Milošević, protiv čega je on bio, zašto to tada javno nije rekao, a bio je drugi čovjek države, dakle odmah do Franje Tuđmana, zašto to ni na jednom sastanku na kojima sam i ja bio, zajedno s jednim i drugim nije rekao? Nego je čekao da sve to skupa prođe i onda se politički obračunavao..."

Časni suci, činjenice su slijedeće: 91., 92., 93. godine,... ja sam bio član VONS-a i susretao sam Franju Tuđmana i gospodina

Mesića na mnogim sastancima. Nikada, nigdje, ni jednom riječju, nitko, nikad nije spomenuo, a ni gospodin Mesić, bilo kakvu priču o tome, da su se Franjo Tuđman i Milošević 91.godine u proljeće dogovorili o podjeli Bosne. Ta priča, to je moje iskustvo, i ja o tome svjedočim, pojavila se 1993. godine, dvije godine nakon sastanka. I znam da se pojavila zbog početka političkih obračuna. To znam, Stipe Mesić nije bio na sastanku (u Karađorđevu, op. a.), zna isto što i ja, a svjedoči o tome sastanku ovdje isto špekulirajući! Na sastanku su bila dvojica ljudi i ta dvojica su rekli što su imali reći, a ja ovo što sam sada rekao, to je moje svjedočenje, a činjenice su ovdje pobrojane, koje su objavljene. To su činjenice koje su objavljenje, a ovo je moje svjedočenje. „O bezbroj puta "da"

...100 puta je to ponovljeno, sto tisuće puta. Svakome tko je želio slušati. Od Cutileira, BiH je od Cutileira bila definirana. Mi smo rekli "da". Pa da je Vance-Owen "da", pa Stoltenberg "da", pa priznanje BiH "da", pa granice "da". Pa zahtjev da se postave snage UN na granice, deset puta se tražilo. Dakle, uvijek jedno te isto. BiH „da". Hrvati u BiH trebaju dobiti svoje pravo samoupravljanja, samouprave, u okviru neke ili konfederacije ili federacije ili kantona, i tako dalje..." (15. 6. 2009.)

Odustao sam. Zar treba na takve stavove našega publicista dati sjajnu raščlambu velikog hrvatskog generala? Umjesto toga samo sam mu poslao tekst iz *Hrvatskog slova* 7. studenoga 2003.

Kome vjeruju hrvatske budale?

Milan Jajčinović u Večernjem listu u tekstu Tko je dijelio Bosnu kaže:

Ono što smo već po sto puta čuli, u Haagu smo čuli i od Ante Markovića, tj. da su 'Milošević i Tuđman dijelili Bosnu'. To je već 'opće mjesto' svih 'objektivnih promatrača' i njihovih ratnih i poratnih priča. Bilo je očekivati da će zadnji premijer Jugoslavije i njezin zadnji polit-ekonomski prozelit, i u Haagu imenovati rušitelje svojih reformi, one koje krivi da su mu ispod nogu izvukli zadnji tepih Jugoslavije (...) zanimljiva je potreba da se u

svakoj prilici obnavlja uvjerenje o Miloševiću i Tuđmanu kao o paru, čak partnerima, koji su se jednako bavili politički bludnim radnjama. Pogotovo Bosnom. i Marković je opetovao tu već dugo mnogima dragu priču. Ali to je stara alibi priča. Osobito prihvatljiva Zapadu, čiji su moćnici miloševićevsku agresiju dopustili, a onda je preimenovali u 'rat balkanskih divljaka'. U toj su poremećenoj optici za rat jednako krivi i Milošević, koji ga je poveo, i Tuđman, koji mu se suprotstavio! Jednako su krivi i za rat u Bosni i Hercegovini!

Pričom o partnerstvu Milošević-Tuđman međunarodna zajednica prikriva svoje zločine

Da. Svjetskim moćnicima je priča o partnerstvu Miloševića i Tuđmana potrebna da prikriju svoje sudjelovanje u zločinima. I nevine osuđuju iz istog razloga. To im je i moguće dok god mi njih uvjeravamo u nešto što oni itekako dobro znaju. Umjesto da i kroz porugu kažemo sve. Mnogi čitatelji Hrvatskog slova sigurno se sjećaju moje priče o dobrom čoveku Slobi. Pokušao sam je objaviti još 1996., pa 1999., ali tiskana je u Hrvatskoj prvi put tek 2000. Evo kako je izgledala u tom tekstu iz 1996. godine (tiskan je u mojoj knjizi „Pronađena polovica duše“, Zagreb, 2002., str. 117–118) :

„Mene osobno najviše veseli klasičan učinak srpske lekcije: „Tuđman i Hrvati krivi su za 'podjelu Bosne“. Naime, odavno sam shvatio da je najbolji način borbe protiv učinka spomenute srpske lekcije – narugati se. Glavni 'dokaz' ovih naših 'dobrih učenika' jest obično Karađorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju jest: 'Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke – pola Bosne meni – pola tebi!'.

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaidu, poslije nekoliko dana moja domaćica, Hrvatica, ispričala mi je kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karadžića. Ona će njemu: 'Znaš, da je tu sada ovaj profesor koji stanuje kod mene on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek.' Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici.' Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: 'Čovjek ima pravo.' Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno."

Tko je glup?

Jedan prijatelj, kojega se posebno dojmila priča o dobrom čoveku Slobi, upitao me je što mislim o Markovićevoj tvrdnji. Rekao sam mu:

„Ja mislim da je Tuđman doista ispričao Markoviću to o podjeli Bosne."

Čovjek se zaprepastio. Nije mogao vjerovati da tako nešto može reći autor priče o dobrom čoveku Slobi. Ali ubrzo mu je sve postalo jasno jer sam nastavio:

„Znate, Tuđman je morao brzo vidjeti tko je glup, a tko nije. Pa ima li boljeg načina da spozna tko je glup od priče o podjeli Bosne. Doista su samo glupi ljudi mogli povjerovati da je Sloba toliko dobar čovjek da razoružanom (od Račana and co.) Tuđmanu nudi pola Bosne. Tako Vam je meni i danas veoma interesantno vidjeti tko vjeruje u tu priglupu priču o podjeli Bosne. I pravim popis hrvatskih budala. Vidimo da tu ima i političara, novinara, akademika, ..."

Prijatelj se grohotom nasmijao. Da, treba im se rugati i smijati im se.

Vjerovali ili ne, dobio sam „odgovor“:

Mržnju prema Europskoj Uniji podgrijevaju pristaše opcije 'sovjetske Hrvatske' (kao i Dodik u Banjaluci – 'dole Evropa, živela Rusija'). No, koncem godine će biti supotpisan Protokol o pristupu Hrvatske u EU i time je sudbina sovjetaša zapečaćena

za sva vremena. Kako će oni nakon toga disati i pisati – to je njihova privatna stvar. No, vi ste očito odrastao i punoljetan čovjek stanovitog ugleda u društvu i moja je želja da upozorite te ljude da ne navlače na nas prokletstvo još jedan i još jedan put – u ukupnosti sudbine Europe koja nema drugog izlaza do li – biti zajedništvo slobodnih i solidarnih.

Nisam odgovorio. Bilo bi nepristojno tri puta odgovarati na način na koji jesam (prvo izjednačivanje s Tadićem, a potom s hrvatskim budalama).

Zapravo, čini se da se iz tog teksta može iščitati otkud takva pisma. Kada služite gazdama, nikada se ne zna kada će Vas izvući iz rukava, zar ne?

HRSvijet, 5. srpnja 2011.

J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.

PRILOG

UKRAJINI 600 MILIJARDI POMOĆI OD MEĐUNARODNE ZAJEDNICE, A HRVATSKOJ 1991. EMBARGO I TO OD EU I UN

6 ožujka, 2025 by [hrvatskepraviceblog](#)

To nitko ne spominje! To se „zaboravlja“ da međunarodna zajednica opere svoju savjest!

Hrvatskoj je oduzeto pravo na samoobranu!

To je licemjerna međunarodna zajednica!

I to na inicijativu i traženje Engleske i uz pomoć ministra vanjskih poslova Jugoslavije Budimira Lončara!

Ukrajina je dobila 600 milijardi dolara pomoći od SAD i NATO, i međunarodne zajednice, a Hrvatska je 1991. dobila od međunarodne zajednice EMBARGO na uvoz naoružanja.

Hrvatskoj su zabranili da se brani.

To nitko ne spominje i to je razlika između Hrvatske i Ukrajine.

I još pišu da nije istina da nitko Hrvatskoj nije pomogao!

Vijeće sigurnosti UN-a 25. rujna 1991. jednoglasno je prihvatilo rezoluciju pod brojem 713 kojom se uvodi „potpuni embargo na sve isporuke oružja i vojne opreme Jugoslaviji.“

Embargo na uvoz oružja imao je dalekosežne posljedice jer je, s obzirom na goleme zalihe streljiva i nemjerljivu nadmoć JNA u naoružanju, UN praktično olakšao srpskom agresoru osvajanje novih teritorija. Napadnuta Hrvatska, a uskoro i Bosna i Hercegovina, platile su ovu nepravednu odluku tisućama izgubljenih života.

I ne samo UN, EMBARGO je uvela i EU.

Uz snažnu potporu Velike Britanije i brojnih drugih europskih zemalja, taj je embargo onemogućio svaki značajniji pokušaj Hrvatske (a poslije i Bosne i Hercegovine) da iskoristi svoje pravo na samoobranu!

Dana 5. srpnja 1991. Europska Unija (tada EEZ) uvela je vrlo nepravedan embargo na uvoz oružja u SFRJ gdje počela brutalna agresija na Hrvatsku. Omjer naoružanja bio je u tom trenutku 98% oružja u rukama Srbije i samo 2% na strani Hrvatske.

Hrvatski narod se našao goloruk, razoružan od te iste JNA, koja je naoružanje Teritorijalne obrane oduzeto od Hrvatske prosljedila pobunjenim Srbima u Knin.

Hrvatski narod suočen sa strašnom vojnom silom JNA, ostao je osamljen i ostavljen od međunarodne zajednice!

Hrvatska je dovedena pred gotov čin i presudu da bude uništena: na jednoj strani oružana pobuna Srba u Hrvatskoj i očekivani napad do zuba naoružane JNA, a sa druge strane međunarodna zajednica koja želi očuvati Jugoslaviju i to na najbesramniji

način: dozvolom EU da Srbija na čelu s JNA napadne gotovo potpuno goloruku Hrvatsku.

EU je znala što se događa u Jugoslaviji i ova odluka je bila, promišljen i namjeran čin, u korist Srbije i uništenja Hrvatske. Pokazao je to i tijek događaja kasnije kada EU nije prstom mrdnula tijekom genocida u Vukovaru, kao i cijelog rata u Hrvatskoj i BiH, sa strašnim epilogom i genocidom u Srebrenici ubijanjem preko 8000 ljudi, kojeg su nizozemski vojnici u sastavu UN-a šutke promatrali.

Po podacima jednog uglednoga britanskog časopisa (The Military Balance, The International Institute for Strategic Studies) JNA je 1991. imala okvirno:

1850 srednjih tenkova,

13 lakih tenkova,

240 izvidničkih oklopnih vozila,

490 bojnih vozila pješništva,

500 oklopnih transporterata,

1934 artiljerijska oruđa većeg kalibra (od 105 mm naviše),

oko 3000 minobacača 120 mm i 3400 minobacača 82 mm,

1799 protuoklopnih topova,

449 zrakoplova i 190 helikoptera,

11 podmornica, 15 raketnih čamaca i topovnjača, 14 torpednih čamaca i 79 ostalih brodova.

Svo to naoružanje usmjerilo se prema Hrvatskoj koja nije imala tenkova, aviona, teških topova, topovnjača, brodova, uglavnom lako naoružanje sa ponekim policijskim transporterom, bestrzajnim topom i minobacačem.

Snagu JNA znali su i EU i UN i cijela međunarodna zajednica! Ta silno nepravedna i nehumana odluka dogodila se u jeku najžešće agresije na Hrvatsku.

Britanska znanstvenica Carole Hodge u knjizi "Britanija i Balkan" opisuje odnos Engleske diplomacije prema Hrvatskoj. Takvu je odluku u Vijeću sigurnosti gurala upravo Britanija. Problem je nastupio kad je postalo jasno da će Kina uložiti veto. UN-ovi diplomate su se zabrinuli, jer se uz veto ne može uvesti embargo i onda su Englezi sjetili lukavo riješiti problem.

Obraćaju se Budimiru Lončaru, ministru vanjskih poslova Jugoslavije i, prema britanskim izvorima, “čovjeku Zapada u SFRJ”. Pored Ante Markovića, tadašnjeg premijera, Lončar je bio političar na kojega je Zapad računao u očuvanju kakve-takve Jugoslavije. Godinu dana prije ova dvojica Hrvata u Beogradu pokrenuli su plan – pristupanje Jugoslavije u EU. Lončar tada nalaže Vladislavu Jovanoviću, Miloševiću čovjeku u UN, da pošalje pismo Vijeću sigurnosti, a potom i sam daje izjavu pred VS, tražeći uvođenje embarga.

James Gow, najcjenjeniji britanski stručnjak za pitanja Balkana, napisao je da je Lončar “molio da Vijeće sigurnosti uvede Hrvatskoj embargo”.

Bio je to uvod u Domovinski rat nepravedan, težak, prljav, praćen masovnim ubijanjima i etničkim čišćenjem Hrvata, medijskom agresijom, sveopćom hajkom, diplomatskom izolacijom i prljavim igrama, ali na kraju je pobijedila hrabrost i požrtvovnost hrvatskih branitelja i zapečatila – Oluja!

I tu veličanstvenu i pobjedonosnu Oluju, vrlj su „domoljubi“ nastojali omalovažiti i obeščastiti. Dobroslav Paraga je za Oluju izjavio;

„Oluja nije bila oslobodilačka akcija. To je bio dogovor Miloševića i Tuđmana o preseljenju stanovništva. Trebamo prestati pogrešno predstavljati događaje i zapitati se je li Oluja bila akcija zaposjedanja okupiranih teritorija RH ili je to plaćanje goleme cijene za politiku u BiH.“ – rekao je za „Jutarnji list“ 2001. godine.

Naravno da jugo Hrvati veličaju Budimira Lončara. Isti taj Budimir Lončar postaje vanjskopolitički savjetnik predsjednika Mesića, a poslije predsjednika Ive Josipovića.

Tvrtko Jakovina, povjesničar zaljubljen u Jugoslaviju napisao je biografiju Budimira Lončara “Od Preka do vrha svijeta”, ali kada je Lončar 1.rujna 2024. umro u Preku na otoku Ugljanu, njegov ispraćaj novinar Ivica Marijačić ovako je opisao na svom FB profilu;

“Lončar ispraćen kako i zaslužuje, kao pas i uz bojkot žitelja Preka! Jugoslavenski diplomat i jedan od najvećih hrvatskih

izdajnika, Budimir Lončar, danas je iz rodnoga Preka na Ugljanu ispraćen na posljednji počinak u Zagreb.

Osim članova obitelji, posljednjem ispraćaju bilo je nazočno dvadesetak mještana, prijatelja i obožavatelja koji su slični Lončaru po mržnji prema Hrvatskoj, među njima Ivica Maštruko kodnoga imena Katolik.

Hrvatski narod Preka i Zadra, kao i svi predstavnici lokalne vlasti, bojkotirali su ovaj događaj. Uz lijes nije bilo križa, nije bilo fotografije umrloga krvnika, nije bilo zastave i nije bilo svećenika.

Ispraćen je kao pas, valjda takav ispraćaj i dolikuje osobama kao što je bio Bude Lončar, čovjek zaslužan za embargo UN-a na uvoz oružja protiv napadnute Hrvatske, jugoslavenski ministar koji je na toj dužnosti u Beogradu proslavljao srpsku okupaciju Vukovara i pokolje na Ovčari i u Škabrnji. Neka mu je hrvatska zemlja oganj vječni.”

Budimir Lončar nikada nije optužen , nikada nije odgovarao nadležnim tijelima u Hrvatsko za ovaj čin koji je Hrvatsku koštao velikih uništenja i dovođenja hrvatskog naroda na sam rub opstanka. Dapače, u hrvatskoj apsurdnosti koja traje do danas se čak među povjesničarima i političarima javljaju mišljenja da je ovim činom Lončar odmogao JNA u agresiji na Hrvatsku!

Još nepriznata, naoružana tek s nekoliko desetaka tisuća kalašnjikova, RH je bila pred slomom. Embargo je za Hrvatsku značio početak kraja,

Spretnim i uspješnim vođenjem obrane i države predsjednik Tuđman , prisiljavajući blokadama kasarni JNA da napusti Hrvatsku, hrabrošću i požrtvovnošću branitelja i junaka iz MUP-a, ZNG-a, HOS-a, dragovoljačkih postrojbi, obranjena je domovina i sačuvana opstojnost hrvatskog naroda.

Budimir Lončar uživao je mirovinu države koju je osudio na smrt, dok ti ostaci jugo komunističkog sustava, koji su na vlasti skidaju spomen ploče, braniteljima, zahvaljujući kojima uživaju sadašnje blagodati, poništavaju Domovinski rat i tvrde da nije bilo NOB-a, da ne bi bilo Hrvatske.

I još tvrde da je notorna laž da Hrvatsku nitko nije pomagao tijekom Domovinskog rata. Kao što je dokazano nije nitko pomagao i što je još apsurdnije, po vijesti HINE, <https://www.hina.hr/vijest/7087712>

EU je tek 21.studenog 2000. pristala na ukidanje embarga na oružje Hrvatskoj, priznajući joj pritom napredak koji je Hrvatska učinila prema primjeni Daytonskih mirovnih sporazuma. E pa...

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://hrvatskepraviceblog.com/2025/03/06/ukrajini-600-milijardi-pomoci-od-medunarodne-zajednice-a-hrvatskoj-1991-embargo-i-to-od-eu-i-un/>

**PUBLICISTIČKE KNJIGE JOSIPA
PEČARIĆA**

**ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT,
ZAGREB, 2001.**

FRANJO - MAJSTORE!

Hrvatsko Slovo od 29. rujna 2000.

Promatrajući najnovije događaje u Hrvatskoj s drugog kraja svijeta, čini mi se da svaki novi dan pokazuje iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika. Možda najviše, izjava hrvatskog predsjednika Stjepana Mesića novosadskom dnevnom listu "Vojvodina", kada je za Domovinski rat rekao da je "na djelu bila pogrešna politika koja je počivala na ideji kako na ruševinama Jugoslavije treba stvarati veliku Hrvatsku i veliku Srbiju".

Naravno, ovu izjavi možemo promatrati u kontekstu HDZ-ovog priopćenja za javnost: "Naprosto je neprihvatljivo i neshvatljivo, da Predsjednik Republike Hrvatske, koja je bila žrtva velikosrpske agresije i čiji je državni teritorij bio okupiran osam godina, daje takve izjave. To je najopasnija optužba koja se

naslanja na dobro poznato načelo propagirano iz određenih inozemnih centara moći o tome da su svi jednako krivi. Takve teze su povijesne laži koje u krajnjoj konzekvenci vode prema redefiniranju povijesnih događaja u posljednjih deset godina i stvaranju preduvjeta za novu jugoslavensko-balkansku asocijaciju.” To ima potpuno opravdanje ako se ta izjava poveže s nedavnom beogradskom izjavom zagrebačkog nadbiskupa u kojoj je on izjednačio djelovanje Srpske pravoslavne crkve u Domovinskom ratu s Kuharićevom Crkvom u Hrvata. Međutim, činjenica da je izjavu dao nekadašnji najbliži Tuđmanov suradnik, pokazuje nam iznova svu genijalnost pokojnog predsjednika.

Sjećam se vremena prije početka rata. U danima kada se očekivao početak velikosrpske agresije na Hrvatsku televizija bi emitirala program cijelu noć. Predsjednik nas je uvjerio da imamo dovoljno oružja za obranu. Tako smo supruga i ja spavali pored televizora obučeni i na smjenu. Naivno smo čekali poziv predsjednika da u momentu početka agresije odemo po oružje i borimo se za Domovinu. Agresija je počela, a Predsjednik nam je rekao da nemamo dovoljno oružja ni za hrvatsku mladež koja je mnogo sposobnija za borbu. Nasmijali smo se sami sebi. Jasno nam je bilo da Predsjednik nije varao nas nego one koji su nas htjeli uništiti. Ali i kod nas je tim svojim “lažima” podizao moral i tako nas pripremao na ono što dolazi.

Hrvatska je bila razoružana. Svjetske sile su svoje sudjelovanje u agresiji na Hrvatsku učvrstile i tzv. “embargom na uvoz oružja”. A predsjednik Tuđman bez oružja, bez saveznika ponašao se kao da to nije točno. On je čak “dijelio” BiH. Danas je to čak i osnova optužbe protiv Hrvatske koja dolazi iz svijeta. Naravno, nisu oni budale da doista vjeruju kako je Tuđman bez oružja i bez vojske mogao dijeliti Bosnu i Hercegovinu. Ali, ništa im drugo nije ni preostalo da bi opravdali svoje sudjelovanje u ostvarenju svojih interesa, koji se očito nisu promijenili samom činjenicom da su bili prisiljeni priznati hrvatsku državu. Još sredinom prošle godine sam upozoravao na

to u tekstu "U Haag s njim". Tekst nisam uspio objaviti u Hrvatskoj, a počinje ovako:

"Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karadjordjevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotle da stižu i iz Haaga pokazuju koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio političkog folklor. Naime, domaći jugonostalgici i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što sliči Jugoslaviji, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvornije - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o 'podjeli BiH' - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige 'Srpski mit o Jasenovcu' i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadžorđevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadjordjevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Madjarske,

nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor.”

A možda sam doista pogriješio. Možda je Tuđmanova genijalnost bila toliko velika da je uspio uvjeriti sve da doista može i bez oružja i bez vojske dijeliti BiH? Na to ukazuje navedena izjava predsjednika Mesića. On je u to vrijeme bio drugi čovjek u državi - prvi predsjednik hrvatske vlade i zadnji Predsjednik Jugoslavije. Dakle, Mesić je itekako znao da Hrvatska nema ni vojske ni oružja. A ipak ga je pokojni predsjednik uvjerio u to da će on i bez oružja i vojske stvoriti veliku Hrvatsku. S takvim uvjerenjem ga je poslao u Beograd. A onda se Mesić, uvjeren u stvaranje velike Hrvatske, mogao samouvjereno nositi s onima koji su doista imali i vojsku i oružje. Do ove posljednje izjave Predsjednika Hrvatske, živio sam u uvjerenju, očito pogrešnom, da su najbliži suradnici pokojnog predsjednika sudjelovali u kreiranju politike kojom je stvorena hrvatska država. Mesićeva izjava pokazuje da je dr. Tuđman kreirao njih! I sa takvim suradnicima Tuđman je stvorio Hrvatsku. Što onda reći, osim jednostavno: Franjo - majstore!

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

BORDEL U HAAGU

Hrvatsko slovo, 17. studenoga 2000.¹

Iz dana u dan sve je očitije da je sud u Haagu - politički sud. A svaki sud na koji utječe politika u biti nije sud već običan bordel. Ovih dana je to potvrdio i Martin Bell, zastupnik u britanskom parlamentu: Haaški sud ne bi trebao biti politički sud, ne bi se trebao baviti politikom ni u kojoj mjeri. Dakle, najviši suci iz raznih zemalja prihvatili su ulogu sličnu onoj prostitutke.

Od samog početka rada ovog suda-bordela očito je da svjetske političare uopće ne zanima pravda već samo interesi njihovih zemalja. Sve dok je Milošević provodio genocid u Hrvatskoj i BiH nisu ga željeli proglasiti ratnim zločincem. Pače, i te kako su sudjelovali u tim zločinima. Ponovimo po tko zna koji put, embargo za uvoz oružja kojim su željeli omogućiti Miloševiću da prljavi posao učini što brže. Tek kada Milošević nije bio poslušan na Kosovu, proglasili su ga ratnim zločincem, i to samo zbog zločina ondje. Kasnije su optužbu proširili i na BiH, ali samo zato da bi mogli zbog navodne agresije Hrvatske na BiH optužiti i predsjednika Tuđmana. Karadžić je u BiH i navodno ga ne mogu uhvatiti. Zapravo, poznato je da je on zaprijetio da će u Haagu svjedočiti o umiješanosti svjetskih političara u zločinima u BiH.

---

¹ Takodjer: Hrvatski Glasnik u Švedskoj, Nr 4/2000, str. 36-37. Objavljeno i u knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku".

Optužnicu protiv Tuđmana spremali li su cijelo vrijeme od kada im je pomrsio račune u očuvanju Jugoslavije. Glupe priče o podjeli Bosne i Hercegovine u Karađorđevu od strane do zuba naoružanog Miloševića i razoružanog Tuđmana, kome su svjetski moćnici uz to embargom zabranili i da kupi ponešto oružja, traju sve do danas. Ovih dana mi je jedan kolega ispričao da moju priču o dobrom čovjeku Slobi (*Hrvatsko Slovo* od 29 rujna 2000.) stalno koristi u raspravama o podjeli BiH i kaže da mu sugovornici poslije toga ostanu bez teksta. Da bi se narugali britanskoj televiziji Channel 4. koja je nedavno ponovo bulaznila o tome ispričajmo priču iznova.

Pola meni, pola tebi

Jedna novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je: - Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu? - Da - odgovorila je. - Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek! - Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?. - Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek. - !? - Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Možda i zbog ove priče Zdravko Tomac na predstavljanju knjige Cirila Ribičića nije spomenuo Karađorđevo (*Slobodna Dalmacija* od 14. studenoga 2000.) već je napomenuo da su svi planovi međunarodne planirali podjelu BiH. Drugi veliki 'krivac', ustvrdio je Tomac, jest pokojni predsjednik države i vodstvo HDZ-a. Svi problemi Hrvata proizlaze iz toga što je predsjednik države prihvatio podjelu BiH, pregovarao s

Karadžićem i Mladićem i na politiku velike Srbije odgovorio politikom velike Hrvatske. Planovi za preustroj su planirali podjelu BiH. Smiješno.

Ustvari, oni koji nisu željeli preustroj koji odgovara svim narodima radili su na razbijanju zemlje. I najnoviji izbori u BiH to pokazuju. Tomac je zaboravio da je u vrijeme kada je Tuđman (u stvari Boban) pregovarao s Karadžićem na zahtjev međunarodne zajednice to isto radio i Izetbegović (jedino su Izetbegović i Karadžić potpisali dokument o mogućoj podjeli BiH), četvrtina Hrvatske bila okupirana, a Hrvatska nije imala još takvu vojsku kao koju godinu kasnije. Vjerovanje Tomca da je Tuđman u takvim okolnostima vodio politiku velike Hrvatske iznova ukazuje na svu genijalnost pokojnog predsjednika. Kad je uvjerio njega možda je uvjerio i neprijatelje Hrvatske u takvu snagu Hrvatske (djelimično okupirane i s vojskom u stvaranju). Svaka nova izjava oponenata politike pokojnog predsjednika pokazuje da Hrvatsku nikada ne bi imali da njega nije bilo.

Britanci u Ahmićima

Te priče su bile osnova za osudu generala Blaškića. Nevinog čovjeka osudili su na 45 godina. Čak su im i Tuđmanove knjige u kojima on ispravlja neke falsifikate u povijesti bile dokaz. Nezaobilazna tema je navodni hrvatski pokolj u Ahmićima, za koji su njemačke tajne službe nekih dva mjeseca poslije pokolja otkrile umiješanost britanskih tajnih službi. O tome je još tada izvijestio njemački radio Deutsche Welle. O ulozi tadašnjeg zapovjednika Britanskog bataljuna Boba Stewarta pisano je u Hrvatskom Obzoru još 8. travnja 1996. godine, a isto je potvrdio Muhamed Filipović, tada 1993., veleposlanik BiH u Velikoj Britaniji. I ne samo on. EIR (*Executive intelligence review*) svakako jedan od najbolje informiranih magazina na svijetu: zapošljava uglavnom bivše obavještajce i analitičare. U Washingtonu ga čitaju oni koji donose odluke i koji moraju biti u toku s istinskim uzrocima događanja na svakoj točki svijeta. EIR donosi u broju od 22. rujna

1995. izvještaj Umberta Pascalia na dvije stranice. U tom tekstu se kaže da su pokolj u Ahmićima i sukob Hrvata i Muslimana izazvale britanske trupe, zapravo služba MI6.

Posrednih dokaza ima mnogo. Poznato je da bordel u Haagu može tražiti dokumente u svezi s tim samo od zaraćenih strana. Prvobitno UN je smatrao da se to može od svih, ali kada se spoznalo da će hrvatski odvjetnici tražiti od Velike Britanije (ili Njemačke) dokumente o Ahmićima odluka je preinačena. Time su samo potvrdili britansku umiješanost u taj zločin. Da nisu umiješani, bili bi sretni da daju takve dokumente. Pače, Bob Stewart je bio glavni tužitelj u Haagu. Evo kako je u britanskom *Guardianu* iz travnja 1996. u tekstu "Bosna - tajni rat" Ed Wulliami opisao njegov rad u BiH: Bob Stewart s Hrvatima igrao šaha. Kad bi se Hrvati pojavili oko njegove baze ili konvoja, on bi jednostavno izašao i rekao im da se gube. 'Ako ne bi poslušali mi bismo ih ubili', pričao je Stewart. Tako je primjerice i 16. travnja zbog navodnih hrvatskih zločina iz baze izišla pobješnjela britanska ophodnja koja se uputila u lov na hrvatske glave. Koliko je nesretnika zaglavilo u sljepilu natopljenom predrasudama i mržnjom vjerojatno nikada nećemo doznati. Chashirsku pukovnicu kojoj je zapovijedao Bob Stewart zamijenila je još bezobzirnija Yorkshirska, koja se u svom prvom naletu pokazala dostojnom svojih predaka. Putujući prema svom odredištu u Vitezu iskušavajući zanat na Hrvatima, usput su ustrijelili četvoricu Hrvata. Nevjerojatno je da u Hrvatskoj više o tome skoro nitko ne govori, kao ni to da je svojevrmeno Hrvatskoj bilo zabranjeno da odvjetnici u Haagu budu oni koji su već branili hrvatske domoljube. Je li to bio razlog što je Blaškića branio odvjetnik, poznat kao tužitelj u procesu Artukoviću? Njegova je obrana bila okrenuta k tzv. zapovjednoj odgovornosti (u stvari k optuživanju Hrvatske za umiješanost u rat BiH) i po njoj je Blaškić i osuđen, a britanska umiješanost vjerojatno nije ni spomenuta. Dojam je da je ono što je želio dokazati i dokazao.

Britanci na Pantovčaku

Znakovito je da se ono što tvrdi takva obrana poklapa s filmom britanskog Channela 4. Iako je prikazani film više optužujući za predsjednika Mesića (Channel 4 tvrdi kako je dobio ekskluzivno pravo na korištenje Tuđmanovih tonskih zapisa, a pokazao je ulazak svoje ekipe u dokumentaciju na Pantovčaku, čak su im otvarali zapečaćena vrata, snimali su daktilografkinje u njihovu uredu kako prepisuju tonske snimke, itd.), očito je da je potezanje bordela u Haagu u stvari pritisak na Hrvatsku uoči summita u Zagrebu. Očit pokazatelj da je u Haagu politički sud (dakle bordel) je slučaj predsjednika Crne Gore Đukanovića. Poslije višegodišnje suradnje, čim su našli drugog pulena, svjetski moćnici su se naprasno sjetili njegovog sudjelovanja u zločinima u Hrvatskoj 1991. godine, i počeli mu mahati sudom u Haagu. Može li biti očitijeg pokazatelja da se radi o bordelu? Inače, pojava ovog filma u Britaniji podsjeća ponovo na slučaj u Ahmićima. Pokolj je snimljen od strane britanske televizije i puštan je svakih sat vremena. A kada im je HTV slala snimke pokolja koje su izvršili Srbi odgovorili su da oni ne žele uznemiravati svoje gledatelje tako jezivim scenama.

Pa čak i da pokolj u Ahmićima nisu organizirali Britanci, on bi bio jednostavni dokaz da je sud u Haagu politički sud, dakle bordel. Naime, taj sud je skoro cijelo vrijeme od svog osnivanja radio na ovom slučaju, dok ih, recimo, raniji pokolji u Hrvatskoj ne interesiraju puno. A da ne kažemo da za Srebrenicu imaju priznanje UN-a za suodgovornost u tom stravičnom zločinu, i nitko u bordelu i ne pomišlja da sudi krivcima za to. A da i ne spomenemo one nizozemske vojnike koji su lovili muslimane iz ovog grada i predavali ih Srbima za odstrel.

Najsmješniji je kada predsjednika Tuđmana optužuju za zločin što je prije britanskog parlamentarca Bella znao da je sud u Haagu politički sud, dakle bordel. Napadaju ga i zato što su s. generalom Petkovićem dogovarali obranu pred tim bordelom. Nije problem što je ono što bi trebalo biti sud u stvari bordel, već je problem što se ponašao u skladu s tom činjenicom.

Ali da vidimo što nam još o bordel u Haagu poručuje britanski parlamentarac Bell: Da sam ja Hrvat, moderan, liberalan Hrvat 21. stoljeća, gledao bih što se tamo događa i upitao se je li baš sve pravedno. Haaški sud bit će veliki test za novu vlast, naročito po pitanjima izručenja, ako do njih dođe. Sve bi bilo lakše i jednostavnije ako bi Haaški sud u potpunosti bio lišen političkog utjecaja. A to nije slučaj jer su neke njegove odluke političke naravi.

Naravno, g. Bell je optimist kada uopće može i pomisliti da nešto što se pretvorilo u bordel može opet postati sud. Interesantno je da u istim novinama – *Slobodnoj Dalmaciji* od 11. studenoga 2000. predsjednik Hrvatske poručuje, kao da odgovara na ovo što je rekao g Bell: Sve što Haaški sud traži, to će i dobiti. A na to isto se obvezao i Hrvatski državni sabor svojom deklaracijom o suradnji s bordelom u Haagu. Moderni, liberalni Hrvati! I još na vlasti. Kako je britanski film pokazao, Hrvati i dalje poštuju Oca svoje države. Na njihovu veliku žalost Hrvati će Oca hrvatske države poštivati sve više i više.

**PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET
GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA,
ZAGREB, 2002.**

SRPSKA LEKCIJA²

Diskutirajući s mnogim našim ljudima o hrvatskoj politici znao sam reći: "Gospodo, očito ste jednu srpsku lekciju dobro naučili i nikako da je zaboravite. Lekciju: *Za sve su krivi HRVATI!*" A koliko je pogubna mogla biti ta lekcija, shvatit ćemo ako se samo upitamo bi li danas hrvatske države uopće bilo da je kojim slučajem u proteklom periodu na vlasti bio neko iz hrvatske oporbe. Da je pitanje umjesno vidi se iz tiskanih razgovora koje su u proljeće 1994. godine na Bledu vodili Adil Zulfikarpašić, Vlado Gotovac, dr. Ivo Banac i Mika Tripalo. Sjajnu analizu doprinosa trojice Hrvata dao je Antun Abramović u tekstu "Ponovo okovana Bosna ili Socijalističko-liberalistička magla" (Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.). Čitav njegov tekst pokazuje koliko je poguban učinak ove srpske lekcije.

Već za sam početak rata, po njima, krivi su Tuđman i Hrvati ("Tuđmanov je stav prema Srbima gurao Srbe u Miloševićeve ruke" . - To je 1994. rekao jedan postariji Hrvat, koji govori o njihovom "ustanku" 1991., a ne dijete! Dobre Srbe su zločesti Hrvati gurnuli Miloševiću u ruke. Da, Hrvati su sve krivi!) Itd. Itd.

Mene osobno najviše veseli klasičan učinak srpske lekcije: "Tuđman i Hrvati krivi su za "podjelu Bosne" ". Naime, odavno sam shvatio da je najbolji način borbe protiv učinka spomenute srpske lekcije - narugati se. Glavni "dokaz" ovih naših "dobrih

---

² Tekst koji je u rujnu 1996. poslan Hrvatskom Slovu. Nije tiskan.

učenika " je obično Karadžorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju je: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karadžorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova , isto toliko lovačkih puštica i dva topa. Ali, bre, Franjo , ja sam ti bre dobar čovek Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi".³

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karadžorđeva . Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek." Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. "Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo."

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno. Srpska lekcija je učinila da je njima lako povjerovati da je Tuđman dijelio Bosnu u trenutku kada je svakom normalnom Hrvatu bilo jasno da je spski minimalistički plan bio Virovitica-Karlovac-Karlobag, a cijela Bosna i Hercegovina se nalazi s istočne strane te granice.

Naravno "kandidati za predsjednika", kojih u Hrvatskoj imamo na tone, lako sebe uvjere da je predsjednik nije dovoljno pametan (zato i oni trebaju biti predsjednici) pa on eventualno, u takvim uvjetima, nije "kupovao vrijeme", već je "naivno" vjerovao Miloševiću. Da umreš od smjeha. Ti naši "predsjednici" se ponašaju tako da mi se često čini da Hrvatske u kojoj bi oni na taj način i bili predsjednici ne bi više ni bilo. Srećom, kada shvate

---

³ Priču "Dobar čovjek - Slobo" Nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine kada je reakcija bila i u Hrvatskoj slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u - Hrvatskom Slovu!

Inače prvi put je tiskana u Spremnosti 1999.

da baš nisu rođeni za predsjednika, i da im Tuđman nije uzurpirao predsjedničku fotelju, znaju se i urazumiti.

To ne mislim za jednog od novih predsjedničkih kandidata - dr. Iva Banca. Ovih dana sam čuo jednu priču koja me je podsjetila na njegovo djelovanje. Gospodin Drago Kastratović, naš novinar i publicist; inače predsjednik Nacionalne zajednice Crnogoraca Hrvatske, ispričao mi je kako je na početku srpsko-crnogorske agresije išao s hrvatskom djecom kod američkog konzula u Hrvatskoj. Djeca su mu predala svoja pisma za predsjednika Busha u kojima su ga molila da zaustavi agresiju na njihovu domovinu. Konzul je uzeo pisma. Rekao je da će ih poslati predsjedniku SAD i dodao: "Ali za vas nema coca cole!" Njemu su djeca došla zbog coca cole! Sve ono što su Srbi i Crnogorci činili njihovoj zemlji, možda braći, sestrama, očevima nije bilo za njega ništa. Kastratović mi reče da se jedva suzdržao da ne udari tog čovjeka, ako za njega može reći da je čovjek. Iako Crnogorac, Kastratović je reagirao kao što bi i svaki Hrvat, jer on i jeste politički Hrvat (u to vrijeme podpredsjednik Vujićevih socijal-demokrata). Tako bi reagirao svaki građanin ove lijepe naše koji istinski doživljavaju kao svoju domovinu.

Na Banca me je to asociiralo iz jednostavnog razloga što u vrijeme kada je Kastratovićeve priče, nas je Banac uvjeravao kako je nenormalno što hrvatski intelektualci SAD doživljavaju na način koji su u to vrijeme jedino i mogli doživjeti. Po njemu, trebalo je voljeti zemlju (mada se u stvari radilo samo o odnosu hrvatske inteligencije prema vladajućem establishmentu SAD-a) koja Ti radi o glavi. (Interesantno je kako od kada je Hrvatska saveznik SAD, Banac nije sretan što volimo SAD, a ne Englesku ili Francusku dok nam njihove vlade rade ili su radile o glavi.) Da ne znamo tko je tko, za koga bi pomislili da je Hrvat: za Banca ili za Kastratovića?

Kada je moj kolega po doktoratu znanosti dr. Banac u pitanju, pitam se da li je on pod utjecajem spomenute srpske lekcije. Sve mi se čini da on nije učenik nego profesor. Tko ovo kaže: "Što se tiče Jasenovca, odnosno ustaškog terora općenito, slažem se da broj žrtava nije bitan. No, posljedice su izuzetno

važne. One daju povoda za revanšističke ideologije koje su orkestrirane u Srbiji"? Srbin? Ne već dr. Banac! Da doista, kako kaže srpska lekcija: Hrvati su krivi za sve. Očito je, moraš malo napasti i Beograd. Tek toliko da bi mu "dobri hrvatski đaci" vjerovali.

Priča iz Adelaidea pokazuje da ovih naših "dobrih đaka" ima i vani među našim ljudima. Naravno, posljedica je to i činjenica da hrvatski političari iz vladajuće stranke nisu smjeli ljudima o svemu otvoreno govoriti. Ili su čak i sami bili dobri đaci. Kao i mnogi oporbeni. Ovi možda nisu ni željeli govoriti istinu. Kako sam od 1992. bio svake godine u Australiji, radio sam to ja, umjesto njih, koliko god sam mogao. Kada je 1992. došlo do prvih "čarki" između Hrvata i Muslimana u BiH bio sam u Melbourneu. Iako se u Hrvatskoj to tada objašnjavalo ubačenim KOSovcima, smatrao sam da tamo treba govoriti i o fundamentalističkoj opciji u muslimanskom vodstvu. Jer, tamo su naši ljudi iz tjedna u tjedan slušali na muslimanskom radiju kako uvjeravaju Hrvate iz BiH da nisu Hrvati nego Bosanci-katolici. Pitao sam se (i govorio i našim ljudima, ali i Muslimanima) je su li ljudi - pa prije će uvjeriti cijeli Zagreb da nisu Hrvati nego jednog Hercegovca! (Banac i mnogi hrvatski političari su također radili svoje.) Prvi put sam o tome govorio u Melbourneu u listopadu 1992. na hrvatskom radiju, i mjesec dana kasnije u Adelaideu u Hrvatskom domu. Pa opet u Melbourneu u siječnju 1993. i ponovo u Adelaideu mjesec dana kasnije na hrvatskim radijima. Reakcije naših ljudi su bile nevjerovatno pozitivne. Nezaboravne. Ne zaboravimo - to je bilo prije Hrvatsko-muslimanskog rata! Interesantno je samo da su mi u Adelaideu (studeni 1992.) rekli da su mojim odgovorima zadovoljni, a da nisu zadovoljni odgovorima koje im je dao gosp. Mesić, koji je bio prije toga tamo. Branio sam Mesića objašnjavajući kako ljudi s vlasti ne smiju o svemu javno govoriti.

Godinu dana kasnije opet sam bio u Australiji. Ljeto, 1994. Dakle vrijeme poslije susreta Zulfikarpašića, Gotovca, Banca i Tripala. Ljudi su se sjećali što sam govorio i ponovo tražili da

objašnjavam hrvatsku politiku. Tako sam u četiri tjedna provedenih u Melbourneu, devet puta bio na hrvatskim radijima. Na radiju 3ZZZ pričaju mi da je predsjednik jedne hrvatske stranke htio na njihovom radiju govoriti o totalitarizmu u Hrvatskoj (a on može doći u Australiju, pričati o tome pa se opet vratiti u takvu totalitarnu državu). Nisu mu dali već su ga pitali ono što su oni smatrali potrebnim. U isto vrijeme meni su se javno zahvalili na mojim gostovanjima: "Štovani Professore Pečarić, (...) kao i prošle godine, tako ste i u ovo vrijeme iskazali punu podršku hrvatskoj vladi kao i pravu patriotsku ljubav prema domovini i to bez bilo kakvog političkog opredjeljenja, a što je nesumnjivo prihvaćeno s mnogo simpatija i razumijevanja svih naših slušatelja".

Te godine sam po prvi put bio i u Sydneyu. U posjet hrvatskim domoljubima i najvećim hrvatskim donatorima u Australiji - mojim Bokeljima braći Franović. Posjet od samo nekoliko dana. Ali Marko Franović organizira inetrview na našem radiju. Opet upozoravam naše ljude na činjenicu da je prije izbijanja rata između Hrvata i Muslimana u BiH, na CNN-u, američka veleposlanica u UN, Madelaine Albright, izjavila da će rješenje bosanskog problema biti u skladu s interesima saveznika. Dakle, Engleza, Francuza i Rusa. A svakom hrvatskom djetetu bi trebalo biti jasno što to znači: Srbima što su osvojili, a Muslimane, kao do tog trenutka najveće žrtve, treba namiriti. A na čiji račun se mogu namiriti nego na račun Hrvata. A svijet se brine da ostvari svoje interese. Nije slučajno što je u Ahmićima bila britanska televizija. Itd. Itd. Reakcije su ponovo sjajne. Iste večeri sam u Hrvatskom klubu "Bosna", pozdravljajući naše ljude rekao da sam uvjeren da će povijest pokazati da je hrvatska politika u BiH ravna stvaranju hrvatske države. I sve više ljudi to kod nas shvaća. Kada je prošle godine jedan moj prijatelj došao (bolje reći pobjegao) iz Sarajeva, pustio sam mu snimak interviewa iz siječnja 1993. Rekao mi je da je već tri mjeseca u Hrvatskoj i to isto priča ljudima, ali mu ne vjeruju. Ove godine poslije slučaja s uniformama u Sarajevu pozvao me je i rekao: "Sada se vidi u čemu je problem. Njima

smetaju naše plave uniforme, a nama ne smetaju njihove zelene!" I dodao je: "Sve više i više je ljudi u Hrvatskoj koji mi vjeruju".

Pojavljivanje knjige razgovora s Bleda pokazuje da mnogi naši političari još nisu svjesni pogubnosti politike koju su oni vodili u najodsudnijim trenucima za našu domovinu. Abramović: "No, neoprostivo je što pri tomu uvijek i svagdje gdje mogu vješaju Hrvatsku na drvo sramote! Hrvatska je kriva jer nešto nije učinila, kao što je kriva jer je bilo što učinila! (...) I najmanje se tu radi o Tuđmanu i HDZ-u, jer da je posrijedi bilo koja druga stranka koje se program temelji na hrvatskom državnom pravu, doživjela bi iste optužbe!") Slično g. Abramoviću i ja sam 1993. upozoravao (Slobodna Dalmacija od 1. srpnja 1993.): "oporba, umjesto da sustavno raskrinkava ponašanje svjetskih moćnika prema Hrvatskoj, čini sasvim suprotno, a kritike na račun Hrvatske i njezine vlasti koristi u svojoj borbi za vlast. To se može činiti neobičnim, ali bi svima trebalo biti jasno da je Hrvatska mala zemlja i da hrvatsko vrhovništvo ne može javno raskrinkavati i ukazivati na te pritiske jer nosi odgovornost za cijeli narod. Upravo bi oporba trebala to raditi i siguran sam da bi tada pritisci na Hrvatsku bili manji. Njihovo sadašnje ponašanje samo pomaže jačanju tih pritisaka, a posljedica je slabljenje Hrvatske".. A i dr. Karl Gustav Schtröm ih je nedavno upozorio da se pametan političar treba zamisliti o svojim postupcima kada ga neprijatelji tapše po leđima. Nisu i neće shvatiti. Kako mogu shvatiti čijim interesima su služili i potom ostati u politici. A kamoli ostati predsjednički kandidati!.

A koliko "dobrih đaka" imamo tek u Saboru. Slušam raspravu o vanjskoj politici i sporazumu sa SRJ. Jedni će o tajnim aneksima sporazuma na račun trećih. (Bože moj, kako su nas Srbi naučili, to Hrvati sigurno rade, pa treba upozoriti te treće na zločeste Hrvate.) Vjerojatno misle na Bošnjake (muslimane), jer drugi upozorava da hrvatska politika mora napraviti zaokret i postati poštenija prema njima. (Naravno, Hrvati su poznati po svojoj prevrtljivosti, ne daj Bože, da su to oni drugi.) Treći će o divnoj Europi i lošoj hrvatskoj politici prema njoj. (Engleska i Francuska su nam toliko dobroga željeli, ali zločesti Hrvati nisu

željeli da im njihovi poklisari Srbi, i dalje udjeljuju to dobro.)
Četvrti .... Ma neću više slušati ih. Treba imati želudac za dobre
učenike i njihove profesore. I sve manje će ih slušati u Hrvatskoj.

Razgovor s akademikom dr. Josipom Pečarićem, matematičarem svjetskog glasa, ali i plodnim političkim publicistom

U HRVATSKOJ JE JUGOSLAVENSTVO OPET NAJISPLATIVIJE ZANIMANJE!

*Tjedan, politički magazin Slobodne Dalmacij, 8. travnja
2001.*

Spremnost, hrvatski politički tjednik, 21. svibnja 2001.

Piše: Joško ČELAN

Prošle srijede u starogradskoj vijećnici u Zagrebu predstavljena je treća po redu političko-publicistička knjiga akademika dr. **Josipa Pečarića** pod naslovom "Za hrvatsku Hrvatsku". Akademik Pečarić (rođen 1948. u Kotoru), koji je prije toga pisao o Hrvatima u Boki i srpskim lažima o Jasenovcu, međutim, po struci je matematičar, odnosno redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu i voditelj seminara na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Iz te je oblasti dosad objavio, kao autor ili suautor, 16 knjiga i 450 znanstvenih radova, te još 50 iz elektrotehnike, fizike, geofizike, geologije, građevinarstva i povijesti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i glavni urednik časopisa "Mathematical Inequalities and Applications". Četiri njegove knjige na engleskome tiskale su poznati nakladnici Academic Press i Kluwer Academic Publishers. Više puta je bio "visiting professor" na sveučilištima u Australiji, Italiji, Švedskoj. Odlikovan je 1999. Redom Danice hrvatske s likom **Ruđera Boškovića**.

Ali, budući da smo Hrvati i da živimo u ovoj vječno razapinjanoj zemlji, nećemo ni o fizici ni o matematici, nego o onome što nam je suđeno: o povijesti i politici.

Dvije vrste Hrvata

- **Matematičar ste svjetskoga glasa, akademik, a istodobno, evo, izlazi vam već treća, tj. četvrta knjiga povijesne, odnosno političke publicistike. Što je to u vama povezaloo matematičara i javnoga radnika?**

- Vjerojatno da mi je prije petnaestak godina netko rekao da ću u životu i tako nešto raditi pomislio bih da taj nije normalan. Međutim, velikosrpska agresija na Hrvatsku natjerala je mnoge Hrvate, poglavito onaj državotvorni dio, da izvuku iz sebe sve najbolje da bi se uopće mogli obraniti. Malo-pomalo i ja sam počeo javno govoriti. U početku uglavnom o mojim Hrvatima u Boki. Uspjeli smo dobiti i jednu emisiju "U krupnom planu" o Hrvatima Boke na kojoj sam sudjelovao. Sredinom 1992. godine otišao sam na poziv sveučilišta La Trobe na devet mjeseci u Melbourne (Australija). Tamo je i puno naših sunarodnjaka. Odmah sam se povezao s čelnim ljudima Hrvatskog narodnog vijeća **Tomislavom Bošnjakom** i **Matom Verkićem**. Upoznali su me s mnogo naših ljudi. Na neki način kao profesor sa Zagrebačkog sveučilišta smatrao sam se obaveznim da na mnogobrojne upite naših ljudi odgovorim na najbolji mogući način. Sate i sate sam provodio analizirajući sve one informacije koje su nam bile dostupne. Postavio bih sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. **Tuđman**? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, prvo u osobnim kontaktima, a kasnije na hrvatskim radio programima. Naši ljudi su bili toliko oduševljeni mojim komentarima, pogotovo s mojim objašnjenjima sukoba između Hrvata i Muslimana u BiH, da su me nagovarali da ostavim matematiku i posvetim se politici. Kada sam se vratio u Zagreb, počeo je i stvarni rat između Hrvata i Muslimana. Slušao sam Predsjednikova objašnjenja i shvatio koliko sam bio u pravu. Moja objašnjenja su doslovno bila istovjetna njegovim. Svake godine sam odlazio u Australiju i bio stalni gost hrvatskih radio programa.

- Iz svega bi se se moglo zaključiti da je nama Hrvatima politika - sudbina.

- Da doista je politika nama Hrvatima usud. U Australiji, kao zemlji čiji je poglavar engleska Kraljica, možda se to moglo i brže shvatiti nego doma. Ljudi su se bili ujedinili, ali sam brzo osjetio da postoje dvije vrste Hrvata. Oni koji pričaju crne priče i oni drugi koji se istinski bore za Hrvatsku. Tek kasnije sam doznao da su ti prvi bili oni koji su ranije išli u jugoslavenske, a ne u hrvatske klubove. Bitno je primijetiti da sam mnoge crne priče čuo prije u Australiji nego u Hrvatskoj. Zato sam odmah i upozoravao naše ljude da će veliki svijet koji je bio protiv stvaranja Hrvatske, i koji je u biti "naručio" srpski genocid nad Hrvatima, sada kada je uvidio da na taj način nije spasio Jugoslaviju, ići na politiku podjele Hrvata. Ona je uvijek i bila uspješna, a priznanje Hrvatske oni su doživjeli samo kao izgublenu bitku, a ne rat. Zato smo i danas ponovo odvučeni na Balkan, i moramo ponovo strahovati od obnova novih Jugoslavija, zvali ih vi Balkanijama ili kako god hoćete.

Borba za Boku

- Vaša prva političko-publicistička knjiga »Borba za Boku Kotorsku« očito je i rezultat osjećaja duga prema vašem bokeljskom porijeklu. Kakve su bile reakcije na nju, osobito među tamošnjim Hrvatima, posebno s obzirom na otežane mogućnosti komuniciranja s njima tijekom protekloga desetljeća?

- Zanimljivo je ovo: dok su australski Hrvati često puta željeli prije čuti neke moje političke komentare nego intervjuirati hrvatske političare, u Hrvatskoj bi me novinari uglavnom pitali o Hrvatima iz Boke. Sjećam se da sam neposredno poslije povratka iz Australije, dakle 1993. godine imao dva intervjuja.

Prvi je objavljen u *Vjesniku* i odnosio se samo na Hrvate u Crnoj Gori i Crnogorce. U *Slobodnoj Dalmaciji* sam zato tražio da bude i poneko političko pitanje. Intervju su jedva objavili. U intervjuu sam "oprao" i vladajuću stranku i oporbu. Iako sam znao mnogo više oporbenih političara, jedino me je HDZ-ovac **Kazimir Sviben** nazvao i čestitao mi na intervjuu. Nastavio sam u Hrvatskoj pričati o Boki, a u Australiji o hrvatskoj politici općenito. Jasno je da je meni osobno bilo i te kako važno što sam uopće i mogao govoriti o mojim Hrvatima iz Boke. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija uspjela je izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisnuti Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata malo ljudi u Hrvatskoj je uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj da ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao Crnogorca. Zato je Hrvatska bratovština "Bokeljska Mornarica 809." postavila sebi kao primarnu zadaću povratak Hrvata Boke kotorske u svijest i savjest Hrvata općenito i hrvatske države.

Kada smo u Hrvatskoj matici iseljenika organizirali 3.2.1994., povodom blagdana sv. Tripuna, skup "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca," bio sam gost emisije "Slikom na sliku", ali to je išlo nekim osobnim kanalima, a krajem iste godine je to išlo normalno, jer sam tada bio koordinator (zajedno s dr. **Njavrom**) savjetovanja "Interesi Hrvata Boke kotorske" koji je organizirala Hrvatska vlada. Tada me je počeo nagovarati i akademik **Vladimir Paar** da počnem pisati o tome što sam govorio na HTV-u, a kada je to isto tražio od mene g. **Ante Beljo**, doista sam počeo mnogo više i pisati. U izdanjima HMI i HIC sam se često javljao. U *Hrvatskom Slovu* također. Međutim u ostalim hrvatskim novinama i tjednicima nije bilo lako iako sam bio član suradnik HAZU. Ipak, uspio sam objaviti dovoljno tekstova da bi se od njih mogla napraviti knjiga. Objavljena je 1999. ali je još uvijek Hrvati iz Boke traže. Oni primjerci koji su već tamo idu iz ruke u ruku.

- **Znači, nešto se ipak kreće.**

- Naravno, kad se radi, onda se nešto i uradi. Danas već u Hrvatskoj mnogi smatraju da je moja izreka i podnaslov moje knjige "U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski", stara hrvatska narodna izreka. Uspjeli smo u svijest naših ljudi i u Boki i u Hrvatskoj vratiti ime Zaljev hrvatskih svetaca. Doista se mnogo više zna o velikoj hrvatskoj kulturnoj baštini u Boki. Sjetimo se samo nedavnih proslava povodom obnove katedrale sv. Tripuna i samog blagdana sv. Tripuna.

- **U kojoj mjeri relativno nova i drugačija politika Mile Đukanovića olakšava položaj bokeljskih Hrvata?**

- U spomenutoj knjizi tiskano je i moje predavanje na Međunarodnom simpoziju Jugoistočna Europa 1918.- 1995. (Zadar 28.- 30. rujna 1995.) koje završava tvrdnjom da je "vitalni interes Hrvatske da Crna Gora bude neovisna država, kao što su, uostalom, i sve druge republike bivše Jugoslavije. Nadamo se da će mnogi naši saveznici aktivnije pomagati crnogorsku oporbu u njezinoj borbi za slobodu, za neovisnost Crne Gore.... Europska Crna Gora bila bi jAMAC-RB za sve hrvatsko u Boki kotorskoj, a to hrvatsko u njoj je ulaznica u zapadni svijet. Sadašnja situacija, tj srpska Crna Gora, predstavlja hranjenje velikosrpskih apetita, i znači nastavak velikosrpske politike, a time će vitalni interesi Hrvata Boke biti stalno ugroženi."

Jasno je da ova politika **Mila Đukanovića** predstavlja upravo ovo o čemu sam tu govorio. Zato je normalno što bokeljski Hrvati u potpunosti podržavaju njegovu politiku osamostaljenja Crne Gore. Prilikom nedavnog posjeta Hrvatskoj, predsjednik Đukanović imao je večeru i sa članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Naravno, svjetski moćnici pokazuju svoju prljavu politiku i kada je Crna Gora u pitanju, jer su je stalno podsticale na politiku osamostaljenja, a

danas kada su i u Beogradu dobili vladu koja im odgovara, preko noći su okrenuli leđa Đukanoviću. Ipak, za nadati se je da će Đukanović uspjeti, i da će njegovi Crnogorci smoći snage i na referendumu izglasovati neovisnost. Da će u tome imati potporu Hrvata, uopće ne treba sumnjati.

Revizionist Bulajić

- Niste povjesničar po struci, pa ipak ste se žustro uhvatili u koštac - i to metodom »knjigom na knjigu« (pače dvjema) - sa zloćudnim srpskim, i ne samo srpskim, mitom o Jasenovcu, osobito glavnim srpskim »genocidologom« Bulajićem. Promjena režima u Srbiji, čini se, nimalo ne mijenja njihovu optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Ali, kakvom vam se čini »uporaba Jasenovca« u hrvatskoj dnevnoj politici?

- Mit o Jasenovcu koriste svi kojima je bio i još uvijek jest interes očuvanje odnosno povratak Jugoslavije. Ja ipak naglašavam da je to srpski mit jer su ga Srbi koristi za pripremu Srba za genocid i u Domovinskom ratu i u ratu u BiH. A doista je točno da zbog svojih interesa nevjerovatnu tvrdnju o 700.000 žrtava Jasenovca koriste svi oni kojima je Jugoslavija u snovima, iako dobro znaju da je ta brojka za 100.000 veća od one iz popisa žrtava iz 1964. godine za cijelu Jugoslaviju, dakle uključujući i Jasenovac. Pri tome treba znati da je taj popis pravljen zbog dobivanja reparacije od Njemačke, pa je tadašnjoj državi u interesu bilo imati što veću brojku. Možda takve stvari i ne smiju čuditi nikoga, jer danas tu u BiH imamo situaciju kada nas uvjeravaju da nije demokracija da su na vlasti Hrvati za koje glasuje 87 posto birača, već oni koji su po volji svjetskim moćnicima pa makar oni dobili i stotinak glasova.

Zato ste potpuno u pravu kada kažete da promjena režima u Srbiji nimalo ne mijenja srpsku optiku, što poznavatelje njihove čudi ni malo ne čudi. Nemaju ni potrebe mijenjati svoju politiku, jer do promjene u Srbiji nije došlo zato što je Milošević

vodio genocidne ratove, već zato što ih je izgubio. U biti on je kažnjen što nije ispunio očekivanja svjetskih moćnika u očuvanju Jugoslavije. **Koštica** zato i može sprovoditi velikosrpsku politiku, kao i Milošević, jer je interes svjetskih moćnika obnova Srboslavije, što je pravi naziv i za Jugoslavije, Balkanije, Zapadni Balkan ili kako sve već mogu nazivati zemlju koja odgovara velikosrpskim apetitima. A Jasenovac općenito služi jer je glavna poluga u očuvanju Jugoslavije bila dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda. Zato je normalno da se danas, kada je u Hrvatskoj ponovo najprofitabilnije biti Jugoslaven, i Jasenovac koristi i u dnevnoj politici. Ako pogledate Bulajićeve knjige vidjet ćete mnoge sličnosti s današnjim rječnikom "hrvatski" povjesničara, pa i političara. Poistovjećavanje tzv. detuđmanizacije (čitaj: dekroatizacije) i deustašizacije je samo nešto što je uzeto iz Bulajićevih knjiga. Slično se koristi Bulajićeva "revizija istorije". U biti danas u Hrvatskoj doista imamo na djelu puno Bulajićevih učenika.

Bulajićevi splitski učenici

A koliko je priglup rad bulajićevih učenika pokazat ću na jednoj crtici iz nedavnog članka Tonia Gabrića i Igora Lasića (*Feral Tribune*, 17. ožujka 2001.) Oni pokušavaju dokazati da Hrvatski institut za povijest nije podoban da se bavi pitanjem žrtava tvrdeći da su dva podatka iz knjige Jura Krišta "Katolička crkva i NDH", i dva podatka iz moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" netočna. Već sama takva konstrukcija je smiješna, ali to postaje još smiješnije kada se analiziraju same tvrdnje. Ovdje ću samo spomenuti kako oni komentiraju Krištovu tvrdnju da je Pavelićeva žena bila židovskog podrijetla. Gabrić i Lasić će ovu dobro poznatu činjenicu "negirati" tvrdeći da "je provjereno da gospođa poglavnikovica ni u ludilu nije bila Židovka". Novinarima *Ferala* nije jasno nešto što vjerojatno jest

pučkoškolcima, a to je da tvrdnja da je neko židovskog podrijetla ni u ludilu nije istovjetna s tvrdnjom da je netko Židov. Pače, govor o židovskom podrijetlu sadrži u sebi implicitno i tvrdnju da dotična osoba nije Židov. (Inače, Ljubica Štefan u knjizi "Stepinac i Židovi" na str. 15 piše "da je dr. Jošua Frank bio Židov, kao i punica dr. Ante Pavelića, tj. majka njegove supruge Marije Lovrenčić, Ivana Herzfeld (r. 1859). Njezina druga kćerka Vera, bila je udana za zagrebačkog Židova Weibergera. Slavko Kvaternik oženio se kćerkom dr. Josipa Franka, Olgom. Sin im je bio Eugen Dido Kvaternik.") Slične naravi su i ostali "dokazi".

- Jedan od najzanimljivijih dijelova knjige čini se vaše dugo (čak 41 stranicu) sučeljavanje sa spomenutim srpskim »genocidologom« u emisiji »Most« američkoga Radija Slobodna Europa u srpnju 1998. godine. Vi ste tada bili doista rijedak primjer prilježna i djelotvorna borca protiv one silne bujice kleveta koje svih ovih godina kod kuće i u svijetu prate Hrvatsku i Hrvate. Zašto smo u tome tako neuspješni i je li moguće u tome išta promijeniti?

- U biti radi se o stvarnom razgovoru, dok je u samoj emisiji dana skraćena verzija. Moj dojam je da je razgovor organiziran s uvjerenjem da ću ja biti taj koji će biti do nogu potučen, pa je unaprijed dogovoreno tiskanje razgovora u Soroševim publikacijama u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Razgovor je tiskan iako je rezultat bio suprotan očekivanom. Zato Bulajić u svojoj novoj knjizi govori o tzv. "Ideologiji genocida **Cohen-Pečarić**". Kako se poslije moje knjige doista i dogodio jedan genocid - onaj srpski na Kosovu, ispada da su ideolozi tog genocida jedan Židov i jedan Hrvat. Ali slične prirode su i drugi srpski "dokazi" koje veliki svijet podržava.

Slobo - "dobar čovjek"

U *Slobodnoj Dalmaciji* je tada objavljen intervju sa mnom. Također i u *Nacionalu*, s tim što su svi dijelovi u kojima sam afirmativno govorio o politici dr. Tuđmana, izbačeni iz njega. O tome sam pisao u više tekstova:

" Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadorđevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franjo: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor."

Napoment ću da ovu priču nisam mogao objaviti u Hrvatskoj u tzv. Tuđmanovim tiskovinama!

Ima više razloga zbog čega smo neuspješni u borbi za istinu o Hrvatima u svijetu. Prije svega činjenica je da taj svijet kojemu želimo dokazati istinu tu istinu ne želi znati jer ona ne odgovara

njihovim interesima. Sami Hrvati su naučili hvaliti se time da nikada nisu vodili osvajačke ratove, pa su zaboravili da se to uopće ne kosi s tvrdnjom da je napad najbolja obrana. Također ne treba zaboraviti ni Matoševe riječi da među Hrvatima ima više izdajica nego među svim ostalim europskim narodima zajedno. Ili pak Šenoine da Hrvati znaju biti samo sluge. Teško je, dakle, imati uspješnu promidžbu kada je Hrvatska prepuna Bulajićevih učenika, koji optužuju svako hrvatstvo i hrvatski narod gore od samog Bulajića i drugih srpski **Göbbelsa**.

Naravno to ne znači da se ne treba i dalje boriti za istinu o nama. Tako su australski Hrvati prošle godine sproveli akciju koja za cilj ima objavljivanje i distribuciju engleske verzije mojih knjiga o Jasenovcu. Međutim, nama je mnogo veći problem što današnje hrvatske vlasti zbog svoje sluganske politike prema svjetskim moćnicima i ne pomišljaju da se bore za istinu o nama u svijetu. Pače, svjedoci smo pokušaja kriminaliziranja i samog Domovinskog rata. Dakle, oni imaju zadaću da slične neistine nametnu hrvatskom narodu kada je u pitanju i tako nešto. Čak i general **Stipetić** mora svjedočiti kao okrivljenik pred Haaškim sucima za akcije oslobađanja okupiranih hrvatskih teritorija. Samim tim, on posredno priznaje da Domovinski rat nije bio obrambeni. A slična je i formulacija optužbi Gospićanima na čelu s generalom **Norcem**. Ne čudi onda što cijela državotvorna Hrvatska očekuje da se i posljedni plamičak slobodne javne riječi utrne. Čekaju što će biti sa *Slobodnom Dalmacijom*. Nažalost, naš problem danas nije kako da svijet zna istinu o nama, već kako će je znati Hrvati.

Pošteni i nepošteni četnici

Nedavno sam u *Hrvatsko Slovu* uspoređivao dr. Bulajiću s njegovim hrvatskim učenicima. U vezi s tim objavljen je u *Feralovom Greatest shitsu* slijedeći tekst pod naslovom "Feralova Ravna Gora od gorega": "U stvari, i Puhovski i Pusićka i svi oni koji smatraju da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih

civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusički, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

- Koja?

- Četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik."

Ne čudi što *Feral* nije prenio integralni tekst. Recimo između prve dvije rečenice možete naći i sljedeće:

"Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideološki duboko suprotstavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffa. Svidalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interese svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interese svog crnogorskog naroda, već srpskog. Ali, njega ipak treba više poštivati ...."

- Knjiga ukazuje i na doista nevjerovatan fenomen zatajenoga srpskog antisemitizma, osobito u 2. svjetskome ratu, sasvim različitog od permanentnoga potenciranja svih mogućih hrvatskih povijesnih krivnja. Kako u tome sklopu gledate na takav egzotičan detalj kao što je nedavni intervju ratnoga zločinca Slobodana Miloševića jednome izraelskome listu?

- Ništa čudno jer i Izraelci provode ono što je njihov interes. Kako je Milošević samo neuspješan i na kraju i neposlušan izvršitelj želja ili naredbi svjetskih moćnika, zašto mu ne bi objavili intervju. Kako su Srbi oni koji izvršavaju prljave zadaće svjetskih moćnika, oni "ne žele

znati" za srpske zločine nad srpskim Židovima. Pogledajte samo kako je tek strašno Bulajić uvredio sve Židove. Naime u mojoj knjizi dan je i sljedeći citat: *“Te iste 1943. godine, kada je **Himmler** zatražio odvodjenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr. **Miroslavu-Šalomu Freibegeru** da se s obitelji skloni k njemu u nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadržabinov tajnik dr. **Amiel Shomrony**, ali Freibeger je ponudjenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo pogubljen.’ Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. **Igorom Primorcem** (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh **Papandreu Damaskinosu** i proglašen je pravednikom).”*

Bulajić to negira pozivajući se na suca iz staljinističkog procesa nadbiskupu Stepincu. A doista je izuzetno ono što je učinio nadržabin dr. Miroslav-Šalom Freibeger: Otklonio je ponudjenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda! Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja?. Ne samo Židovi u Hrvatskoj ili bilo gdje u svijetu već svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao tako da se navodno sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako izuzetno djelo kao što ga je napravio dr. Freibeger. Nacisti jesu ubili dr. Freibegera, ali ovo što čini dr. Bulajić je još gore. Njegov postupak je tim morbidniji što on kao svoje “jevrejske suradnike” u svojoj knjizi

navodi (str. 814.) "**Simona Wisenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Eiframa Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge**". Nije mi poznata nikakva reakcija hrvatski Židova, niti reakcija Bulajićevih suradnika.

Ponosna Hrvatska

- **Vaša najnovija knjiga nosi rječit naslov »Za hrvatsku Hrvatsku«. U kojoj je mjeri Hrvatska nakon 3. siječnja 2000. doista hrvatska ?**

- Knjiga je i posvećena uspomeni na dr. Franja Tuđmana, Oca hrvatske države. Čitam nedavno u *Večernjem listu* kako akademik **Slobodan Novak** kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strancarenja. S jedinim žaljenjem sto mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštititi od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštititi našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni **Pavelić**." Treba li ovim riječima išta dodati osim možda da nije čudno što je mnogo veća haranga na Tuđmana nego na Pavelića. Pa Tuđman je dobio, a Pavelić izgubio rat. Tuđman je i mrtav stvarna prijetnja pokušaju ponovnog ujedinjenja pod srpskom hegemonijom. Zato se knjiga i zove "Za hrvatsku Hrvatsku", za razliku od ove sluganske Hrvatske kakvu smo dobili nakon 3. siječnja 2001. Hrvatska Hrvatska je ponosna i gorda Hrvatska. Hrvatska kojoj nitko ne bi mogao nametati krivnju za pobjedu i obrambenom i

oslobodilačkom ratu. Hrvatsku koja ne bi dopustila da se poništava volja 87 posto birača hrvatskog naroda u susjednoj državi.

- Kako će se u Vašem osobnom slučaju nastaviti Vaš suživot matematike, povijesti i politike ?

Matematika je moj život. Postoji nešto što u svijetu zovu Pečarićeva ili Hrvatska škola u teoriji nejednakosti. Već imam deset svojih doktora, a bit će ih još. Časopis koji smo pokrenuli u Zagrebu, gdje sam ja Editor-in-Chief, ima u Editorial Boardu šezdesetak najznačajnijih znanstvenika u toj oblasti iz cijelog svijeta. Već je - kao jedan od rijetkih hrvatskih časopisa - uvršten u Citation Index, s koeficijentom 0,250.

Slijedeća knjiga koju sam napisao u koautorstvu sa svojom suprugom i jest povijesna. Zove se "Strossmayerova oporuka". Nedavno sam o Strossmayerovom jugoslovenstvu pisao u *Tjednu*. I tu se radi o našem pokušaju razbijanja još jednog mita. Supruga je sada nezaposlena. Teško će ubuduće biti prepoznatljiv u toj oblasti bez njezine pomoći.

Politika? Na prvi pogled izgledat će čudno ako kažem da odgovor na to pitanje ovisi o sudbini *Slobodne Dalmacije*. Naime, ako uspije današnja vlast promijeniti uređivačku politiku u vašem listu i tako ugušiti i posljednje mjesto gdje se može pročitati i poneka kritika na njen račun, značit će da je u Hrvatskoj nastupilo jednoulje. Jednoulje su oni stalno i najavljivali optužujući dr. Tuđmana da je tako nešto on uveo u Hrvatskoj. Inače u velikosrpskoj politici osnovno je pravilo: optuži protivnika za ono što sam radiš ili namjeravaš raditi. Hoće li ovi naši Bulajićevi, bolje reći srpski učenici ustrajati na primjeni naučenog? Recimo Tuđmana su optuživali da krivotvori izbore. Sadašnja vlast sada samo bježi od izbora ukidajući Županijski dom Sabora. Hoćemo li doživjeti i istinsko krivotvorenje? Sve je moguće, jer izbori u BiH i tamošnja interpretacija izbornih rezultata govori da se nešto slično uz blagoslov međunarodnih moćnika može dogoditi i kod nas. Ali

neovisno od toga ostaje činjenica da smo dočekali i deset godina življeli u ponosnoj Hrvatskoj. Poslije toga teško je prihvatiti činjenicu da od tebe ponovo hoće napraviti slugu. U svojim tekstovima sam podržavao stvaranje hrvatskog bloka i sigurno ću na svaki mogući način pomoći i u borbi za ponovno stvaranje ponosne i gorde Hrvatske - hrvatske Hrvatske. Umjesto da se sa stvaranjem neovisne Hrvatske mogu u potpunosti vratiti svojoj matematici - ništa od toga. Hrvatima je, bar državotvornim, politika doista usud.

TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.**DRŽAVA NA RAČUN HRVATA⁴**

Franjo Boras je 1990. godine na prvim demokratskim izborima bio izabran, u ime hrvatskog naroda, za člana Predsjedništva Republike BiH. Već iz te činjenice jasno je koliko je njegova knjiga *Kako je umirala Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina* značajna za razumijevanje svega onoga što se događalo prije i tijekom rata u BiH. Knjiga ima svoju posebnu vrijednost zbog obilja podataka, informacija i činjenica. Detaljno su prikazani svi bitni sporazumi i zakoni. Posebnu vrijednost ipak imaju svjedočenja samog Franja Borasa, utoliko značajnija zbog funkcije koju je obnašao sve do 20. listopada 1993. godine kada ga je nelegalno Alija Izetbegović sa svojim istomišljenicima u Predsjedništvu razriješio te dužnosti.

Knjiga je izuzetno značajna što u potpunosti razotkriva politiku muslimanskog vođstva u BiH. Istina, mnogim analitičarima u Hrvatskoj bilo je jasno da je hrvatska politika bila očuvanje ravnopravnosti hrvatskog naroda u BiH, dok su i Srbi (zbog vojne nadmoći) i Muslimani (zbog brojnosti) željeli od nje stvoriti srpsku, odnosno muslimansku republiku ili državu. I sam sam često upozoravao na to. Tako sam u siječnju 1994. za Hrvatski radio 3ZZZ Melbourne rekao:

Ja sam još listopada 1992. na hrvatskom radiju Zemun ukazivao na opciju islamskog fundamentalizma kod njih. U to vrijeme u hrvatskom tisku još nije bilo ni riječi o tome. Također

---

⁴ Franjo Boras, *"Kako je umirala Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina"*, str. 259-266. Recenzija knjige

sam prije godinu dana na radiju Matija Gubec ukazivao na njihov cilj stvaranja muslimanske države, kao i na istovjetnost ponašanja Muslimana u BiH i Srba u bivšoj Jugoslaviji. Iako je danas sve to mnogo očitije, ja ću ipak ponovno ukazati na neke činjenice:

1. Kada je predsjednik Tuđman ukazivao na ogromne muslimanske žrtve, tada oko 150.000, Izetbegović mu je odgovorio da oni mogu imati još toliko, jer ima dovoljno Muslimana bosanskog podrijetla u Turskoj koji će ih zamijeniti.

2. Hrvatsku ponudu zajedničke borbe protiv Srba, Izetbegović je uvjetovao time da komanda bude u rukama muslimanske vojske.

3. U isto vrijeme, dakle u vrijeme najvećeg stradanja njihovih ljudi u srpskoj agresiji Vi ste na muslimanskom radiju u Melbourneu iz tjedna u tjedan slušali kako uvjeravaju Hrvate i Srbe da to nisu nego bošnjaci katolici i pravoslavci, a njihove političare kako govore o muslimanima kao o temeljnom narodu BiH.

Također, naši su borci upozoravali da njihovi bunkeri nisu okrenuti prema Srbima nego prema Hrvatima.

Sve to ukazuje na njihov cilj stvaranja muslimanske fundamentalističke države i nije isključeno da su pri tome koristili primjer stvaranja države Izrael. Naime, kao što je u to vrijeme bilo nezamislivo stvaranje muslimanske države u Europi tako je nekad bilo nezamislivo stvaranje židovske države. Međutim, Židovi su dobili svoju državu poslije genocida koji je izvršen nad njima u Drugom svjetskom ratu, a sada će Muslimani, poslije genocida koji su nad njima izvršili Srbi, dobiti svoju državu u Europi. Međutim, s obzirom da muslimanski lideri nisu pripremili svoj narod na obranu, otvoreno je pitanje da li su ga svjesno izložili tom genocidu, radi dobivanja države. Možda i zato imamo slučaj masakra Hrvata u Alžiru, dok nemamo sličan pokušaj islamskih fundamentalista nad Srbima u vrijeme stravičnih zločina Srba nad Muslimanima.

Prošle godine ukazao sam na činjenicu da su i Milošević i Izetbegović inzistirali na građanskim državama, jer je to u

zemljama s 2, 3, ili 5 naroda uvijek težnja za dominacijom najbrojnijeg naroda. Danas je poslije silnih nepoštivanja dogovora od strane Muslimana, Bijelog puta i genocida nad Hrvatima od strane Muslimana valjda očita istovjetnost ponašanja Srba u Jugoslaviji i Muslimana u BiH, kao što je očitije da je građanska država trebala osigurati da će BiH u dogledno vrijeme postati "Muslimanija" kao što je Jugoslavija bila "Srboslavija". Sjetimo se izjave Sefera Halilovića "prvo ćemo četnike a zatim ustaše", što će reći da su očekivali da će prvo uz pomoć Hrvata i svijeta slomiti srpsku agresiju a potom će s Hrvatima kojih ima 3 puta manje nego Muslimana lako izaći na kraj. Kada svijet nije kaznio srpsku agresiju, a zbog interesa Francuske i Engleske, Muslimani su svoju državu odlučili ostvariti na račun Hrvata. Tako je postalo jasno zašto su uvijek imali veće snage nad hrvatskim teritorijem u BiH nego protiv Srba na vlastitom teritoriju, i zašto su oni bunkeri bili okrenuti prema Hrvatima a ne prema Srbima.

A da je Muslimansko vodstvo doista bilo spremno žrtvovati svoj narod pokazuju razgovori iz ožujka i travnja 1992. godine dr. Miljenka Brkića i Franja Borasa s Rusmirom Mahmutćehajićem, tadašnjim glavnim ideologom SDA. Razgovori su se odnosili na tadašnje organiziranje srpskih autonomnih oblasti i već očito pripremljenoj srpskoj agresiji na BiH. Brkić i Boras su predlagali federalno organiziranje BiH. Po tom planu Srbima bi pripalo 35 posto, Hrvatima oko 25 posto i Muslimanima oko 35 posto od cjelokupnog teritorija BiH, ali je Mahmutćehajić odbijao takav prijedlog i ustrajao na očuvanju jedinstvene BiH, po cijenu rata sa srpskim agresorom.

Čitatelja će posebno interesirati spoznaja o dogovorima između Hrvata i Muslimana koji po pravilu Muslimani ne bi ispoštovali. Tako je sam Boras u cilju provjere prihvaćanja Sporazuma Tuđman-Izetbegović od 21. srpnja 1992. kod hrvatskog i muslimanskog naroda organizirao sastanke u Zenici, Fojnici, Jablanici, Kaknju i Žepču da bi ustanovio da muslimansko vodstvo nije upoznalo svoj narod sa Sporazumom ni stranačkim putem, ni putem sredstava javnog komuniciranja.

Boras bi na sastancima predložio zaključke koji bi bili podržani od predstavnika oba naroda, ali bi «podrška od predstavnika muslimanskog naroda važila samo dok se nismo razišli».

Boras kao pravnik ne ulazi u raščlambu zakulisnih igara svjetskih moćnika. Ali njihova politika može se ipak iščitati i iz ove knjige. Karakterističan je detalj s aerodroma Butmir – Sarajevo gdje su u drugoj polovici travnja 1992. nastavljeni razgovori između delegacija tri naroda i delegacije Europske zajednice o *Cutilleiro-Carringtonovom planu*. Pri kraju razgovora s hrvatskom delegacijom lord Carrington je rekao: «*Gospodine Boras, ukoliko se ne dogovorite, mi ćemo vas pustiti da se međusobno poubijate, pa ćemo vam mi nametnuti svoja rješenja.*» Od Borasa Carrington je čuo ono što je i sam znao: «*Lord Carringtone, kako i s kim da se dogovorimo, srpski agresor ima sve na raspolaganju, uzeo je svu vojnu opremu JNA i sami čujete jeku topova i minobacača s okolnih brda. Kad s njima razgovaramo, to je razgovor gluhih. Predstavnici muslimanskog naroda drže se pasivno, ništa ne poduzimaju za obranu Bosne i Hercegovine i još se uvijek nadaju u pomoć JNA.*»

Vance-Owenov plan je objavljen početkom siječnja 1993. Boras s pravom konstatira: «Kako je rat većih razmjera između HVO-a i Armije uslijedio početkom travnja 1993., ima indicija da su ovaj Plan međunarodni čimbenici radili u korist hrvatske strane, da bi se unio definitivni razdor između hrvatskog i muslimanskog naroda u Bosni i Hercegovini i šire.

»U kolovozu 1994. sam nešto slično govorio na Hrvatskom radiju Australija u Sydneyu: «*Vance-Owenov plan pripremio je teren za konačno rješenje cjelokupnog problema. To je bilo jasno uoči samog hrvatsko-muslimanskog rata. Sjetimo se samo intervjua američke veleposlanice u UN gospođe Madeleine Albright CNN-u, kada kaže da će rješenja problema BIH biti u skladu s interesima saveznika (taj dio bio je istog dana u emisiji “Slikom na sliku”). Nevjerojatno je kako se mnogi u Hrvatskoj, posebice u oporbenim redovima, nikada u svojim “analizama” nisu osvrnuli na to. A moralo se znati što su ti interesi saveznika:*

Srbima ono što su osvojili, a najveće žrtve, Muslimane, mora se namiriti. Pa na račun koga? Trebalo je biti jasno i malo djeci da su jedino ostali Hrvati. Nažalost nije bilo! A sve je bilo sračunato da se uništi Hrvatska! Praktičnim eliminiranjem Hrvata iz BiH, sa svim onim što su Srbi imali u svojim rukama, takvim Muslimanima, otvaralo se pitanje opstanka hrvatske države. Uz to, kada smo stvarali hrvatsku državu mogli smo i iznenaditi svjetske velesile, jer doista s onoliko naoružanja nisu ni trebali pomišljati da se možemo oduprijeti. Ali sada su nas i te kako shvatili ozbiljno. Također, znali su da nam trebaju skinuti aureol žrtve. Britanci organiziraju navodni pokolj u Ahmićima (o ulozi tadašnjeg zapovjednika Britanskog bataljuna Boba Stewarta vidjeti članak Marka Barišića u "Hrvatskom obzoru" 8. travnja 1996.) i kreće muslimanska ofenziva na hrvatske prostore srednje Bosne. Hrvatskoj su žestoko zaprijetili sankcijama ako pomogne svom narodu u BiH. Sjećate li se kad je jedan naš čovjek tada tamo rekao: "Ne znam što da radim, ako ne pucam ubit će me, a ako pucam, Hrvatskoj će nametnuti sankcije!" Izgledalo je da Hrvati nemaju nikakve šanse. Hrvatska je raspeta na stup srama (to vlasnicima svjetskog informativnog prostora, dakle i onim u čije je ime napravljena serija "Smrt Jugoslavije", doista nije teško), a u Hrvatskoj mnogi svojim djelovanjem izravno pomažu svjetskim moćnicima. U takvim uvjetima pobjeda se ne mjeri u tome da li su hrvatski ljudi tamo sačuvali svoje prostore. Pobjeda je golo preživljavanje, jer bez preživljavanja Hrvata u BiH, u pitanju je i Hrvatska. Iako se u svjetskim medijima sustavno krilo etničko čišćenje koje su vršili Muslimani, istina malo-pomalo izbija na vidjelo. Jednostavno, istina se može sakriti samo ako se plan, kao što se željelo u slučaju napada na Hrvatsku, ostvari brzo. Nije se ostvario. Poslije dva mjeseca Njemačka otkriva umješnost Velike Britanije u slučaju Ahmići, što joj daje dovoljno argumenata da spriječava uvođenje sankcija Hrvatskoj. A politika Velike Britanije, koja po svojoj bezočnosti prelazi doista sve viđeno u svjetskoj politici (državu koja je izvršila očit genocid

štite insceniranjem krvavog sukoba - borbe za opstanak - između žrtava toga istog genocida) sve više užasava ...”

Daytonski sporazum i način na koji se on primjenjuje pokazao je zašto je lord Carrington upravo Hrvatima govorio o «dogovoru» i kakva rješenja će im svijet nametnuti. Sporazum je omogućio mir ali je nagradio agresora. Ponašanje svjetskih moćnika pokazalo je da oni ne vide problem u tome već im je problem što su Hrvati sačuvali kakvu-takvu ravnopravnost i BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati.

Uništenjem hrvatstva u BiH, lakši će biti i obračun s Hrvatskom. A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati. Od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Moramo stalno imati na umu da je to plod djelovanja svjetskih moćnika, jer su oni pomagali velikosrpsku agresiju i na Hrvatsku i na BiH. Da to počinju uviđati i oni koji su nesvjesno sudjelovali u tome pokazuje i nedavno pismo bivšeg šefa ureda OESS-a u Mostaru Daniela H. Simpsona mostarskom biskupu dr. Ratku Periću u kome on potvrđuje očitu činjenicu da je Međunarodna zajednica kolonizator BiH, i da su u njoj najugroženiji upravo Hrvati.

Također, treba imati na umu da današnja hrvatska vlast ne izvršava ono što bi po hrvatskom Ustavu morala: ne štiti Hrvate u BiH. Dapače, čini sve da im oteža položaj, kao što su radili i dok su bili u oporbi. Aktualni predsjednik RH Stipe Mesić je svojevremeno lažno optuživao Hrvatsku za agresiju na BiH, a danas stalno ponavlja da su nenaoružana Hrvatska i do zuba naoružana Srbija imale pretenzije na BiH. Uporno ponavlja tezu koju sam svojevremeno ismijao pričom o «Dobrom čoveku Slobi»:

«Kada sam god bio u prigodi diskutirati o 'podjeli BiH' - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige 'Srpski mit o Jasenovcu' i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa, davao intervju za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević djelili BiH u Karadjordjevu?

- Da - odgovorila je.

- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!

- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?.

- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.

- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karadorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo. Ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A

to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor.”

Treba li uopće podsjećati da je sadašnja vlast u vrijeme kada je bila u oporbi najviše govorila o navodnoj podjeli BiH u Karadžorđevu. Zvanično su odustali (saborskom deklaracijom o Domovinskom ratu) od tvrdnje da je Hrvatska agresor na BiH tek kada su bili pritisnuti nezadovoljstvom naroda, protestima branitelja, generala, biskupa, športaša ...

A da svjetski moćnici ne odustaju od namjere asimilacije ili iseljenja, kako su to poručili kardinalu Puljiću, svjedoči i činjenica da je «pljačkaša Hercegovačke banke», čovjeka kojemu je demokracija kada vlast dobiju oni za koje je glasovalo 5 %, a ne 95% pučanstva – zloglasnog Wolfganga Petritscha zamijenio lord Paddy Ashdown, koji je na taj način nagrađen za laži o «Tuđmanovoj salveti». Upravo zbog toga itekako je značajna pojava knjige Franje Borasa. Pomoći će u borbi za opstojnost hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini. Pomoći će da se ne ostvari želja svjetskih moćnika o iseljenju ili asimilaciji Hrvata Bosne i Hercegovine.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "ZA HRVATSKU HRVATSKU"

Teško je govoriti nakon mojih prethodnika. Zato ću vam prvo pročitati Proslav moje knjige:

"U povodu smrti predsjednika dr. Franje Tuđmana učiteljica je dala učenicima drugog razreda osnovne škole u Splitu sastav s temom o pokojnom Predsjedniku. Učenica Ana napisala je samo jednu jedinu rečenicu koja je glasila: 'Dr. Franjo Tuđman bio je prvi predsjednik Republike Hrvatske!' Pregledavajući radove djece tijekom samog pisanja sastava, učiteljica je upozorila malu Anu da napiše još nešto. Sugerirala je da ćemo uskoro imati izbore i dobiti novog predsjednika i tako... Ana je pogledala učiteljicu i rekla: 'Što će nam drugi predsjednik kad nam je Franjo Tuđman dao sve?'. Nastavnici je samo preostalo kazati: 'Dobro, Ana, dosta je i ta jedna rečenica'.

Iako je neposredno nakon smrti Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana u Hrvatskoj došlo do velikog zaokreta od Tuđmanove hrvatske Hrvatske ka "Europskoj" Hrvatskoj, naslov ove knjige i daje zalaganje za onu prvu hrvatsku Hrvatsku - Hrvatsku bez podaništva prema drugima, Hrvatsku uspravnu i gordu. Očito mala Ana znala je mnogo više od mnogih u Hrvatskoj. Znala je Ana, a znao je i Henry Kissinger koji je pisao Predsjedniku Tuđmanu:

'G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.'

U stvari, u knjizi je dan izbor objavljenih tekstova i intervju. Vjerujem da oni doista ocrtavaju zalaganje za takvu - hrvatsku Hrvatsku. U većem dijelu knjige dani su tekstovi koji su neposredno vezani uz borbu za hrvatsku državu i samu njenu opstojnost, dok je na kraju dan izbor tekstova oko Jasenovačkog mita - mita koji su prije svega Srbi, ali i komunisti i mnogi

svjetski moćnici koristili da se kroz navodnu genocidnost hrvatskog naroda disciplinira neposlušne Hrvate koji su željeli neovisnu državu. Poznato je da je upravo dr. Tuđman prvi razobličio taj mit pa je srpski 'povjesničar' dr. Milan Bulajić svojevremeno uzvratilo s 'Tuđmanovim Jasenovačkim mitom'. Pojavom knjige 'Srpski mit o Jasenovcu', kao i niza tekstova koji su dani u ovoj knjizi, dr. Bulajić je bio prisiljen na uzmak - na dokazivanje kako Srpski mit o Jasenovcu nije srpski mit.

Nisam nikada osobno upoznao dr. Franju Tuđmana. Dakle, tekstovi su nastajali samo kao rezultat vlastitih prosudbi o onome što se događa ili piše. Boraveći često među Hrvatima Australije postavljao sam sam sebi pitanje: Zašto je to i to uradio dr. Tuđman? Odgovor koji bih dao sam sebi davao bih i njima, bilo u osobnim kontaktima, bilo na hrvatskim radio programima. Čini se da sam u tome bio uspješan sudeći po jednom događaju iz Melbournea 1995. godine. Naime, dan nakon Tuđmanovog posjeta bio sam gost na jednoj zabavi u Hrvatskom katoličkom centru 'Sv. Leopold Bogdan Mandić' u Sunshineu (Melbourne). Kada me je ugledala žena jednog našeg konzula rekla mi je:

- Profesore, nisam znala da ste ponovo u Australiji, a baš sam se sinoć Vas sjetila.

- Kojim dobrom, upitao sam je.

- Znate sinoć poslije večere Predsjednik je ostao sa manjom skupinom naših ljudi i u povjerenju nam je pričao o političkoj situaciji na onim našim prostorima. I tada sam se sjetila Vas. Znate, pričao nam je - u povjerenju - sve ono što ste nam Vi objašnjavali prošle godine na radiju."

Slijedeća priča je dana više puta u knjizi. Svidjela se i g. Miroslavu Tuđmanu, pa ću je ispričati i ovdje. To je priča o "dobrom čoveku Slobi":

Poslije mog dvoboja na radiju *Slobodna Europa* s dr. Milanom Bulajićem dao sam intervju i *Nacionalu*. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- Znači, Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karadorđevu?

- Da - odgovorila je.
- Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!
- Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?
- Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek.
- !?

- Kako Vi zamišljate razgovor u Karađorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu skleпали. Ali Franjo, ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni pola tebi!

Trebam li uopće spomenuti da u tom intervjuu tu priču nisu tiskali. Pokušao sam je tiskati u nekim drugim novinama, koje su važile kao HDZ-ovske. Nisu je tiskale ni one. Tako sam je prvi put tiskao tek sredinom 1999. u Australiji! Tek poslije 3. siječnja 2000. priča je tiskana još dva-tri puta u Spremnosti, dva puta u Hrvatskom Slovu i jednom u Slobodnoj Dalmaciji.

Ali to nije jedina priča koju mi nisu htjeli tiskati u tom intervjuu u *Nacionalu*. Nisu tiskali ni priču s ženom našeg konzula u Melbourneu, dakle priču s kojom sam završio proslav knjige. Zašto sam joj ispričao i tu priču? Novinarka je komentirala, bolje reći prebacila mi, kako ja samo branim Predsjednika. Odgovorio sam joj da bi i bilo logično da branim čovjeka koji je najzaslužniji za stvaranje hrvatske države. Pa on je omogućio ostvarenje nečega što doista nisam vjerovao da ću doživjeti. Ali ne radi se o tome. Ispričao sam joj spomenutu priču iz koje se vidi da sam mnogo prije nego što je dr. Tuđman smio javno i govoriti o onome što radi, da bi ostvario hrvatsku slobodu, uspijevaao često puta dokučiti zašto je nešto uradio. A kada sam ja, iako nisam imao nikakvih kontakata s onima koji su stvarali i sprovodili hrvatsku politiku pa i nisam mogao znati sve što su oni znali, uspijevaao dokučiti to, i to na drugom kraju svijeta, onda

mu to dođe kao dokaz da je predsjednik Tuđman bio doista u pravu.

Tako je moj intervju u *Nacionalu* tiskan u znatno skraćenom obliku. Izbacili su sve dijelove u kojima sam afirmativno govorio o politici predsjednika Tuđmana. Ali u istom broju tiskali su mnogo veći intervju s nekim, tada sam mislio, idiotom kojem je Tuđman gori od Hitlera. Kada danas vidim slične usporedbe jasno mi je da me ni tada nisu trebale iznenaditi. Naime one dolaze od naših Jugoslavena, a njima je doista Tuđman i gori od Hitlera, jer im je on glavni krivac što im nema Juge. Za njih to je doista najveći mogući zločin. Njima je Hitler cvijeće za Tuđmana.

Ispričao sam novinarki *Nacionala* još jednu sličnu priču koja također nije bila tiskana. Radi se o jednom razgovoru - negdje 1994.-95., s dragim prijateljem i kolegom. Kada je čuo neke moje tvrdnje rekao mi je:

- Pa Ti govoriš isto što i Predsjednik Tuđman.

- Točno, odgovorio sam. Ali Predsjednik je to rekao tek prije tri dana, a Ti dobro znaš da sam Ti ja to isto tvrdio i prije tri mjeseca.

- Da, istina je. Ma vas dvojica jednako mislite, - uzvratilo je moj prijatelj.

- Hvala na komplimentu. Doista ljepši nisam dobio u životu.

To je bio kraj razgovora. I danas mislim da sam tada dobio najljepši kompliment u životu. A dobivao sam ih kao znanstvenik doista mnogo. Recimo, nedavno je prigodom mog izbora za redovitog člana HAZU osamdesetak znanstvenika iz cijelog svijeta poslalo Akademiji pisma potpore mom izboru. Tako je jedan sveučilišni profesor iz SAD napisao da samo nekoliko kolega može napraviti samo polovicu od onoga što sam ja napravio. I to u cijelom njihovom životu. Zar vam se, ipak, ne čini da je kompliment mog prijatelja mnogo, mnogo veći?

Ali vratimo se malo j Ani. Možemo joj oprostiti što je tvrdila da nam je Predsjednik Tuđman dao sve. Na žalost nije. O tome nedavno u *Večernjem listu* akademik Slobodan Novak kaže: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu i osjećam

duboku zahvalnost tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrešivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem što mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkuju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde."

Ali, zar nas Anina tvrdnja "Što će nam drugi predsjednik", ne tjera na razmišljanje. Vidimo da jedino što i radi naš novi predsjednik, i ne samo on, jest rušenje svega što je pokojni Predsjednik stvorio. Znamo da je mnogo lakše rušiti nego stvarati. Očito je da je predsjednikovo djelo tako ogromno da nova vlast, iako ruši iz dana u dan, još ne vidi kraj svom rušilačkom poslu. Učenica drugog razreda osnovne škole i nije mogla znati o nekakvim globalizacijama, Europskoj politici uništavanja cijelih naroda, ili pak o tome da bi neki sud UN-a, mogao biti sve drugo samo ne sud koga doista interesira pravda. Zato je i logično da je po njoj dr. Tuđman stvorio sve što se i moglo stvoriti. Akademik Novak zna što Tuđman nije stigao učiniti, ali zna da bi on i to učinio da mu je Bog podario više vremena da dovrši svoje veliko djelo. Tako se njegova poruka i poruka male Ane i ne razlikuju u svojoj biti.

A tih deset Tuđmanovih godina, tih deset godina ponosa i prkosa, i jest najviše što je hrvatski narod imao. Dieter Sémidt, međunarodni tajnik bavarske Kršćansko-socijalne unije (CSU), vladajuće stranke u Bavarskoj, nedavno je rekao: "Kad Franjo Tuđman ne bi bio predsjednik male Hrvatske, nego na primjer Poljske, s gotovo 40 milijuna stanovnika, Zapad i Europa ne bi ga se usudili kritizirati ili izolirati, kako su to činili tijekom posljednjih mjeseci njegova života." Upravo veličina dr. Tuđmana i jest u tome što iako je bio predsjednik male države, uspio je ostvariti mnoge od svojih zamisli protiv volje velikih. Kada se uspoređi ono što je on ostvario u svom životu, s ostvarenjima drugih današnjih državnika, očito je koliko je on iznad njih. Ako se uz sve to ima u vidu da je on stvarao hrvatsku državu protiv volje svijeta, u nametnutom ratu u kome je morao

stvarati i hrvatsku vojnu silu, onda se teško može prigovoriti mom uvjerenju da je dr. Tuđman najveći svjetski državnik s kraja dvadesetog stoljeća.

U stvari vjerojatno je i nepravedno prema pokojnom Predsjedniku reći samo to. Naime, akademik Novak zna da su svjetski moćnici bili neskloni Hrvatskoj, ali je ipak uvjeren da bi Tuđman uspio zaštititi državu od globalizacije po volji svjetskih moćnika, našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. Drugim riječima on suprotstavlja dr. Tuđmana sa svim tim svjetskim moćnicima i uopće ne sumnja u to da Tuđman ne bi nad svima njima odnio prevagu. I doista svi ti bjelosvjetski moćnici, u čijim je rukama skoncentrirana ogromna moć, stalno su pokušavali nadmudriti pokojnog Predsjednika. Nisu mogli. Pače, uspijevao je ostvariti nacionalne interese njima usprkos. A sjetimo se da je svjetskim moćnicima, a ne Tuđmanu, pomagala skoro cjelokupna hrvatska oporba - današnja hrvatska vlast. A kada se pokojni predsjednik razbolio i neki njegovi najbliži suradnici. Svi oni skupa: svjetski moćnici, šestorka i izdajnici iz Tuđmanovih redova nisu bili pokojnom Predsjedniku - da parafraziram akademika Novaka - ni do gležanja. Mogli su se nositi tek s teško bolesnim Predsjednikom. Zato i ne čudi što su svjetski moćnici i njihovi hrvatski poslušnici, svoju mržnju i zavist prema njemu pokazivali i pokazuju sve do dana današnjeg.

I dok je to bilo za očekivati, žalosno je bilo u proteklih godinu dana vidjeti kako se pokojnom Predsjedniku odužio dobar dio njegovog naroda. Naroda kojeg je on volio iznad svega. Kao da su riječi iz Novog Zavjeta: "Ne dajte svetinje psima! Niti svoga biserja bacajte pred svinje da ga ne pogaze nogama pa se okrenu i rastrgaju vas" (Mt 7.6) izravno upućene pokojnom Predsjedniku. Sigurno je on za života to i shvatio, ali previše je volio svoj narod da mu ne bi nastavio davati svetinje, i pred njim bacati biserje.

Uvjeren sam da će se hrvatski narod trgnuti, i neće dopustiti da ti psi među nama rastrgaju sve što nam je on stvorio. A kad govorim o tim psima među nama ne mogu a da ne spomenem

jednu moju pitalicu koju sam više puta spomenuo u knjizi, a koju su dva puta naveli u Feralovoj rublici Greatest Shits i time pokazali koliko ih pogađa. Ona glasi:

- Znete li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Po pravilu naši ljudi odgovore:

- Nema razlike.

Tako bi mi pružili priliku da ih šokiram svojim odgovorom.

- Glupi Hrvati. Još ništa niste naučili:

Četnik je pošten i četnik, a Jugoslaven je pokvaren i četnik."

Koliko samo tih pokvarenih četnika imamo u hrvatskoj vlasti? Kao da nam je cijela zemlja preplavljena s njima. Zato i ne čudi okrenutost k Novoj Jugoslaviji, odnosno Zapadnom Balkanu. Ne čudi da se Domovinski rat želi prikazati kao građanski rat. Ne čudi onda ni što su predsjednik države i načelnik Glavnog stožera pobjedničke Hrvatske vojske - haaški svjedoci!

Oni iz svijeta, koji su zajedno sa Srbima i odgovorni za srpske zločine, dakle oni koji su pošto poto htjeli očuvati Jugoslaviju, omogućavajući i pomažući srpske genocide, danas sude žrtvama agresije. Umjesto da su oni u Haagu, na tom sudu - bordelu, sudi se onima, koji su onemogućili njihove zločinačke namjere. Hrvate osuđuju na 15, 25 pa i 45 godina robije iako sami konstatiraju da im nisu dokazali krivnju. A čak je i jedan Staljin sudio tek pošto bi natjerao ljude da priznaju.

Ako netko i nije vjerovao u zločinačku politiku svjetskih moćnika u odnosu na naš narod, trebao bi progledati danas kada je nasilje nad Hrvatima BiH postalo tako očito. Onemogućava im se u državi navodno jednakopravnih naroda da o sudbini svog naroda odlučuju oni sami, tj. oni koji su plebiscitarno pobijedili na izborima. Danas žele uništiti taj dio našeg naroda da bi sutra mogli uništiti nas. To je još ogavnije, kada znamo da ti isti svjetski moćnici nisu bili sposobni bez pomoći hrvatske vojske ništa riješiti u BiH. Hrvati su im sačuvali obraz, da bi oni to iskoristili za uništavanje našeg naroda u toj državi. Znaju li oni uopće što je to obraz?

Vjerojatno ne. Pa i nama već godinama pokušavaju uništiti ponos. Ali upravo smo danas svjedoci kod Hrvata BiH koliko ponos hrvatskih ljudi zna biti veliki. Teško ga je uništiti. Gledajući toliki ponos Hrvata u BiH moramo biti ponosni i mi u Hrvatskoj. A Splitski skup koji je dan na naslovnici knjige, i mnogi drugi pokazali su da nije tako lako uništiti ponos hrvatskih ljudi i sjećanje na dane slave i velike hrvatske pobjede. Sve to, i još mnogo toga, daju za pravo mojoj nadi da će se hrvatski narod doista trgnuti i da neće dopustiti namjeru svjetskih moćnika i njihovih poslušnika u današnjim vlastima, za potpunim zatiranjem hrvatskih nacionalnih interesa.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.

U HAAG S NJIM!

Kako reagirati na besmislene napade iz svijeta, to se očito kod nas ne zna. I poslije toliko godina opet čujemo i čitamo o susretu predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karađorđevu i o navodnoj podjeli BiH. Upravo činjenica da te priče postoje do današnjih dana, pa sve dotle da stižu i iz Haaga, pokazuje koliko je besmisleno objašnjavati nelogičnost takovih tvrdnji iz jednostavnog razloga što su takve priče dio političkog folklor. Naime, domaći jugonostalgicari i svjetski moćnici će ih stalno koristiti bez obzira na argumente dok god imaju nade vratiti nešto što liči na Jugoslaviju, ili pak zato što treba kazniti (dakle smijeniti s vlasti) one koji su najodgovorniji za rušenje tog njihovog čeda.

Mnogo je djelotvornije - rugati im se! I doista, kada sam god bio u prigodi diskutirati o "podjeli BiH" - rugao sam se. I bilo je djelotvorno. Tako sam prošle godine, povodom moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu* i razgovora koji sam imao s dr. Milanom Bulajićem na radiju "Slobodna Europa", davao interview za jedan zagrebački tjednik. Njihova novinarka je htjela zbog rata u BiH izjednačiti predsjednike Tuđmana i Miloševića. Upitao sam je:

- "Znači Vi mislite da su Tuđman i Milošević dijelili BiH u Karađorđevu?"
- "Da", odgovorila je.
- "Dakle, i Vi spadate u one koji vjeruju kako je Milošević dobar čovjek!"

- "Ne, to nisam rekla. Odakle Vam tako nešto?"
- "Pa Vaša tvrdnja o podjeli BiH istovjetna je tvrdnji da je Milošević dobar čovjek."
- !?
- "Kako Vi zamišljate razgovor u Karadorđevu? Vjerojatno ovako: Kaže Sloba Franji: 'Znaš Franjo, ja Ti imam toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teške artiljerije, toliko i toliko.... . A Ti ono imaš nekoliko stotina kalašnjikova koje ste ono skoro prokrijumčarili preko Mađarske, nekoliko topova, dva-tri oklopna vozila koje ste na brzinu sklepali. Ali, Franjo, ja sam Ti, bre, dobar čovek. Evo ruke! Pola Bosne meni, pola tebi!' "

Naravno, kako to često biva, i u ovoj šali ima puno istine. Svima onima koji pričaju o podjeli BiH, Franjo i jest mnogo gori čovjek od Slobe. Pa on im je glavni krivac što im nema Juge. A to javno ne smiju priznati, pa im je priča o podjeli BiH dobar izgovor. Nije me mnogo iznenadilo kada gornji dio razgovora, kao i drugi dijelovi u kojem sam govorio afirmativno o hrvatskoj politici, nije objavljen u tom našem "neovisnom" tjedniku. Ni autorizacija teksta nije bila na vrijeme već tek onda kada je razgovor bio u tisku. Pitao sam zašto to nije objavljeno. Novinarka mi reče da nije objavljeno jer se ona ne slaže sa mnom (valjda u tom tjedniku ne mogu reći ono što ja mislim već samo ono s čime se oni slažu), jer ona je intervjuirala i Vojislava Šešelja koji joj je potvrdio istinitost priča o podijeli BiH u Karadorđevu (da, i to su hrvatska posla - više vjeruju Šešelju nego zdravoj pameti).

A zašto uopće i ima takvih bedastih priča kojima nas veliki svijet, preko svojih ljudi i novina, zatrpava iz dana u dan. Pa jednostavno zbog toga što Hrvati, a i oni koji vole Hrvatsku, izgleda nisu još naučili da je napad najbolja obrana. Tako i danas pokušavamo (pokušavaju) objasniti svijetu kako je Hrvatska bila nenaoružana i ne mogu je onda poistovjetiti s do zuba naoružanom Srbijom. Kao da taj isti svijet ne zna da je Hrvatska bila razoružana. Pa oni su se i pobrinuli za to. Zar smo zaboravili "embargo na uvoz oružja", tj. oduzimanje prava Hrvatima na

samoobranu - na jednu od najsrमतnijih odluka u novijoj svjetskoj povijesti? A očit0 nas ni danas ne izjednačavaju sa Srbima - samo nas žele strpati u kavez s njima - zbog srpskih i njihovih interesa! Već mjesecima traju pregovori s Karadžićem da dragovoljno dođe u Haag. Na srpskom radiju u Australiji čuo sam i zbog čega su ti pregovori teški. Karadžić im poručuje da u Haagu neće optuživati Slobodana Miloševića zbog umiješanosti u zločine u BiH već vodeće političare zapadnih zemalja.

Jasno je onda zašto u Haag treba dovesti Tuđmana. A doista Tuđmana mogu optužiti za mnogo toga. Čuvali su svoju Jugu, a on je najodgovorniji što je nema! U Haag s njim. Najodgovorniji je i za BiH! Pa još dok su trajala bombardiranja Srbije, čim je Milošević proglašen ratnim zločincem zbog zločina učinjenih (samo!) na Kosovu, počele su priče o tome kako isto tako za BiH treba optužiti Tuđmana. Jasno je i zašto. Zbog njega ni tamo nije bilo kako su oni htjeli. Sjetimo se, na primjer, interviewa američke veleposlanice u UN gospođe Madeleine Albright CNN-u prije rata između Hrvata i Muslimana u BiH, kada je tvrdila da će rješenje problema BiH biti u skladu s interesima saveznika (očito: Srbima dati što su osvojili, a Muslimane kao najveće žrtve rata do tog trenutka - namiriti na račun koga ako ne Hrvata). Nije tako ispalo. Krivac je Tuđman. U Haag s njim! Ili pak pitanje enklava. Muslimanske su bile zaštićene od strane UN. Srebrenica je pala u srpske ruke. Nitko iz UN nije danas u Haagu. Hrvatske je u Srednjoj Bosni štiti0 general Blaškić. Nisu pale. On jest u Haagu! Zbog tih enklava velika je odgovornost i predsjednika Tuđmana. Sjetimo se kada su Muslimani krenuli u ofenzivu za uništenje tih enklava. Tada je HVO krenuo u kontraofenzivu, i počeo je vraćati izgubljene teritorije. Tada Vijeće sigurnosti UN postavlja ultimatum Hrvatskoj - ili će povući svoju vojsku iz BiH ili će joj biti uvedene sankcije. Sjetimo se hrvatskog odgovora kroz usta hrvatskog veleposlanika u UN dr. Nobila na CNN-u: "Trenutak uvođenja sankcija Hrvatskoj označavat će i trenutak kada će Hrvatska krenuti u oslobađanje svih svojih okupiranih teritorija." I sutradan je Vijeće sigurnosti konstatiralo da nema HV u BiH, već su to samo dragovoljci. Kako onda može danas

Sud u Haagu tvrditi suprotno? Zašto ne optuže i ne odvedu tadašnjeg predsjednika Vijeća sigurnosti u Haag? Naravno da ne mogu. To su glupa pitanja kada se zna: Tuđman je kriv i za to. U Haag s njim! Tuđman je kriv i za još jednu enklavu - za od UN-a zaštićenu enklavu Bihać! Baš kada je i ona, kao i Srebrenica, trebala pasti u srpske ruke, umiješao se on sa svojom *Olujom!* I što se onda čudi da se traže dokumenti iz *Oluje* za sud u Haagu. Pa zar ga nije tadašnji veleposlanik SAD-a uvjeravao da ne kreće u takvu avanturu kada mu je on smislio Z4, i kada zbog njega Srbi neće moći u Bihać. Zato je očito da smo u pravu kada kažemo: U Haag s njim. A *Olujom* je Tuđman itekako pomogao predsjedniku Clintonu u ponovnom ulasku u Bijelu kuću. A kad predsjednik jedne malene zemlje učini tako nešto mora biti kažnjen. U Haag s njim! Ni to mu nije bilo dosta. Kada su iz NATO-a izračunali koliko mnogo vojaka moraju poslati u BiH da bi pobijedili tamošnje Srbe i kada su ovi ponizili UN praveći od njihovih vojnika žive mete, on je poslao Hrvatsku vojsku da porazi Srbe u BiH i tako omogući Daytonске sporazume. Oni ne mogu, a on im udari pljusku pa pokaže da HV može. Sigurno je i zbog toga zaslužio Haag. U Haag s njim! A i zbog onoga poslije rata. Pa nudili su mu povratak u Jugu, pardon, u ljepši oblik - bez Slovenije a s Albanijom - Zapadni Balkan. Nije prihvatio! Nudili su mu i SECI - pa opet nije. Oni hoće da mu oprostite što je razbio Jugu, a on neće ni u Zapadni Balkan niti u SECI. U Haag s njim! Istina, nije samo on grješnik. Kako nam kaže gospođa Madeleine Albright - pogriješili su neki političari prije nje jer su priznali Hrvatsku. Da je nisu priznali već, uz uvođenje embarga, još je i bombardirali ne bi bilo problema niti u Hrvatskoj, niti u BiH, a niti na Kosovu. I što je najvažnije, ne bi morali bombardirati svog saveznika Srbiju. Pitanje je zbog čega su je uopće bombardirali, kada je zbog svega - očito je - kriv Tuđman. Vjerojatno zato što Srbi nisu sami mogli pobijediti te zle Hrvate čak ni nenaoružane. Jer da u tome nije problem, ne bi samo Milošević bio problem svjetskim političarima - već velikosrpska politika, Memorandum SANU, Srpska pravoslavna crkva, itd. Sve do Garašaninovog

Načertanija i dalje. Zašto uopće Slobo treba ići u Haag zbog Kosova? Pa za to je očito kriv Franjo. U Haag s njim! Tuđman je kriv i zbog iskrivljavanja povijesne istine. Pa poznat je njegov prijedlog da Jasenovac bude zajednički spomenik i onima koji su tu ubijani tijekom Drugoga svjetskog rata, i onima poslije njega (Srbin dr. Srboljub Živanović piše da su prilikom iskopavanja u Jasenovcu prije gradnje spomenika nađena grobišta ljudi koji su “pripadali populaciji koja je nosila svetle komponente” - dakle očito Hrvata s Križnog puta). Time se drznuo u mijenjanje poznate istine kako su u Drugom svjetskom ratu zločine pravili samo poraženi. Poznato je da to pobjednici ne čine - osim ako nisu po volji svjetskim moćnicima (tada im se sudi - u Haagu). A Tuđman ne samo da je pokušao promijeniti to - već je i nedozvoljeni pobjednik u ratu. Strašno. U Haag s njim! A vjerojatno i najvažniji razlog zbog čega Tuđman mora u Haag jest što je on velika opasnost po “novi svjetski poredak”. To je pokazao sam Papa, koji je i sam sumnjiv jer je prilikom svog posjeta Sloveniji upozorio na opasnost “ideologije neobuzdanog liberalizma”. Papa je ‘odao’ Tuđmana kada ga je, mimo protokola, pozvao na oltar u Mariji Bistrici i čestitao mu proglašenje kardinala Stepinca blaženim. (Zato su s pravom neke ‘naše’ novine lažno i tvrdile da se predsjednik sam popeo na oltar, a kada je Vatikan upozorio da je to neistina, s pravom su se okomile na Katoličku crkvu. Glupo misle u Hrvatskoj da se protiv takvih kao što je dr. Tuđman i njegova politika ne smije lagati. Ako netko bude tužen zbog laži, tu je Američko veleposlanstvo da plati troškove - naravno ako se sud uopće usudi da optuži zbog takvih laži). Papa je Tuđmana ‘odao’ i u Splitu kada mu je čestitao imendan prije nego kardinalu Kuhariću, biskupu Komarici i drugim crkvenim velikodostojnicima. Ne bi on tako nešto učinio da nije svjestan kolike su danas “zasluge” dr. Tuđmana za ostvarenje njegovog - unaprijed se ogradimo - negativnog pogleda na svijet. Da, da. Novi svjetski poredak se gradi na ljudskim pravima. Bitan je samo pojedinac. Tu nema mjesta niti za obitelj, niti za narod (s pojedincem je uvijek lakše manipulirati, nego kada je on zaštićen i kao član svoje obitelji i

kao pripadnik svog naroda). A Tuđman je i teorijski (*Velike ideje i mali narodi*) i u praksi kroz pokazivanje svijetu snage jednog malog naroda koji je stvorio sebi državu unatoč njihovom protivljenju itekako negativan primjer za današnji svijet. Pa mogu to poželjeti i drugi mali narodi. Zato Tuđman doista mora u Haag. U Haag s njim!

"Spremnost, Hrvatski tjednik", 24 rujna 1999.

SUMRAK ISTINE

FRANJO JE KRIV, SLOBO JE NEVIN!

Vaso Čubrilović upozorio je Miloševića: "Možeš ratovati s kim god hoćeš, ali nemoj s Hrvatima. Jer taj ćeš rat izgubiti!" Tuđman je kriv što nije upozorio Miloševića da će ga razoružan pobijediti. Novi predsjednik Srbije dobar je čovjek, poput Miloševića.

Predsjednik Srbije Boris Tadić u interviewu njemačkom "Der Spiegelu" relativizirao krivnju Miloševića za ratna razaranja na području bivše Jugoslavije, rekavši da krivnja podjednakim dijelom leži i na ondašnjim predsjednicima Hrvatske i Bosne i Hercegovine. "Milošević nije bio jedini pokretač rata. To su istom mjerom činili i Hrvat Tuđman i Bošnjak Izetbegović". Smatra da se predsjednici svih država nastalih na području bivše Jugoslavije međusobno moraju ispričati te da to nije samo zadaća Srba.

Jedan prijatelj podsjetio me na pitalicu:

- Znete li što je problem kod srpskih političara?

- Što?

- Svi su Srbi!

Hoće reći kako je i Tadić isti kao i svi ostali srpski političari. Razlikuju se samo u načinu na koji provode velikosrpsku politiku. Međutim, moj prijatelj griješi. Očito je i Tadić dobar čovjek kao i Milošević. Podsjećam na moju "priču o dobrom čoveku Slobi". "Kada bi mi netko pričao o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH rekao bih mu: 'Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova , isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti, bre, dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi'."

I novi predsjednik Srbije dobar je čovjek. Jer je relativizirao Franjinu krivnju, a ne Slobinu! On zna da je za rat isključivo kriv Franjo, ali ipak dijeli krivicu na sve podjednako, na isti način na koji je do zuba naoružan Sloba davao razoružanom Franji pola Bosne. Kao i sadašnji hrvatski predsjednik, Tadić kaže da se svi svima trebaju međusobno ispričati. Doista je dobar čovjek!

Franju očito nije bilo dosta pola Bosne. Tražio je više, i tako izazvao rat. Može se nekome učiniti da je nelogično to da netko razoružan traži više od onog koji ima iza sebe četvrtu armiju po snazi u Europi i mnogobrojne paravojne skupine. Ali to je zato što ne zna povijest. A Franjo, povjesnik, znao je kako je odnos snaga, zapravo, na njegovoj strani. To je znao i srpski povjesničar Vaso Čubrilović, upozorivši: "Možeš ratovati s kim god hoćeš, ali nemoj s Hrvatima. Jer taj ćeš rat izgubiti!" To su znali u svjetski moćnici. Zato su oni uveli "embargo na uvoz oružja", što mnogi u Hrvatskoj tumače kao ukidanje prava na samoobranu hrvatskom narodu. Naravno da nisu u pravu! Tako visoko civilizirani ljudi, a i mi želimo postati takvima, nisu željeli da Hrvatska bude pokorena za 15 dana kako im se imputira. Pa kako bi netko tko se diči demokracijom činio tako nešto? Njihove namjere su poštene, i mi moramo težiti k takvom idealu! Kada su oni vidjeli da Tuđman želi rat kako bi iskoristio svoju veliku vojnu prednost, željeli su učiniti da taj rat bude što ravnopravniji! A Sloba, dobar kakav jest, nije razumio tako lijepe namjere svjetskih moćnika, i povjerovao je da oni žele njegovu pobjedu. Franjo je kriv što mu nije lijepo objasnio da to nisu njihove namjere. Da ga je upozorio kao Vaso Čubrilović kako su Srbi u takvom ratu neravnopravan, sigurno bi Sloba shvatio i ne bi došlo do rata!

Predsjednik Tadić tu svoju dobrotu pokazuje u vremenu kada se Miloševiću u Haagu nepravedno sudi za rat u Bosni i Hrvatskoj. Svjetski moćnici Miloševića su osudili zbog Kosova. Poslije mu nepravedno pridodali ratove u Hrvatskoj i BiH, za koje je, kako smo dokazali u gornjem tekstu, kriv Franjo, a ne Sloba. Očito je kako je sud u pravu kada govori o zločinačkom pothvatu i zločinačkoj organizaciji na čelu s Franjom. Strašno je gledati

kako Norac u Haagu kaže da nije kriv, kada ga je već sud u Rijeci osudio zbog toga što nije dozvolio da Gospić padne u srpske ruke.

Ne znam razmišljaju li u Haagu i o ulozi ministra Hebranga u zločinačkoj organizaciji. On svjesno vara hrvatski narod spominjući više od sedam tisuća ubijenih hrvatskih civila nasuprot 160 srpskih. Kao da on ne zna da je najvažniji zločin onaj protiv mira. A kao što smo pokazali, za rat je kriv Franjo. Dakle, tih njegovih sedam tisuća nisu zločini, već samo oni učinjeni nad "golorukim" srpskim narodom.

"Fokus", 30. srpnja 2004.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**PREDSTAVLJANJA KNJIGE
*HERCEGOVAC IZ BOKE*****U Širokom Brijegu**

Evo na neki način me je ova moja knjiga *Hercegovac iz Boke* definirala kao Hercegovca, barem kod mojih prijatelja Hercegovaca - Hercegovca iz Boke. Ako sam već sam sebe tako definirao, postoji li i mjesto odakle sam? Odgovor je dan u samoj knjizi, u tekstu *Hrvati u BiH i stranka Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima*, koji je svojevremeno objavljen u *Hrvatskom Slovu* od 22. prosinca 2000., a koji predstavlja moj govor na predstavljanju knjige Joška Čelana *Oklevetani narod s predgovorom Hercegovci žrtve apartheida*. Naime, u njemu je dan moj razgovor s mojim kćerkama:

- Tata, danas je Split glavni grad svih Hrvata. Da se mi odselimo tamo.

- Ne spominjite to. Prema izborima u BiH i svemu što se dešavalo tamo s tim izborima u svezi, a kako je ponosa hrvatskih ljudi u Hrvatskoj sve manje i manje, bit će bolje da odemo odmah na Široki brijeg – odgovorio sam.

Naravno, ja sam iz Boke kotorske, ali i moja definicija nas Hrvata iz Boke je opet vezana za Hercegovce:

Kada Hrvat iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnju svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života.

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Ali težak je i položaj Hercegovaca. Pa ovdašnji Hrvati su bili prve žrtve velikosrpske agresije na BiH,

samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Iako su, dakle najzaslužniji za opstanak BiH, vjerojatno i zbog toga su glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Stravično je divljačko pljačkanje cijelog hrvatskog naroda u Hercegovini kroz razbojnički prepad na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. I to i sve što vam se danas događa – ne trebam vas ja učiti – ali jasno je i malom djetetu jest zbog onoga što su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, a što je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001., a to je "da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati".

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Pročitajmo samo dio najnovije optužnice iz Haaga. Nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela "Velike Hrvatske", u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih

područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovala u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u dosluhu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovala u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske; Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; JADRANKO PRLIĆ; BRUNO STOJIC; SLOBODAN PRALJAK; MILIVOJ PETKOVIĆ; VALENTIN ĆORIĆ; BERISLAV PUŠIĆ; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih obrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjednosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovala, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog poduhvata." (*Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik, zar ne, odaje pravi izvor haških informacija.*)

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja sljedeća knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* bit će posvećena mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Ja, a sigurno i vi, izuzetno smo ponosni što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige da nikad ne smijemo zaboraviti da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo, to izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi. Tako Ivan Kordić u "Fokusu", 21. svibnja 2004. u tekstu znakovita naslova *Šušak bez vijenca na grobu* piše:

"U to spada i njihova stalna potreba da ponize Hrvate i da ih ucjenama prisile na samoponižavanje. Kao nedavno uz obljetnicu smrti Gojka Šuška. Čovjeka koji je zajedno s predsjednikom Tuđmanom najzaslužniji za hrvatsku samostalnost i slobodu njegovi nasljednici nisu se usudili ni spomenuti ni položiti vijenac na njegov grob, a da o misi zadušnici i ne govorim. Jer, Savo Štrbac i Carla del Ponte proglasili su ga zločincem. A oni su današnjim hrvatskim političarima očito važniji od slavnoga Ministra i od nacionalnoga i građanskog dostojanstva."

Jedna mala digresija. Slučajno ili ne već naredni, dakle najnoviji broj "Fokusa" povučen je iz prodaje - kažu na zahtjev predsjednika vlade. Bez obrazloženja! Smijenjen je glavni urednik "Fokusa" Vjekoslav Boban. Je li zbog toga što je broj posvećen nedavno umrlom velikom domoljubu i rodoljubu - velikom hrvatskom književniku Dubravku Horvatiću? Uz njegovu sliku na naslovnici piše "Inzistiranje na historijskome nazaboravu". Ili je to zbog teksta "Hrvati taoci stare osovine Beograd – Zagreb"? Ili i zbog jednog i zbog drugog? A možda je samo riječ o "fotonaglasku", što tvrdi vlasnik. Na fotografiji je

cijela vlada s ludom kravom ispred nje i tekst "Kravljim ludilom po zdravom narodu". Neuvjerljivo je obrazloženje kako su tom slikom pojedini nezadovoljni djelatnici "Fokusa" htjeli napakostiti novoimenovanom glavnom uredniku. Očito priznanje da "Fokus" mora biti "bilten" vlade i da zato smjenjuje Bobana. Boban tvrdi da je doznao za smjenu tek kada je "Fokus" bio tiskan kao i to da je istina, a ne da su "kuloarske priče iskonstruirale verziju da je novoimenovani glavni urednik osobno odnio primjerak "Fokusa" u Banske dvore, nakon čega je došlo do brzog povlačenja tjednika iz distribucije".

Zato ostaje dojam kako je najvjerojatniji razlog smjene što je i do sada u "Fokusu" bilo i takvih tekstova, kakav je i spomenuti o Gojku Šušku, koji nas podsjeća kako je prošle godine, dakle prije dolaska na vlast, na misi zadušnici velikom Ministru HDZ bio u najjačem sastavu. A danas se to više ne usude. Od državotvornih novina, kojih u Hrvatskoj ima doista malo, napravili su tako biltene HDZ-a valjda zato što nemaju hrabrosti suprotstaviti se Sudu u Haagu.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.):

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinacije tužiteljstva u Haagu."

Vidite da čak i ovakvom čovjeku zbog silne propagande Göbbelsova tipa promakne jedna nelogičnost. Nije strašno to kolike su velike kazne dobili nevini Blaškić i Kordić, već je strašno to što su uopće nevini kažnjeni. Još Rimsko pravo je govorilo da je bolje pustiti 100 krivih, nego optužiti jednog nevinog. A danas je u tzv. civiliziranom svijetu normalno nevinima dati drakonske kazne, a tek poneki pojedinac kao g. Shrader govori kako je strašno što su nevini dobili velike kazne, a ne da je strašno što su uopće kažnjeni.

Pri tome je on, vidimo, mnogo hrabriji od mnogih u Hrvatskoj. Tako je nedavno jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izrijekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda:

"Nije ni bitno je li Veritas, ili nije, prikriveni ogranak srpske obavještajne službe. Činjenica je da su mu ciljevi, kao i oni Haaškog suda istovjetni – zločinački! Zločinački prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. *Zato je očito da se doista radi o zločinačkom pothvatu, ali ne hrvatske države već Suda u Haagu. Zločinačke organizacije u Haagu!*

Danas su praktično cijeli vojni vrh države koja je oslobađala svoja okupirana područja, optužen za ratni zločin. A s najnovijim optužnicama protiv Hrvata za rat u BiH imamo to isto. Dapače, čujemo da su njihovi navodni zločini mnogo gori od onih Slobodana Miloševića. Veći od onih Hitlera i Staljina zajedno! Nije im bilo dosta što su nevinim Hrvatima iz BiH dodjeli drakonske kazne od 45, 25 ili 15 godina robije. Zar to već nije bio strašan zločin? A najnovije optužnice su pokazale koliko smo bili u pravu kada smo tvrdili i pisali da je sudu u Haagu dovoljno dokazati nekome da je Hrvat i automatski je kriv, tj. da Haag ispisuje optužnicu protiv cijelog hrvatskog naroda.

Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. Još sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, kako nas je

nedavno na propovijedi na Misi za Domovinu upozorio pater Nikola Mate Roščić, doraduje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, treba ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, doista, dužnost i čast! A u Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenucima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački* karakter ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista*

zločinački pothvat i predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu. Zar nije zato vrijeme da Hrvatska vlada zatraži odgovor od Vijeća sigurnosti na to pismo iz 1998. godine? Iako je itekako jasno da se radi o nastavku politike kojom su svjetski moćnici uveli i famozni embargo na uvoz oružja, kojim je hrvatskom narodu bilo oduzeto pravo na samoobranu. Iako je nama itekako jasno da su ovakve optužbe, koje se poklapaju s velikosrpskim optužbama, samo potvrda umiješanosti mnogih u svijetu u osvajački rat protiv Hrvatske. Kako je Hrvatska vojska pobijedila u ratu, haaške optužnice su samo pokušaj da se u miru izbori ono što je izgubljeno u ratu. I dok su u ratu izravno sudjelovali Srbija i Crna Gora, a svjetski moćnici su im asistirali, sada imamo obrnutu situaciju. Dakle, maske su pale."

Da, to je istina. Treba je govoriti. Ali ne samo to. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnem, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato sam na njihove priče o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. "Naime kada bi mi netko pričao o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH rekao bih mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš, Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze. On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobađanje okupiranih područja svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Da im se treba rugati znali su u Ministarstvu vanjskih poslova odavno. Našoj javnosti nije poznata jedna sjajna priča o tome. Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obecali su da neće. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojke o potrebitom naoružanju je udvostručio. "Uz sve NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe" – zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: "Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama." Ispričali su se, a onda je on nastavio:

"Ima i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više neće biti Srba s ovu stranu Drine."

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi. "Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!"

I ovakve priče podsjećaju nas da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

U Tomislavgradu

Lijepo je opet biti među Hrvatima u Bosni i Hercegovini. Sjećam se svog sudjelovanja na tribini o predsjedniku Tuđmanu u Širokom Brijegu uoči podizanja njegovog spomenika u tom gradu. Poslije svečanosti vraćao sam se s profesorom Miroslavom Tuđmanom u Zagreb. Prešli smo granicu. Pričali smo svo vrijeme. U 4 sata Miro mi reče:

- Da poslušamo vijesti da čujemo što će reći o svečanosti u Širokom.

I ništa nije bilo. Isto se ponovilo u 5 i u 6 sati. Miro mi reče:

- Čudno. Ni riječi o spomeniku!

- E, moj Miro. Pa što se čudiš? Zar nisi primijetio da smo prešli granicu. Izišli smo iz Hrvatske.

Dakle, da i vama kažem. Lijepo je biti opet u Hrvatskoj.

Knjigom *Hercegovac iz Boke – Što sam govorio o Hrvatima Bosne i Hercegovine* definirao sam se Hercegovcem - Hercegovcem iz Boke. Jasno je i zašto. Hercegovci su najnapadaniji dio hrvatskog naroda, pa je onda prirodno biti s njima – biti Hercegovac.

A vi – Hrvati – bili ste prve žrtve velikosrpske agresije na BiH, samo što to u Sarajevu nisu "znali" jer to navodno nije bio njihov rat. Najzaslužniji ste za opstanak BiH, a vjerojatno i zbog toga ste glavna meta svih napada međunarodnih silnika. Sjetimo se

divljačkog pljačkanja i razbojničkog prepada na Hercegovačku banku. I zbog toga danas sude Hrvatima, a ne sude pljačkašima i razbojnicima koji su pljačke organizirali i proveli u djelo. Znamo da je sve zbog onoga što su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću, (kako reče sam kardinal u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001.): *Hrvati se trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati.*

Zato je danas u zatvorima ono najbolje što hrvatski narod ima. I u Haagu, i u Sarajevu i u Rijeci. Ako pročitajmo najnovije optužnice iz Haaga protiv Jadranka Prlića; Bruna Stojića; Slobodana Praljka; Milivoja Petkovića; Valentina Čorića; Berislava Pušića vidjet ćemo da je to nešto što je još gore i od njihovih razbojničkih pljačaka banaka. To što su branili i obranili svoju domovinu za Sud u Haagu je zločinački pothvat zločinačke organizacije. Dapače, čitajući optužnicu nameće se pitanje: "Ima li nekoga među nama tko nije uključen u tu 'zločinačku organizaciju?'"

Kako reagirati na ove i slične optužnice? Na razne načine. Tako sam ja svoju knjigu *Za hrvatsku Hrvatsku* posvetio Ocu hrvatske države dr. Franji Tuđmanu, knjigu *Pronađena polovica duše* velikom ministru obrane Gojku Šušku. Knjige *Trijumf tuđmanizma* i *Nepoćudne knjige* su posvećene generalima Bobetku i Gotovini, a *Hercegovac iz Boke* Dariju Kordiću. Moja najnovija knjiga *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski* posvećena je mom prijatelju generalu Slobodanu Praljku. Uz posvetu napisao sam mu, na sam dan kada je otišao u Haag:

Generale,

Skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 5. travnja 2004.

Ponosni smo što smo imali i što imamo takve ljude. Zato sam i napisao u *Predgovoru* ove knjige, da nikad ne smijemo zaboraviti

da su nam najbolji ljudi u Haagu. Ako zaboravimo to, izgubit ćemo ponos. Nažalost, u Hrvatskoj, iako je HDZ na vlasti, ne razumiju da se treba braniti od takvih nasrtaja na ponos hrvatskih ljudi.

Ali istinu o Haagu usude se reći ne-Hrvati. Tako Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haaškim optužnicama protiv hrvatskih generala kaže ("Večernji list", 10. travnja 2004.):

"Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje ad hoc suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu."

Istina je da je Sud s novom presudom Blaškiću pokazao da želi više široko tumačiti tzv. zapovjednu odgovornost. Smijenili su i glavnog stratega "dokazivanja" Hrvatske kao agresora Australca Grahama Blewita. Marko Barišić u današnjem *Vjesniku* piše: "Blewitova je nakana bila stvoriti paralelizam krivnje između Hrvata i Srba za rat i zločine na prostoru bivše Jugoslavije. Ta suluda strategija počivala je na izostanku bilo kakvih ujednačenih kriterija a najzornije se ogleda u činjenici da je bivši načelnik Glavnog stožera HV-a general Janko Bobetko postao haaški optuženik zbog 'Medačkog džepa' dok su s druge strane Veljko Kadijević, a zatim i Blagoje Adžić, čelne osobe JNA koja je počinila masakr nad nesrpskim stanovništvom Vukovara i potpuno uništila taj grad, ostavljeni na miru."

Zar i ovo što govori Barišić ne pokazuje da je Sudu u Haagu najveći krivac Hrvatska, a tek danas pokušavaju izjednačiti agresora i žrtvu. Znamo da je generalu Blaškiću smanjena kazna s 45 na 9 godina robija. Iako nevin dobio je više nego neki Srbi koji su priznali mnogostruka ubojstva. U prvoj i u drugoj presudi stoji da je Hrvatska agresor na BiH i to na osnovu lažnog svjedočenja današnjeg hrvatskog predsjednika. Znamo da to svjedočenje pobija i Saborska deklaracija o Domovinskom ratu, ali – sudeći prema anketama u Hrvatskoj – mnogim Hrvatima nije bitno što je on dragovoljno išao lažno svjedočiti protiv hrvatskog generala i protiv svoje države. Pa i sada je, izmišljanjem nekakve "paralelne linije zapovijedanja", koju negira Shrader, nevinom čovjeku dosuđeno **samo** 9 godina!

Naravno krivi smo mi sami. Na primjer, jedan hrvatski državotvorni tjednik tražio je moj govor na Saboru Hrvatskog bloka koji sam nazvao *Zločinački pothvat zločinačkog suda*, a objavljen je tekst s promijenjenim naslovom, izbačeni su dijelovi gdje se izriekom govorilo da je Sud u Haagu – zločinački sud, i da su njihove tvrdnje zločinački pothvat protiv hrvatskog naroda: "*Malo je tko vjerovao u trenutcima osnivanja Suda u Haagu da se radi o osnivanju zločinačke organizacije. Iako se dalo naslutiti. (...) U Statutu Suda u Haagu nema razlike između agresora i žrtve, nema zločina protiv mira! Nije zločin ono što je najveći zločin: zločin agresije. Dakle, već tada se moglo naslutiti da je cilj samog suda zločinački pothvat: optužiti one koji ljube, poštuju i brane svoju domovinu.*

Na prošlom Saboru sam već govorio o tome kako je reagirao predsjednik Tuđman u trenutcima kada su iz Haaga najavili optužnicu protiv generala Gotovine. Dakle, te 1998. godine, Sud u Haagu ne podiže optužnicu protiv Miloševića, ali interesira se o Gotovini, što je već itekako ukazivalo na već opisani *zločinački* karakter ove ustanove.

Vlada tada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovalo Vijeće sigurnosti procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobodilačkima, tj. može

li se dogoditi presedan da jedna oslobodilačka akcija i njezina oslobodilačka vojska odgovaraju, za oslobađanje okupiranog dijela svoje zemlje! Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

A nisu odgovorili ni do dana današnjega. To su im omogućili bivša vlast svojom deklaracijom o suradnji s tim sudom, kojom su poništili odluku Hrvatskog državnog sabora prema kojoj Haag nije bio nadležan za operacije Bljesak i Oluja. Uskratiti nekom narodu ono što imaju svi drugi narodi na ovom svijetu *je doista zločinački pothvat i* predstavlja nastavak agresije na hrvatski narod i njegovu državu."

Da, to je istina. Svjetskim moćnicima koji se tako odnose prema jednom malobrojnem, hrabrom i ponosnom narodu treba se i rugati, i tako im pokazati da neće zgaziti naše dostojanstvo. Zato bih na njihove priče o navodnoj podjeli BiH u Karađorđevu i reagirao pričom "Dobar čovek Sloba". Ponovio sam je i nedavno u *Fokusu* reagirajući na izjavu novog srbijanskog predsjednika o tome kako su za rat svi krivi. I zato je jedan odjeljak knjige *Hercegovac iz Boke* posvećen ovoj priči. Naime kada mi netko priča o tome kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili BiH kažem mu: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'"

Treba im se rugati i zato što jedan američki znanstvenik g. Shrader proučavajući materijale Suda u Haagu tvrdi kako tvrdnje o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne nemaju smisla, a nema ni dokaza za takve teze". On samo potvrđuje koliko sam bio u pravu kada sam svoju knjigu o tom sudu, koju sam posvetio svim hrvatskim vitezovima Haaškim uznicima, nazvao *Sramotni sud u Haagu*.

Treba im se rugati i zato što znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, i oslobađanje okupiranih područja svoje domovine. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Takvima mogu suditi samo oni koji su gubitnici u ratu, pa je suđenje Hrvatima po tzv. zapovjednoj odgovornosti očito priznanje tužitelja kako su izravno umiješani na agresorskoj strani i u genocid nad Hrvatima.

Mi znamo, a to pokazuju i najnovija događanja oko dr. Mila Budaka, da su deset Tuđmanovih godina bile deset najponosnijih godina u životu hrvatskog naroda.

O SUKOBU HRVATA I MUSLIMANA U BIH - NEODRŽANO PREDAVANJE

Od 1992. do 2001. godine svake godine sam bio u Australiji. Pozivala su me australska sveučilišta, a 2001. godine bio sam gost australskih Hrvata. Prvi posjet odvijao se u najtežim trenucima za naš narod. Bilo je to vrijeme rata u BiH. Nije bilo puno informacijama, a od sveučilišnog profesora iz Zagreba naši ljudi su očekivali suvisla objašnjenja, a te 1992. godine sam postao i član suradnik HAZU. S jedne strane smatrao sam da trebam kao znanstvenik ostaviti dojam na one koji su me pozvali, upravo zato što dolazim iz tek priznate države, a s druge trebalo je puno vremena utrošiti na raščlambi ono malo podataka kako bi se suvislo sve moglo ljudima interpretirati.

Onaj znanstveni dio obavio sam dobro. To pokazuje i sama činjenica da su me potom svake godine ponovo zvali. Ali s takvim mojim radom bili su upoznati i naši ljudi tamo. Naime, g. Tomislav Bošnjak je napravio intervju sa mnom za "Hrvatski Vjesnik" iz Melbournea i tom prigodom tiskao je i svoj razgovor s mojim suradnikom koji me je i pozvao u Melbourne:

"Nazvali smo dr. Monda, dekana Fakulteta na La Trobe sveučilištu i glavnog suradnika dr. Pečarića i razgovarali s njime o znanstvenom radu hrvatskog matematičara.

'Pečarić je nevjerojatan, upravo fenomenalan,' bile su prve riječi dr. Monda. 'Mi smo navikli da naši gostujući znanstvenici napišu tri četiri radnje za vrijeme svog cijelog boravka ovdje. Pečarić je već sada napisao trideset (30) radnji,' rekao je još uvijek u čuđenju dr. Mond.

'Pečarić je doista fantastičan, jedino što je svo osoblje na fakultetu zauzeto cijelo vrijeme. Svi imaju pune ruke posla i ne mogu u korak s njime. Meni, koji radim s njim je teško izdržati tempo. Iznimno je marljiv i savjestan', dalje je objašnjavao dr. Mond. I tako je cijeli razgovor s australskim sveučilišnim profesorom protekao u čuđenju i divljenju znanosti, upornosti i marljivosti dr. Pečarića. Zato smo odlučili predstaviti ovog

Hrvata, ambasadora svoga naroda u svijetu, i našoj čitateljskoj publici.

Ali kao što se može vidjeti u ovom razgovoru dr. Pečarić puno rađe razgovara o svojoj domovini nego o svom znanstvenom radu. 'Svima koje to zanima, o mom radu na području matematike, dovoljno govore moji radovi, a nikada se dovoljno ne govori o Hrvatskoj, pa zato rađe koristim ovu prigodu da govorim o njoj' istaknuo je dr. Pečarić."

Tijekom tog mog prvog posjeta nastupio sam i na hrvatskim radio programima: "Hrvatski radio Zemun" (dva puta), "Matija Gubec" i na državnom radiju SBS. Tokom sljedećeg posjeta 1994. godine bio sam stalno gost na hrvatskim radio programima u Melbourneu. Tijekom jednog od tih gostovanja imali su iznenađenje za mene:

"Štovani profesore Pečarić, U ime svih članova hrvatskog radio sata želja nam je da Vam ponovo ovom prilikom odamo duboku zahvalnost za Vaš rad i Vaše slobodno vrijeme koje ste provodili u suradnji sa svima nama, te Vašem osvrtu na političku analizu situacije, u kojoj se trenutno nalazi Hrvatska. Kao i prošle godine, tako ste i u ovo vrijeme iskazali punu podršku hrvatskoj vladi kao i pravu patriotsku ljubav prema domovini i to bez bilo kakvog političkog opredjeljenja, a što je nesumnjivo prihvaćeno s mnogo simpatija i razumijevanja svih naših slušatelja. U nadi da ćemo Vas opet vidjeti u našoj sredini krajem kolovoza prije Vašeg odlaska u domovinu, mi svi s radija 3ZZZ želimo Vam sretan put, uspješan rad, kao i ugodan boravak u Adelaideu uz pjesmu "Bokeljska noć", gdje je rodno mjesto našega profesora." Kada sam se spremao na put za Australiju 1996. godine ravnatelj HIC-a g. Ante Beljo mi je sugerirao da održim seriju predavanja po australskim gradovima u njihovoj organizaciji. Znao je o tome kako su naši ljudi doživljavali moje spomenute nastupe pa mi je ostavio da sam odredim temu predavanja. Bio sam u dvojbi: Boka kotorska ili politička situacija. Kada sam 1992. držao predavanja o Boki, diskusija je obično bila o ovoj drugoj temi. Zato sam se odlučio za nju. U stvari, odlučio sam pročitati intervju s radija "Matija Gubec" iz 1992. godine, koji su slušatelji

izvršno primili. I ne samo oni. Kada sam se vratio u Zagreb, brat se nije mogao načuditi kako sam ja tamo na drugom kraju svijeta shvatio stvari koje nisu mnogi u Hrvatskoj. I mnogo kasnije znao je reći: "Šteta što onaj tvoj intervju nije dan HTV-u!"

Je li to dobra odluka provjerio sam na svom fakultetu. Kada sam intervju "skinuo" s trake, dao sam ga jednom kolegi. Rekao je da mi ne vjeruje da sam to ja doista tada to govorio u Melbourneu.

- Pa imam ga snimljenog na traci, odgovorio sam.

- Možda, ali trake se dadu i dosnimavati.

- Hvala, to je doista lijep kompliment.

- Kako to misliš?

- Pa očito je da Ti ne vjeruješ da sam to doista pričao. A ja znam da jesam.

Nije se dao. Poslije tjedan dana nastavio je.

- Ma vjerujem Ti da si ono doista pričao u Melbourneu, ali ne vjerujem da si to doista i mislio.

- Da, Ti obično kažeš da sam sve pogodio osim rata u Bosni. Ali čini mi se da poslije ovog najnovijeg događaja kada su Muslimani tražili da hrvatski policajci nose njihove uniforme, više nisi siguran da nisam i u tome pogodio. Ja znam da jesam.

Evo tog intervjuja iz siječnju 1993. godine (u tom momentu sam već bio sedam mjeseci u Australiji). Napomenimo da je tek sredinom te 1993. godine došlo do stvarnog rata između žrtava velikosrpske agresije Muslimana i Hrvata..

HR: *Profesore Pečarić, što mislite o ratu u Hrvatskoj i stvaranju hrvatske države?*

JP: Kad god govorim o stvaranju hrvatske države kroz ovaj veličanstveni Domovinski rat, govorim o veličanstvenom ostvarenju hrvatskog naroda, posebice naše mladeži koja je na svojim plećima iznijela najveći teret rata i svojom borbom protiv mnogo naoružanijeg neljudskog neprijatelja zadivila cijeli svijet, u stvari govorim o ČUDU – HRVATSKOM ČUDU.

HR: *Zašto govorite o čudu?*

JP: Govorim o čudu zato što sam siguran da tako nešto, dakle stvoriti državu u takvim uvjetima, nikad u povijesti nije ostvario

niti jedan drugi narod. To je učinio jedino hrvatski narod i vjerojatno je i jedino on to mogao učiniti. Podsjetimo se samo slijedećeg:

- 1) Prije dolaska demokratski izabrane vlasti na čelo države, Hrvatska je bila potpuno razoružana.
- 2) JNA, koja je smatrana četvrtom armijom po snazi u Europi, odavno se spremala za obračun s hrvatskim narodom. Razoružani narod je trebao biti lagana žrtva takvoj armiji.
- 3) A najgore od svega, svjetske velesile na čelu sa SAD, bile su protiv stvaranja hrvatske države. Slovenija da, ali ne i Hrvatska. U takvim uvjetima svjetski stručnjaci su davali Hrvatskoj 15 dana života. A mi danas imamo nezavisnu državu Hrvatsku, već priznatu od oko 100 država. To je doista čudo – i zato ja uvijek govorim o HRVATSKOM ČUDU.

HR: *Možete li nam nešto više reći o toj ulozi svjetskih sila na čelu sa SAD?*

JP: Mislim da svi znaju da je signal za početak rata dao američki ministar Backer prilikom svog boravka u Beogradu. Radi se o ratu u Sloveniji, koji je po mišljenju mnogih predstavljao farsu koja je trebala omogućiti Sloveniji izlazak iz Jugoslavije, što im je i rekao Milošević: “Idite bre, samo što pre!” Plan je bio sačuvati Jugoslaviju s Hrvatskom u njoj. Jugoslavija je bila moguća sve dok su Slovenci, zajedno sa Srbima, bili protiv Hrvata. Očito je bilo da u situaciji kada su Slovenci zajedno s Hrvatima protiv te države, ona nije mogla opstati u tom obliku. Vrlo je vjerojatno da je taj rat u Sloveniji trebao poslužiti da se i Hrvatska uvuče u rat, pa bi, za razliku od Slovenije koja je bila žrtva te je mogla ići iz Jugoslavije, Hrvatska bila proglašena agresorom i morala bi ostati u njoj. Vjerujem da je u tom trenutku u Hrvatskoj TO osjetio ili bio obaviješten jedino naš predsjednik dr. Tuđman, i on je valjda bio jedini čovjek u Hrvatskoj koji je bio protiv toga uplitanja, protiv tzv. Špegeljova plana. Srećom! Kada to nije uspjelo, trebalo je učiniti Hrvatsku potpuno bespomoćnom, da bi zločinac svoj prljavi posao uradio u predviđenih 15 dana. Kako je to trebalo biti ostvareno? Prvo je donesen famozni EMBARGO NA UVOZ ORUŽJA. I malom

djetetu je jasno da je to upereno protiv onoga tko nije imao oružja – protiv hrvatskog naroda – a ne protiv srpskog agresora koji ga je imao u izobilju. Radi se o ukidanju prava na SAMOOBRANU jednom narodu. To je najmonstruoznija odluka koju je svjetska zajednica donijela u svojoj povijesti. Zatim su upozorene sve zemlje koje su se mogle umiješati u taj rat na strani Hrvatske: Bugarska (prilikom boravka njihovog ministra u SAD), Mađarska (pismom upozorenja od Velike Britanije), a vjerojatno i Albanija. Muslimanski lideri u Bosni nisu ni krili da im takva Jugoslavija odgovara: oni neće biti u Jugoslaviji u kojoj nisu i Hrvatska i Srbija. Dakle, ne spominju Sloveniju, i ne vodeći računa o tome što je Hrvatska stalno ponavljala da će u svemu pratiti Sloveniju. I tako je osamljena Hrvatska bila prepuštena velikosrpskom zločincu. Tada nitko, doista nitko, nije bio uz nas. Naravno, osim Vas – hrvatskog puka van domovine – hrvatskog iseljeničtva. Itekako je bilo važno da nas je u tom trenutku bilo dovoljno i doma i vani! Ono što je bilo upereno protiv nas, dakle smišljeno iseljavanje Hrvata iz domovine, na kraju se okrenulo protiv njih: hrvatsko iseljeničtvo je odigralo presudnu ulogu u stvaranju nezavisne Hrvatske!

HR: *Kako ocjenjujete tu ulogu svjetskih sila u toku rata u Hrvatskoj?*

JP: Oni su istu – prosrpsku – politiku vodili svo vrijeme rata u Hrvatskoj. Sjetite se samo da su proglasili jednakim zločinom opkoljavanje vojarni sa srpskim zločincima i njihovo pucanje i ubijanje civilnog pučanstva. Ili pak da je Hrvatska bila primorana da svo oružje iz opkoljenih vojarni pusti u BiH pod garancijom EZ-a da neće biti korišteno ni protiv Hrvatske ni protiv ikog drugog, a tim oružjem se danas ubijaju naši ljudi u BiH – oružjem Europske dvanaestorice! A kada je Njemačka odlučila priznati Hrvatsku, SAD i Velika Britanija su htjele da UN donese odluku o zabrani priznavanja Hrvatske (tada je, ako se sjećate, to spriječila Francuska, ne želeći ući u konfrontaciju s Njemačkom). I Vanceovim planom, koji je bio zamišljen da štiti srpska osvajanja, Hrvatska je bila ucijenjena – ili prihvatiti ili ništa od priznanja. A kada je prihvatila – opet je nisu htjeli priznati, ali je

tada intervenirao, ako se sjećate, Papa, pa je Vatikan priznao Hrvatsku dva dana prije Europske dvanaestorice. (To je bio prvi presedan Vatikana takve vrste u povijesti, a i ministar Gensher je opet odigrao veliku ulogu i u trenutku kada je dvanaestorica donosila odluku o priznanju Hrvatske).

HR: *Ponašanje svjetskih sila nije se promijenilo ni s početkom rata u Bosni, zar ne?*

JP: Potpuno ste u pravu. Istina, oni su priznali BiH, pokazujući time da će teško dopustiti Srbiji da pređe preko Drine, ali su istovremeno učinili sve da Srbi pobiju što više Muslimana, bojeći se stvaranja fundamentalističke muslimanske države u srcu Europe. Tako, ne samo da su svo oružje iz Hrvatske predali budućem agresoru u BiH, i ne samo da do današnjeg dana inzistiraju na zabrani naoružanja žrtvi, već su na početku rata Hrvatsku htjeli proglasiti agresorom zbog podrške koju je Hrvatska davala hrvatskom narodu u BiH. Dugo vremena su nam prijetili sankcijama, valjda shvaćajući i sami da je upravo otpor hrvatskog puka učinio da se spasi BiH. Čini mi se da nije bilo Bobana i njegove politike danas, ne bi bilo ni BiH.

HR: *Dakle, mislite da je Bobanova politika zapravo sačuvala Bosnu i Hercegovinu?*

JP: Sigurno! Malo prije sam rekao da je Izetbegović vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. "Svi Srbi u jednoj državi". Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi". Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: "Jedan građanin – jedan glas". Također, dok ostali narodi svijeta nazivaju svoj jezik prema svom nacionalnom imenu, dotle Muslimani, slično Srbima kada su pokušali stvoriti tzv. jugoslovenski jezik, hoće jezik s imenom države – tzv. bosanski jezik. S obzirom da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti tri naroda, kao i tamo o

bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA “VLASTITOG TERITORIJA”, koja bi im garantirala da se povijest neće ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga da se bore, a ne da se sele u Hrvatsku. Srećom, u pravo vrijeme to uočava Boban, Hrvati se pripremaju za obranu umjesto za bijeg, uspijevaju sačuvati ono što su sačuvali, ali i cijela Bosna nije pala zahvaljujući upravo tome! Sigurno, kada dođe vrijeme polaganja računa, hrvatski narod će moći Bobanu reći samo HVALA, a vjerujem da će to isto reći i mnogi Muslimani. Kako će proći političari iz muslimanskih redova vidjet ćemo, a sigurno to zavisi i od razvoja situacije. Ali i od toga da li će sam narod prepoznati da je nekim od njihovih političara važnija muslimanska država od njihovih života.

HR: *Osuda srpskih zločina u svijetu je velika. To svi znamo. Što Vi o tome mislite?*

JP: Ti zločini su tako užasni i veliki da ih je teško sakriti. Ali svjetske velesile sve čine da se oni što kasnije otkriju ili da se umanje. Sjetimo se samo da su SAD znale, 2-3 mjeseca prije nego što je to objavljeno, o postojanju koncentracijskih logora za silovanja. Vjerojatno nikad u povijesti zločinački um nije smislio nešto strašnije od Srba: koncentracijski logori za silovanje. Čini mi se da su Srbi nadmašili samog đavla. Dok ovaj kupuje ljudske duše, Srbi su pronašli način kako da ubijaju dušu u ljudima. Naravno, svjetskim liderima nije lako da su im prijatelji takvi zločinci, pa se obično ponašaju tako da dva osuđuju Srbe, a treći učini nešto da ih spasi i svako malo mijenjaju uloge. Ali već su počeli, kako čujemo u posljednjim vijestima, prebacivati odgovornost jedni na druge. Javno mnijenje čini svoje.

HR: *U vezi s tim, recite mi što mislite o pregovorima u Ženevi. To je nama, ustvari, jako aktuelno u ovom trenutku.*

JP: Ženevski pregovori upravo i pokazuju da su svjetski moćnici na strani srpskih zločinaca. Pa valjda je svima jasno: ZA ZLOČIN SLIJEDI I KAZNA. A svjetske sile čine sve samo da ne bi morale kazniti svog prijatelja SRBIJU. Dakle, mir po svaku

cijenu, a za 150.000 ubijenih, i to na najzvjerskije načine, za milijune i milijune silovanja, za uništenja čitavih naselja, nikom ništa. Kao da kažu: “Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji, pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti”. To bi izgleda trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK: njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku. Nažalost, u tome im uveliko pomaže politika koju vode muslimanske vođe u BiH.

HR: *Kako Vi, profesore Pečariću, objašnjavate tu tvrdnju?*

JP: Očito je svima jasno da svijet dopušta Srbima da rade ovaj užasan genocid, bojeći se muslimanske države u srcu Europe. Po meni, onaj tko želi zaštititi svoj narod, u takvim uvjetima, učinio bi sve da dokaže da to nije slučaj. Pogotovo što se u ovom slučaju radi o Muslimanima koji su po svemu dio Europe. Pred vođama Muslimana u BiH postavio se zadatak da odaberu što je njihova primarna zadaća, dakle ili

- 1) da natjeraju svijet da kazni najvećeg zločinca u povijesti, srpskog zločinca i njegovu državu, koja je izvršila genocid nad njihovim narodom, ili
- 2) da rade na stvaranju muslimanske države u Europi, naravno postupno – prvo građanska država, a kad budu mogli muslimanska država.

Vjerujem i nadam se da nisu odabrali ovo drugo, jer time bi odabrali još veće patnje svom narodu. Žalosno je, ali svima je jasno da će oni, u tom slučaju, lako zaveći svoj narod. Pa do jučer su ga uvjerali da je “JNA” njihova vojska i oni su vjerovali. Koliko je jaka ta fundamentalistička struja govore nam skorašnji događaji: ubojstvo hrvatskog predstavnika u Sarajevu od strane vojske BiH-a, proganjanje Hrvata u Sarajevu, posebno onih muslimanske vjero-ispovijesti. Dakle, progoni se hrvatski čovjek na nekim teritorijima pod muslimanskom kontrolom, a izazivaju sukob s HVO-om na područjima koji trebaju pripasti Hrvatima. Tako je palo Jajce, a takvi su i sadašnji sukobi u srednjoj Bosni. Čak je i tu prenesena politika Srba iz Jugoslavije: Hrvati su obespravljeni na teritorijima koji nisu njihovi, a napadaju se na

njihovim teritorijima. Sve to još više potvrđuje dalekovidnost Bobanove politike!

HR: *Kako tumačite stavove Hrvatske u vezi s tim?*

JP: Što se tiče hrvatske politike stvari su očite. Ona zavisi u prvom redu od odluke Muslimana što hoće. U stvari, prema ponašanju hrvatske države jasno ćete vidjeti koja od navedenih zadaća ima prevagu ili je konačno prevagnula u muslimanskim redovima. Trebalo bi svima biti jasno, da Hrvatska i hrvatski narod može pomoći samo jedno: kažnjavanje velikosrpskog zločina. Ali očekivati od Hrvata pomoć u stvaranju muslimanske države je suludo. Žalosno je vidjeti kako neki ljudi ne mogu ništa naučiti iz povijesti, čak koju su i sami preživjeli. Miloševićeva parola kojom je rušio Jugoslaviju bila je: "Jedan građanin – jedan glas". Toj paroli je istovjetna ona o građanskoj državi. GRAĐANSKA DRŽAVA JE DOBRA STVAR KAD U DRŽAVI ŽIVI JEDAN NAROD ILI STOTINE NARODA. ALI KAD ŽIVI DVA, TRI ILI PET NARODA, TO JE UVIJEK TEŽNJA ZA DOMINACIJOM. Zato opet ističem, još uvijek se nadam da će muslimanski narod, kažem narod jer će oni pratiti svoje političare, izabrati pravu stvar, jer poslije će biti kasno za kajanje kad shvate da su oni više učinili na razbijanju BiH nego Srbi. Nažalost, slušajući današnje vijesti nisam siguran u to. Ako sam dobro čuo, gosp. Izetbegović je optužio Hrvatsku da je napala PONOVO suverenu BiH. Ponovo, valjda, jer su Hrvati na početku rata, kao što rekoh, spasili BiH. Ali to nije tako važno koliko sama činjenica da on tom izjavom jasno stavlja do znanja svima, da je što se tiče BiH, po njima samo mišljenje Muslimana važno. Očito Srbi i Hrvati su po njima već nacionalne manjine. Kao i na početku rata kada su, sada je to već izvjesno, žrtvovali stotine tisuća života za svoju muslimansku državu, izgleda da su za to spremni i dalje. Koliko života jednog mirnog naroda? UŽAS!

HR: *Josipe Pečariću, hvala Vam najljepše. Ovo je doista osvježilo naš program. I recite nam još nešto o Vašim planovima. Vi ostajete još neko vrijeme u Australiji, zar ne?*

JP: Ja sam tu do sredine trećeg mjeseca. Ali dopustite mi da malo začinim ovaj Vaš program.

HR: *Izvolite, ja sam za.*

JP: Naime, mislim da nije uobičajeno da se ovdje recitiraju stihovi srpskih pjesnika, pa ću vam ja pročitati nešto što je napisao srpski pjesnik Jovan Jovanović Zmaj 1883. godine. On kaže:

“Hrvat se ne bori da što otme kome,
 Čuva sveti oganj na ognjištu svome.
 I dok tako čini, u najteži dan,
 I Bog je i pravda na njegovoj srani.
 A kud li će Srbin, zar on da se dade
 Putu na kome nema ni Boga ni nade!”

HR: *Hvala Josipe. Ovo je zbilja začinilo kraj ovog našeg dobrog razgovora.*

I tako sam sa svojim "predavanjem" stigao u Melbourne u travnju 1996. godine. Javio sam se organizatoru predavanja.

- Zar Vi ne dolazite tek u svibnju?

I tako su predavanja ostala neodržana! Tekst sam ostavio uredništvu "Hrvatskog Vjesnika". Djelove koji se odnose na rat u BiH tiskali su u kolovozu 1996. Dakle, tri i pol godine kasnije nakon što je intervju dan hrvatskom radio-programu "Matija Gubec". Dogovorio sam se s uredništvom Matice, časopisa "Hrvatske Matice iseljenika" da oni tiskaju "predavanje", tj. tekst *Put u Australiju: neodržano predavanje*. Ipak nije tiskan.

Potom sam se dogovorio da tekst bude tiskan u "Zadarskoj smotri". Povod je bio posjeta prijatelja koji je tijekom rata bio u Sarajevu. Podsjetili smo se na vrijeme kad je uspio pobjeći iz grada za koji je govorio da je konc-logor za Hrvate. Sjećam se da ga nisam prepoznao, iako sam znao da će me tada posjetiti. Sve dok se nije nasmijao. Želio mi je ispričati o situaciji u BiH, a ja sam ga zamolio da prethodno čuje moj gornji intervju iz siječnja 1993. godine. Jasno je da u to vrijeme još nisam mogao znati da će rješeneje problema u BiH morati biti prema interesima saveznika, kako je uoči samog sukoba to rekla Madelaine

Albright na CNN-u. Jasno je da te njene riječi u biti znače samo optužbu svjetskih moćnika da će oni učiniti sve da ostvare velikosrpske interese u BiH, a i šire. Međutim, kada je moj prijatelj stigao u Hrvatsku, svi su već morali znati za ove riječi tadašnje američke veleposlanice u UN-u. Tim je žalosnije ono kako je prijatelj komentirao moj intervju: "Vjeruj mi, Ti si prvi čovjek u Hrvatskoj kojeg sam sreo koji je razumio o čemu se tamo radi. Mnogima sam o tome pričao, ali više vjeruju Muslimanima nego meni."

Kako u "Zadarskoj smotri" tekst nije bio tiskan, objavljuvao sam ga kad god sam mogao. Istina, vjerojatno je moj intervju dan Hrvatskom radiju "Australija" iz Sydneya 1994. godine mnogo bolji, ali njega nisam sačuvao. Zato sam ovaj tiskao u knjigama *Za hrvatsku Hrvatsku* i *Pronađena polovica duše*, a dio o BiH i u knjizi *Hercegovac iz Boke*. Pojedine dijelove na raznim drugim mjestima, tj. u sklopu drugih tekstova.

Čini mi se da treba stalno pisati o Hrvatima BiH, jer oni su danas najugroženiji dio hrvatskog naroda. Najzaslužniji su za postojanje BiH, a i Hrvatske, i zato jesu na udaru onih koji nisu željeli slobodu hrvatskog naroda. Istinitost onoga što sam govorio o ulozi stranih moćnika još u ovom intervjuu iz siječnja 1992., najbolje su sami potvrdili kroz ulogu sramotnog suda u Haagu, u kome sude onima koji su oslobodili okupirana područja ili sačuvali svoje enklave, dakle onima koji su se obranili od agresije, kao i svojim odnosom prema Hrvatima BiH. Zato spomenimo što o najnovijim događajima u BiH piše Josip Jović u tekstu *Hercegovačka rijeka Jordan* ("Slobodna Dalmacija", 26. siječnja 2004.):

"Da su razlozi uhićenja Ante Jelavića, Miroslava Prce i Miroslava Rupčića vezani uz navodne zloporabe u poslovanju Hercegovačke banke, onda bi zacijelo postupak protiv njih bio pokrenut puno prije, a ne tek tri godine poslije onoga nemilog događaja kada su snage Sfora tenkovskim prepadom razorile zgrade i trezore, odnijele novac i uništile jednu banku zajedno s njezinim štedišama, a da nalogodavci takva besprizorna čina nikada nisu javnosti podnijeli bilo kakvo izvješće.

Upad u Hercegovačku banku bio je zamišljen i proveden kao odgovor na ideju hercegbosanske samouprave, tada je također protiv Jelavića, kojega će na koncu pretvoriti u hrvatskog Mandelu, podignuta nedvosmisleno politička optužnica, a čini se kako su i ova najnovija uhićenja, koja su samo dio sustavne represije prema hrvatskim političarima u BiH, a preko njih i prema cijelom narodu, isto tako odgovor na nedavni neumski sastanak Središnjice HDZ-a BiH, s kojega je stigla inicijativa za promjenu daytonskog sporazuma u pravcu razvlašćivanja Federacije u korist jedinstvene BiH, odnosno u korist županija.

(...)

Biskup Komarica već po tisućiti put ponavlja kako povratak Hrvata u Republiku Srpsku nikoga ne zanima, osim u negativnom pravcu, dok se na sva zvona govori o povratku svih ostalih svojim kućama, pa i o povratku Srba u Hrvatsku. Hrvatska je i sama potpisnicom daytonskog sporazuma pa je pozvana, valjda, sada kada je, što reče Maček, lajbek ponovno otkopčan, aktivno sudjelovati u njegovoj promjeni. Predsjednik Mesić je najomiljeniji političar među bosanskim muslimanima, a najomraženiji među Hrvatima. Njegovom prethodniku se i nadalje spočitava kako je dijelio Bosnu, čak i svaki razgovor o tome mu se i mrtvome nabija na nos, iako je na takve razgovore pozivan od onih koji su krojili i skrojili današnju BiH. Previše je tu apsurdna nanizano, previše za ovu malu zemlju i najmanji narod u njoj."

A priča o podjeli BiH je doista apsurd nad apsurdima! Po tko zna koji put sam u svezi s tim apsurdom ispričao "Priču o dobrom čoveku Slobi", pa ću s njom, tj. s dijelom mog komentara svjedočenja g. Anta Markovića u Haagu ("Hrvatsko slovo" 7. studenoga 2003.) završiti i ovaj tekst:

"Svjetskim moćnicima je priča o partnerstvu Miloševića i Tuđmana potrebna da prikriju svoje sudjelovanje u zločinima. I nevine osuđuju iz istog razloga. To im je i moguće dok god mi njih uvjeravamo u nešto što oni itekako dobro znaju. Umjesto da i kroz porugu kažemo sve. Mnogi čitatelji *Hrvatskog slova* sigurno se sjećaju moje priče o dobrom čoveku Slobi. Pokušao

sam je objaviti još 1996., pa 1999., ali tiskana je u Hrvatskoj prvi put tek 2000. Evo kako je izgledala u tom tekstu iz 1996. godine (tiskan je u mojoj knjizi *Pronađena polovica duše*, Zagreb, 2002., str. 117-118) :

'Mene osobno najviše veseli klasičan učinak srpske lekcije: 'Tuđman i Hrvati krivi su za 'podjelu Bosne' '. Naime, odavno sam shvatio da je najbolji način borbe protiv učinka spomenute srpske lekcije - narugati se. Glavni 'dokaz' ovih naših 'dobrih učenika ' je obično Karađorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju je: 'Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš, Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova , isto toliko lovačkih puštica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti, bre, dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi'.

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđe-va. Ona će njemu: 'Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek.' Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. 'Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo.' Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno.' Jedan prijatelj, kojega se posebno dojmila priča o dobrom čovjeku Slobi, upitao me je što mislim o Markovićevoj tvrdnji. Rekao sam mu:

'Ja mislim da je Tuđman doista ispričao Markoviću to o podjeli Bosne.'

Čovjek se zaprepastio. Nije mogao vjerovati da tako nešto može reći autor priče o dobrom čovjeku Slobi. Ali ubrzo mu je sve postalo jasno jer sam nastavio:

'Znate, Tuđman je morao brzo vidjeti tko je glup, a tko nije. Pa ima li boljeg načina da spozna tko je glup od priče o podjeli Bosne. Doista su samo glupi ljudi mogli povjerovati da je Sloba toliko dobar čovjek da razoružanom (od Račana and co.) Tuđmanu nudi pola Bosne. Tako Vam je meni i danas veoma interesantno vidjeti tko vjeruje u tu priglupu priču o podjeli Bosne. I pravim popis hrvatskih budala. Vidimo da tu ima i političara, novinara, akademika, ...'
 Prijatelj se grohotom nasmijao. Da, treba im se rugati i smijati im se."

***Josip Pečarić: VOYAGE TO AUSTRALIA AN
 UNDELIVERED LECTURE***

Summary

The text is a description of my appearances in Croatian radio programs in Australia, where I appeared as a guest every year from 1992 to 2001. That was the period of the conflict between the Croats and the Moslems in Bosnia and Herzegovina. The text also brings the whole interview of January 1993, and it is easy to compare what I said at the very beginning of the conflict with what is known about it today. It is true that the Hague Tribunal accused the Republic of Croatia for aggression against Bosnia and Herzegovina on the basis of the testimony of Stjepan Mesić in the process against Tihomir Blaškić. However, it is known that the Declaration of the Croatian Diet about Fatherland War denies anything of the kind. On the contrary, an American war historian, professor in military academies in the U.S.A. Charles R. Shrader published 'Moslem-Croatian Civil War in Central Bosnia' where he proves that the Moslems performed aggression against the Croats, and in the conclusion of the book specially stresses this: 'The aims and purposes of the radical elements of the Army of Bosnia and Herzegovina and associated mujahidin units evidently comprised the removal of Roman Catholic Croats from Central Bosnia, settling Moslem fugitives in the homes of the Croats, taking away the possessions of the Croats, the establishment of the fundamentalist Moslem state in Europe, and even ritual murders of the soldiers of the Croatian Council of Defence and

the civilian Croats of Bosnia.' Now the same as was said in my interview of January 1993. There it should be stressed that today the Hague Tribunal charges the Croats of criminal organisation only because they were defending and have defended themselves of the aggression and planned ethnic cleansing, or rather, the genocide. On the other hand, many in Croatia have, all the time, and also today, supported both the Moslem aggression and the present attempts of the Hague Tribunal to punish the Croatian defenders, and so directly side with those who had planned (and executed) genocide over the Croats.

Zadarska smotra, časopis za kulturu, znanost i umjetnost, godina LII, broj 1-3 godina, 2003., str. 361-373.

O SUKOBU HRVATA I MUSLIMANA U BIH - AUSTRALSKE PROSUDBE

Prvi sukobi između Hrvata i Muslimana u BiH krajem 1992. godine zatekli su me u Australiji gdje sam već boravio nekoliko mjeseci. Onoga dana kada se dogodio prvi oružani sukob bio sam gost u kontakt-emisiji "Hrvatskog radija Zemun" u Melbourneu. Bio sam pozvan govoriti o Hrvatima u mojoj Boki kotorskoj jer je to bilo vrijeme kada je malo naših ljudi uopće znalo da ih tamo ima, ali taj sukob je učinio da se govori o njemu. Upozorio sam da sukob odgovara "fundamentalističkom dijelu muslimana"⁵. O tome sam govorio i za dva tjedna na istom programu, i u siječnju 1993. na radiju "Matija Gubec" kada sam rekao: "Čini mi se, da nije bilo Bobana i njegove politike, danas ne bi bilo ni BiH. (...) Malo sam prije rekao da je Izetbegović vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranje od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. 'Svi Srbi u jednoj državi'. Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi. Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova se politika svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićevu u Jugoslaviji: 'Jedan građanin – jedan glas'. Također, dok ostali narodi svijeta nazivaju svoj jezik prema svom nacionalnom imenu, dotle Muslimani, slično Srbima kada su pokušali stvoriti tzv. jugoslavenski jezik, hoće jezik s imenom države – tzv. bosanski jezik (trebam li spomenuti da se i danas pokušava nametnuti srpsko-hrvatski, op. J.P.). S obzirom na to da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti tri naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle,

---

⁵ J. Pečarić, *Pronađena polovica duše*, Zagreb, 2002., str. 39.

Hrvatima je tada trebala POLITIKA "VLASTITOG TERITORIJA", koja bi im jamčila da se povijest ne će ponoviti. S takvom politikom oni imaju razloga da se bore, a ne da se sele u Hrvatsku. Srećom, u pravo vrijeme to uočava Boban; Hrvati se pripremaju za obranu umjesto za bijeg, uspijevaju sačuvati ono što su sačuvali, ali i cijela Bosna nije pala zahvaljujući upravo tomu!"

S tim u vezi interesantno je znati za razgovore iz ožujka i travnja 1992. - za koje ja nisam ni mogao znati - dr. Miljenka Brkića i Franja Borasa s Rusmirom Mahmutčehajićem, tadašnjim glavnim ideologom SDA, a koje sam Franjo Boras, koji je 1990. godine na prvim demokratskim izborima bio izabran u ime hrvatskog naroda za člana Predsjedništva Republike BiH, opisuje u knjizi *Kako je umirala Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina*. Razgovori su se odnosili na tadašnje organiziranje srpskih autonomnih oblasti i već očito pripremljenu srpsku agresiju na BiH. Brkić i Boras su predlagali federalno organiziranje BiH. Po tom planu Srbima bi pripalo 35 posto, Hrvatima oko 25 posto i Muslimanima oko 35 posto od cjelokupnog teritorija BiH, ali je Mahmutčehajić odbijao takav prijedlog i ustrajao na očuvanju jedinstvene BiH, **po cijenu rata sa srpskim agresorom**. Dakle, nešto slično onome o čemu sam govorio!

Tezu o fundamentalističkom karakteru agresije Muslimana na Hrvate potvrđuje i američki vojni povjesničar, profesor na vojnim akademijama SAD Charles R. Shrader koji je objavio knjigu *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*. U zaključku knjige posebno naglašava ovo: "Težnje i ciljevi radikalnih elemenata Armije BiH i pridruženih mudžahedinskih postrojbi očito su obuhvaćali uklanjanje rimokatoličkih Hrvata iz srednje Bosne, naseljavanje muslimanskih izbjeglica u njihove domove, oduzimanje hrvatske imovine, uspostavu fundamentalističke muslimanske države u Europi, pa čak i ritualna umorstva vojnika HVO-a i bosanskih hrvatskih civila." Spomenut ću da sam u tom intervju, u siječnju 1993., govorio i o želji muslimanskih vođa za stvaranje muslimanske države:

"Pred vođama Muslimana u BiH postavio se zadatak da odaberu što je njihova primarna zadaća, dakle, ili

1) da natjeraju svijet da kazni najvećeg zločinca u povijesti, srpskog zločinca i njegovu državu, koja je izvršila genocid nad njihovim narodom, ili

2) da rade na stvaranju muslimanske države u Europi, naravno postupno – prvo građanska država, a kad budu mogli - muslimanska država.

Vjerujem i nadam se da nisu odabrali ovo drugo, jer time bi odabrali još veće patnje svom narodu. Žalosno je, ali svima je jasno da će oni, u tom slučaju, lako zavesti svoj narod. Pa do jučer su ga uvjeravali da je 'JNA' njihova vojska i narod im je vjerovao."

Ali vratimo se na fundamentalizam o kome govori i Shrader. Evo nekih knjiga iz kojih se moglo prije ili poslije mog intervjua od 1993. vidjeti što Alija Izetbegović želi:

- Alija Izetbegović, *Islamska deklaracija*, Bosna, Sarajevo 1990. (prvotisak 1971. g.).

- Prof. Q. Sayyid, *Putevi islama*, Međunarodna zajednica za pomoć muslimanima Bosne i Hercegovine, Zagreb 1993.

- Alija Izetbegović, *Islam između istoka i zapada*, Beograd 1988.

- Mustafa Cerić, *Islam u Bosni*, Vijeće Kongresa bosansko-muslimanskih intelektualaca Sarajeva: Rijaset Islamske zajednice u Republici Bosni i Hercegovini, Sarajevo 1994.

- Mustafa Cerić, *Islam ovdje i sada*, Press centar Armije Republike Bosne i Hercegovine, Sarajevo 1994.

- *Izetbegović/govori, pisma, intervjui/95*, TKP Šahinpašić, Sarajevo 1996.

Alija Izetbegović je već 1971. godine, u *Islamskoj deklaraciji* objavio ono što se u BiH masovno počelo opet tiskati 90.-ih godina 20. st.:

1. O Europi i demokraciji: "Turska kao islamska zemlja vladala je svijetom. Turska kao europski plagijat predstavlja trećerazrednu zemlju, kakvih ima još stotine na svijetu".

2. O tzv. građanskoj BH i toleranciji: "Musliman uglavnom ne postoji kao jedinka. Ako hoće da živi i opstane kao Musliman,

on mora stvarati sredinu, zajednicu, poredak. On mora izmijeniti svijet ili će sam biti izmijenjen (...) Polažući pravo da sam uređuje svijet, islam jasno isključuje pravo i mogućnost djelovanja bilo koje strane ideologije na svom području. Nema, dakle, laičkog principa, a država treba da bude izraz i da podržava moralne koncepte religije".

3. O svjetskom poretku: "Jedna zajednica utoliko je islamskija, što islam više određuje njene unutrašnje, a panislamizam njene vanjske odnose. Islam je njena ideologija, a panislamizam njena politika".

4. O slobodi savjesti: "Što možemo očekivati ako sa džamije i televizijskog tornja dolaze sasvim oprečne poruke?"

Mr. sc. Mladen Ivezić nedavno me je upozorio na knjigu jednog od vodećih francuskih stručnjaka za Bliski istok.⁶ On muslimanske revolucionare dijeli na nacionaliste, socijaliste i islamiste. Alija Izetbegović, islamist, mrzi i prezire prve dvije skupine (pa i Ataturka, Mubaraka, Boumediena itd.).

Profesor Kepel piše, da je Alija doista djelovao po logici što gore, to bolje, da za Bosnu do rata nije znao ni Zapad ni Istok, ali se srpskim zločinima nad Muslimanima proširila njihova svjetska solidarnost i džihadistička nada da će iskoristiti ratne nedaće za mobilizaciju u svoje redove. Domaće je džihadiste predvodio Alija Izetbegović a iz Pešvara u Pakistanu, gdje je bio glavni tabor mudžahedina, besposlenih nakon sovjetskoga povlačenja iz Afganistana, 1989., godine 1992. krenule su 4.000 boraca u Izetbegovićevu vojsku. Oni su uspjeli mobilizirati još stanovit broj domaćih muslimana.

Kepel vidi potpun neuspjeh džihada u BH. S tim se Hrvati iz RBiH neće složiti.

---

⁶ Gilles Kepel, "Jihad: Expansion et Déclin de l' Islamisme", Editions Gallimard, 2000.

Gilles Kepel, Jihad / The Trail of Political Islam", The Belknap Press of Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts 2002.

Tome neuspjehu uzroke vidi Kepel u:

- sekulariziranosti bosanskih muslimana, nastaloj još u titoističko doba,
- rasnoj razlici, u odnosu na Arape i Pakistance,
- partijskoj komunističkoj infiltriranosti, jer su se mnogi komunistički vođe automatski prebacili u SDA i postali gorljivi vjernici, zbog čega su ih ljudi nazivali lubenicama; 'iznutra crveni – izvana zeleni',
- u vojnoj i špijunskoj intervenciji SAD i UN-a.

Kepel ne vidi važnost;

- hrvatske obrane i
- hrvatske pružene ruke.

Ako su srpski zločini išli na ruku Alijinome ekstermizmu i izvozu svjetske islamske revolucije, kako sam i tvrdio u svojim nastupima u Australiji, onda su hrvatska obrana od mudžahedina i pobjeda nad četnicima stalno nudile mir i 1995. godine još jednom, nakon toliko patnji, Aliju postavile, tada i pred muslimanskom javnošću BiH, pred pitanje; hoćeš li s Hrvatima ili ćeš i dalje žrtvovati Muslimane po logici 'što gore, to bolje'. Tada su ondje već bile jake međunarodne vojne snage i Izetbegović nije imao kamo. A Karić, Cerić, Mahmutćehajić počeli su glumiti građanske znanstvenike.

Ono što Francuz Kepel ne vidi ili ne zna jest:

- potpuna islamizacija zakona i ustanova RBiH,
- to da je sada mir, ali pod protektoratom UN-a, uz nazočnost njegove vojske,
- da su Hrvati protjerani.

Kepel čak ne zna ni to da je malo njih od 4000 mudžahedina iz BiH otišlo. On misli da ih je Alija protjerao, zahvalivši im se prosinca 1995., ali ne zna, da su već odavno postojali zakoni po kojima svaki sudionik borbe na strani Armije BiH dobiva državljanstvo! A mudžahedini su se, povlašteni u ratno doba, uspijevali jako brzo i višekratno poženi.

Ukratko, potvrdila se moja procjena iz 1993. godine, da Alija traži načina za mobilizaciju BiH Muslimana u islamski džihad, da će jedan dio njih žrtvovati, drugi prognati, a treći islamizirati

u punome smislu, uvozeći ratnike i hodže iz inozemstva. On u tome nije spriječen četničkim zločinima, koji su mu u tome zaoštavanju samo pomogli, nego hrvatskom vojnom uspješnošću i politikom pružene ruke, koja je s hrvatske strane bila stalna.

Ali radi se samo o dijelimičnu i privremenu neuspjehu.

BiH jest jako islamizirana u usporedbi sa stanjem 1990. BiH školstvo i javnost islamizirani su. Nastaju novi naraštaji, sada fundamentalistički.

BiH je mnogo uže povezana sa svjetskim islamom, kojemu do njezina (pa ni muslimanskoga) stanovništva nije ni najmanje stalo, ako ono neće biti fundamentalističko.

Međutim, mnogo je pogubnija činjenica da su tu fundamentalističku politiku u BiH podržavali i još je podržavaju neki svjetski moćnici, političari i mediji u Hrvatskoj!

Sjetimo se kako su svjetski moćnici svojevremeno, zbog rješavanja krize u BiH, organizirali razne susrete političara. Predlagali su rješenja. Obično bi njihova rješenja Tuđman i Izetbegović prihvatili, ali bi Izetbegović po povratku u Sarajevo odustajao. I uvijek je svjetskim moćnicima kriv bio Tuđman! Poznato je i kako je Boban bio kriv i još uvijek je nekima kriv, zato što je razgovarao u Grazu. A možemo samo zamisliti koliko bi im tek bio kriv da je odbio razgovarati. Da je odbio zahtjev svjetskih moćnika! Najsmješnija i najgluplja priča koja je godinama punila listove i Hrvatskoj i šire bila je ona o "podjeli BiH između Miloševića i Tuđmana u Karađorđevu". Zagovarali su je mnogi političari i mediji u Hrvatskoj. Zato ću, po tko zna koji put, ponoviti *Priču o dobrom čoveku Slobi*, ili kako se jedna hrvatska kućanica pokazala mnogo pametnijom od njih. Moja reakcija na nečiju tvrdnju o podijeli BiH u Karađorđevu bila je: "Dakle, i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko

lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti, bre, dobar čovek Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi'."

Kada sam to 1995. godine rekao u Adelaideu, nakon nekoliko dana moja domaćica Hrvatica ispričala mi je kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karadžorđeva . Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor koji stanuje kod mene, on bi ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek. "Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. "Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo."

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno.

A da se podrška svjetskih moćnika muslimanskoj fundamentalističkoj politici u BiH nije smanjila, svjedoči činjenica da je njezin današnji gubernator lord Ashdown, koji je to postao zahvaljujući svojim lažima o Tuđmanovoj salveti. Prema *Hronologiji 1990 – 1995*, čiji je izdavač "Dokumentacioni centar Republike Srpske" za 11. 08. 1992. postoji još jedna "zasluga" lorda Ashdowna: "'Sabirni centri za ratne zarobljenike muslimane i Hrvate u Omarskoj i zatvor na Manjači kod Banja Luke nisu nikakvi koncentracioni logori, iako su uvjeti za život veoma teški. Uvjerio sam se također da se u spomenutim centrima u potpunosti poštuju odredbe Ženevske konferencije o ratnim zarobljenicima', izjavio je PEDI EŠDAUN, član britanskog Parlamenta i lider Liberalne stranke."

Ovdje ću ipak posebno izdvojiti jedan citat iz vještačkog nalaza Roberta J. Donia na Sudu u Haagu (Russian and East European Center of the University of Michigan, Ann Arbor, SAD). Donia navodi Bobanove riječi iz "Oslobođenja" od 20. studenoga 1991.: "Hrvatska zajednica Herceg Bosna predstavlja geopolitičku, kulturnu i gospodarsku cjelinu, nastavljajući se na bivšu Banovinu Hrvatsku, u čijim je granicama hrvatski narod dočekao Drugi svjetski rat. Tako dugo dok vlada Bosne i Hercegovine postoji kao legalna, legitimna i demokratska, naša Zajednica će u potpunosti poštivati, ali ako ta vlast bude okrnjena ili prestane

djelovati, za nas ne postoji drugi izlaz nego oslonac na HZ HB." Donijev komentar izgleda kao da je daleko od svake pameti: "Ovakvom izjavom Boban se jasno svrstao u tabor predsjednika Tuđmana (što je točno, pa gdje bi trebao uopće i biti?, op. J.P.) koji je i sam žudio za obnovom granica Banovine Hrvatske, koja je postojala od 1939. do 1941 (što je netočna i priglupa konstrukcija; op. J.P.)."⁷ Dakle, po Doniu, Hrvati moraju poštivati vlast i ako ona ne bude legalna, legitimna i demokratska, tj. moraju je poštivati čak i ako je ona okrnjena (čitaj: bez jednog od konstitutivnih naroda – Hrvata) ili ako prestane djelovati. Moraju je poštivati čak i ako je očito da ih žele uništiti! Međutim, upravo to se danas događa u BiH!

U svezi s HZ HB možemo postaviti, na primjer, ova pitanja:

- Je li više muslimana poginulo krivnjom i na području pod nadzorom HVO-a ili pod zaštitom Alije Izetbegovića, pa čak i UN-a, te tko bi sve, onda, morao pred MKS? Tko je, dakle, osim Srba, počinio genocid nad muslimanima; RH (HZHB) ili Kraljevina Nizozemska? O krivnji Alije Izetbegovića da i ne govorimo!

- Jesu li se svi muslimani vratili na područja pod nadzorom Sarajeva ili su gledali kako se zaposliti i ostati u inozemstvu, u RH itd.? Koliko ih je ostalo u inozemstvu i zašto to sadašnje Sarajevo ne objavi? A moralo bi – da bi utvrdili broj svojih žrtava.

Dobro je poznato kako su strani diplomati poručili kardinalu Puljiću da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati (to je sam kardinal i rekao u svom intervjuu u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001.). Dakle, očito je Bobanova politika vlastita teritorija, kako sam je nazvao, jedina mogućnost za opstojnost Hrvata u BiH. Jasno je da u državi s tri konstitutivna naroda najugroženije se mora osjećati najmalobrojniji. Ako se želi njegova opstojnost, on mora biti i najzaštićeniji. Može imati samo više prava od ostalih dvaju. A u BiH je suprotno. Već iz

---

⁷ Robert J. Donia, *Vještački nalaz*, Časopis za suvremenu povijest 36, br. 1, Zagreb 2004.

takve činjenice jasna je politika svjetskih moćnika koju nam potvrđuje kardinalova priča, ali i cjelokupno ponašanje prema hrvatskom narodu u BiH! Tako je i danas najveći zločin ako netko i spomene istinsku ravnopravnost Hrvata u BiH, dakle pravo na samostalnu republiku kakvu imaju Srbi. Jasno je svima da se Federacija pretvara u republiku Bošnjaka.

Biskup Komarica je svojevremeno ispričao kako mu je jedan strani diplomat kazao da je njegova vlada protiv Daytonu jer je to američka izmišljotina. Biskup se začudio, jer je i predsjednik države iz koje je bio strani diplomat potpisao sporazum. Na to mu je dotični diplomat rekao: "Pa to je samo komad papira." Riječi koje su simbolizirale i stvaranje prve Jugoslavije kroz čuveno Pašićevo: "To je samo komad 'artije". Time dolazimo na ishodište svih hrvatskih problema. U jučerašnjem "Hrvatskom listu" (16. prosinca 2004.) čitamo: "Zbog čega je odnos britanskih vlasti spram Hrvatske tako nerazumljiv može objasniti i jedan mali lapsus britanskog ministra za Europu, Denisa MacShane-a, koji je u jednom privatnom razgovoru sa skupinom hrvatskih diplomata u Londonu izlanuo: 'Sve bi (vam) išlo bolje samo da ste ostali u Jugoslaviji.'" Vidimo da im ni danas kada je očito da su optužnicu protiv generala Gotovine izgradili na krivotvorenim dokumentima, to ništa ne znači. I to je samo "komad papira"!

Spomenimo ovdje pismo koje je biskup Perić poslao Danielu H. Simpsonu, veleposlaniku Misije OESS-a u Mostaru, povodom razbojničkog upada u Hercegovačku banku u ožujku 2001. Biskup osuđuje međunarodnu zajednicu jer je "SFOR-ovsko/IPTF-ovski Golijat, naoružan do zuba, udario na piljke Davidove pračke iz razoružana puka". On također kaže "da je ostao 'sedam puta zaprepašten' nad time. U Hercegovačku banku upali su neki 'kao kakvi Al Caponei' koji demonstriraju siledžijstvo. Međunarodna zajednica angažira muslimanske kapuljače da na ovakav način provaljuju u hrvatsku privatnu banku, a sve to potvrđuje da joj je 'više stalo do uspostave mržnje negoli do uspostave mira'.

Veleposlanik Simpson na to biskupovo pismo odgovorio je tek 2. srpnja 2001. godine, i to stoga što je "bio u ugovornom odnosu" pa u pismu biskupu Periću iznosi što doista misli o provali u Hercegovačku banku. Simpson piše biskupu da je potez međunarodne zajednice s upadom u Hercegovačku banku zastrašujući iz tri razloga.

Prvi je razlog u tome što je to bio čin destrukcije privrede Hercegovine, ali i cijele BiH. Bilo je neodgovorno od strane međunarodne zajednice uništenje ove banke, osnovne ekonomske institucije s filijalama širom zemlje, a bio je to udar na ekonomski stup BiH i na život 90 tisuća malih ulagača, napisao je Simpson.

Drugi razlog je u tome što je destrukcija te banke loš presedan u BiH za povratak vidljivog nasilja kao instrumenta u političkom djelovanju. Sama međunarodna zajednica daje do znanja da se politički ciljevi mogu postizati i upotrebom nasilja (drugim riječima politički cilj međunarodne zajednice je udar na ekonomski stup Hrvata u BiH i na život 90 tisuća malih ulagača – Hrvata; op. J.P.).

Treći razlog je dah kolonijalizma međunarodne zajednice kao kolonizatora u BiH. Banka je napadnuta u ime viših ciljeva, u ime više razine civilizacije. Tenkovi su krenuli u ime načela "ne možemo pustiti da im ovo prođe", "ne možemo im dopustiti da narušavaju naš autoritet, moramo im dati lekciju" i "sve je za njihovo dobro".

Na kraju Simpson kaže: "Dijelim s Vama, (biskepe), ova moja razmišljanja nakon mog odlaska iz Bosne i Hercegovine". Zaključuje da je vrijeme da "socijalni inženjeri" međunarodne zajednice idu kući. Nema nikakvog opravdanja da politički i socijalni inženjeri imaju 18.000 vojnika u međunarodnim snagama, da ostvaruju svoje snove i želje u ovoj zemlji.

Pismo veleposlanika Simpsona razgoltilo je i osramotilo međunarodnu zajednicu i njezino ponašanje u BiH."⁸

---

⁸ Ivica Mlivičević, "Hrvatski list", 10. veljače 2005. Cijelovita pisma biskupa Perića i veleposlanika Simpsona dana su u knjizi: Ratko Perić,

Na kraju, vratit ću se na ono od čega sam pošao – na moje nastupe u Australiji. Sve do sada rečeno potvrđuje ispravnost mojih teza koje sam iznio u razgovoru 1993. godine, pa se mogu pohvaliti da sam bio potpuno u pravu. Na žalost!

Kada je jedan sveučilišni profesor – dakle čovjek kome nisu dostupne važnije informacije, mogao znati o čemu se radi poslije višemjesečnoga boravka na drugom kraju svijeta, nameće se pitanje: "Kako to nisu znali mnogobrojni hrvatski političari?"

Sigurno su znali za Izetbegovićevu *Islamsku deklaraciju*.

Sigurno su znali za ono o čemu govori general Slobodan Praljak u "Domu i svijetu", 7. siječnja 2002.: "(...) Stoga će muslimansko rukovodstvo proglasiti, čini mi se, 6. travnja početkom rata na BiH, što ne odgovara istini. Za hrvatski narod rat je počeo puno prije, napadom crnogorskih rezervista i snaga koje su uništile hrvatsko selo Ravno u BiH. Kako hrvatski narod BiH, koji vidi što mu se događa u Hrvatskoj može mirno promatrati rušenje jednog hrvatskog sela, kako može promatrati JNA koja s motoriziranom brigadom želi presjeći Hrvatsku do Kupresa, Tomislavgrada, prema Splitu, kako može vjerovati rukovodstvu u Sarajevu koji se pravi da nema rata u BiH samo zato što je to hrvatski, a ne muslimanski dio? Dakle, rat nije počeo u BiH u travnju 1992., nego je počeo napadom na selo Ravno 1991.g."

I dok su ti naši političari više vjerovali muslimanskom nego hrvatskom vodstvu, dotle su muslimanski političari pokušali ostvariti "pričuvni plan". Naime, oni su 1991. godine poslali profesora Muhameda Filipovića u Beograd s ponudom Slobodanu Miloševiću da naprave srpsko-muslimanski savez protiv Hrvata. O tom sporazumu je dosta pisano i u sarajevskom tisku, primjerice prof. Nijaz Duraković u listu "BH-Dani" 8. 12. 2000. (Neki uzroke vide u tome da su nacionalne, odnosno nacionalističke stranke dovele do rata, a drugi opet misle da je jezičak na vagi: "rat ili mir" bilo neprihvaćanje odnosno

odbijanje tzv. historijskog sporazuma Srba i Muslimana (sporazuma koji su ponudili A. Zulfikarpašić i M. Filipović i koji je trebalo etablirati i nostrificirati zajedno sa S. Miloševićem).)
Jedini logični odgovor na gore postavljeno pitanje je da je mnogim hrvatskim političarima, izgleda po pravilu, osobni interes iznad interesa vlastita naroda. Spremni su žrtvovati cijeli narod, njegovu slobodu i ponos za ostvarenje svojih interesa!

"Bosna i Hercegovina 1990 – 2025. / Rasprave o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti Bosne i Hercegovine", Zagreb 2005., str. 89-100.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE
TRI SEKUNDE. DRUGO PROŠIRENO
IZDANJE, ZAGREB, 2007.**

**TUĐMAN JE DOČEKAO SVOJE TRI
SEKUNDE**

Danas predstavljamo tri knjige koje smo akademik Dubravko Jelčić i ja napisali u posljednje tri godine: *Tuđmanove tri sekunde*, *Književnik Mile Budak sada i ovdje* i *Povijesni prijepori*. Kada bih konstatirao kako su sve tri povezane s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom, odmah bi se nametnula misao: Pa da! Bez Tuđmana ne bi bilo ni hrvatske države, a samim tim ni ovakvih knjiga!

Ali ne radi se samo o tome. Pođimo od ove posljednje, od *Povijesnih prijepora*. U Hrvatskoj – na žalost – još uvijek dominira jugo-komunistička paradigma u povjesnici. Otud još uvijek mnogobrojnih prijepora u njoj. Tuđman je bio simbol hrvatske paradigme u našoj povjesnici, a ova knjiga je doprinos takvoj povjesnici.

Malo je gradova u Hrvatskoj, koje kao i vaš grad, ima ulicu dr. Mila Budaka. Vjerojatno ste vi jedini! Dr. Budak i dr. Tuđman bili su na suprotnim stranama u Drugom svjetskom ratu. Zato je izuzetno značajno ono što je dr. Tuđman kao povjesnik i državnik mislio o tim vremenima. Poznati novinar dr. Carl Gustaf Ströhm ("Hrvatsko slovo", 8. studenoga 2002.), spominje Tuđmanove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu,

oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Poznato je kako je i dr. Mile Budak rekao nešto slično (Ivan Meštrović, *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb, 1969.): "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna."

Ne treba biti puno pametan pa znati da je samo čovjek koji je duboko razumijevao i našu prošlost i trenutak u kome je živio mogao i učiniti ono što je učinio dr. Tuđman, a što je i predvidio veliki hrvatski domoljub Bruno Bušić. Naime, jedan naš "emigrant", promišljajući tko bi mogao biti na čelu novoga hrvatskog pokreta, Bruni Bušiću rekao da je to što Tuđman govori trabunjanje i magla istovjetna svima ostalima, a Bušić mu je odgovorio: "Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku". Zato se naša prva knjiga i zove *Tuđmanove tri sekunde*.

Jako ćete pogriješiti ako pomislite da je ovaj naš emigrant pogriješio kada je rekao "da je to što Tuđman govori trabunjanje". To je bio način na koji je veliki državnik i Otac hrvatske države ostvario svoje veliko djelo. To je bio način na koji je on iskoristio «svoje» tri sekunde! To, u trenutcima stvaranja hrvatske države konstatira i prosrpski novinar Misha Glenny u "The New York Timesu" kada kaže: "Do tada su srpskoga predsjednika smatrali velikim učiteljem koji stalno dovodi svoga revnoga hrvatskog učenika u političke stupice. Međutim, premda je vrhunski vukao konce, majstor lutkar propustio je napisati potpuni scenarij. To se međutim nije dogodilo s Tuđmanom."

A malo je ljudi i u Hrvatskoj moglo razumjeti taj «potpuni scenarij». Svakim danom sve više i više izlazi na vidjelo zašto je Tuđman govorio da je stvorio Hrvatsku s ljudima s kojima inače ni kavu ne bi popio. Mnoge je koristio upravo zato što nisu mogli shvatiti njegove namjere i kao takvi bili su idealni da Milošević misli kako je on njegov «revni hrvatski učenik».

Najnoviji primjer je naš kolega akademik Dušan Bilandžić. On je ovih dana tiskao i knjigu *Povijest izbliza*, a «Jutarnji list» ekskluzivno objavljuje izvatke iz te knjige njegovih memoara. On kaže: «Tuđman mi je rekao da su oba predsjednika formirala tzv. ekspertne timove za konkretizaciju svojih ideja. Imena članova ekspertnih timova objavljena su u medijima. Hrvatski tim čine Šentija, Bilandžić, Lerotić i Sokol. Srpski tim čine Mihajlović, Smilja Avramov, Kutlešić i Marković.» Potom opisuje njihove sastanke 10. IV. 1991.godine u Tikvešu (Baranja), 13. IV. 1991., u vladinoj vili Botić u Beogradu i 20. IV. 1991. u Zagrebu, u Vili Weiss.

Već sam u više navrata pričao priču o hrvatskim budalama koji su mogli povjerovati da je Milošević, koji je imao armiju koja se smatrala trećom ili četvrtom po snazi u Europi, toliko dobar čovjek da je s razoružanom Tuđmanom doista želio podijeliti Bosnu i Hercegovinu. Priču sam nazvao „Dobar čovek Sloba”.

Glavni im je «dokaz» obično Karađorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju je: «Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: 'Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova , isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi.'»

Jedan prijatelj, kojega se posebno dojmila priča o dobrom čoveku Slobi, upitao me je što mislim o sličnoj tvrdnji koju je 2003. godio objavio Ante Marković, a koju je odmah podržao i Bilandžić. Rekao sam mu (vidjeti «Hrvatsko slovo», 7. studenoga 2003.):

«'Ja mislim da je Tuđman doista ispričao Markoviću to o podjeli Bosne.'

Čovjek se zaprepastio. Nije mogao vjerovati da tako nešto može reći autor priče o dobrom čoveku Slobi. Ali ubrzo mu je sve postalo jasno jer sam nastavio:

'Znate, Tuđman je morao brzo vidjeti tko je glup, a tko nije. Pa ima li boljeg načina da spozna tko je glup od priče o podjeli Bosne. Doista su samo glupi ljudi mogli povjerovati da je Sloba toliko dobar čovjek da razoružanom (od Račana and co.) Tuđmanu nudi pola Bosne. Tako Vam je meni i danas veoma interesantno vidjeti tko vjeruje u tu priglupu priču o podjeli Bosne. I pravim popis hrvatskih budala. Vidimo da tu ima i političara, novinara, akademika ...'

Prijatelj se grohotom nasmijao.»

Međutim, Bilandžićevi memoari pokazuju da Tuđmanu to nije samo služilo da ustanovi tko je hrvatska budala, a tko nije. Dapače, on je itekako njih koristio kao svoje moćno oružje u stvaranju dojma o sebi, kao Miloševićevom «revnom hrvatskom učeniku». Bilandžić i drugi su vjerovali u to, i tako je Tuđman mogao ostvariti svoj scenario. Vjerojatno je njegova „umjetnost” bila upravo o odabiru ljudi koji ne bi posumnjali u njegovu priču. Zato je interesantno kada vidimo kako Bilandžić danas tvrdi:

„Bio sam potpuno svjestan da nikad ne bih prihvatio avanturu podjele BiH. U eri socijalizma uvijek sam se radovao napretku BiH, jer sam u toj republici vidio tampon-republiku protiv pretenzija Beograda i Zagreba, pa ipak sam odlučio prihvatiti izazov iz dva razloga. Prvi, uvjeren sam da ta igra neće uspjeti, jer se BiH ne može i neće podijeliti i, drugi, misija ima karakter jednog istraživačkog izazova, preko kojega ću doći do mnoštva informacija, stajališta i pogleda, što će mi koristiti za novo izdanje Historije SFRJ. Dakle, prihvaćam misiju, ali ću je opstruirati. Uostalom, kako se može pregovarati s čovjekom koji je podigao Srbe u Hrvatskoj na oružani ustanak?”

Vidimo kako je Bilandžiću sasvim normalno da prihvati misiju, a potom je opstruirao. Uostalom, on je poznat i po tome što je govorio o svijetu koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet" pa konstatirao: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrjeđeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta

državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana."!

Međutim, tu je mnogo značajnija njegova zadnja rečenica u kojoj on iskazuje uvjerenje da s Miloševićem ne treba razgovarati. A radi se o vremenu kada je Hrvatskoj trebao svaki dan da se koliko toliko naoruža da bi se mogla suprostaviti agresoru! To očito nerazumijevanje položaja u kojem je bila razoružana Hrvatska pokazuje da je on lako mogao povjerovati u priču o podjeli plijena «jednako jakih partnera».

Slična, još interesantnija priča je s glavnim „svjedokom” priče o dogovoru u Karađorđevu, današnjim predsjednikom Stjepanom Mesićem. Vjerojatno je Tuđman znao da je Mesić bio doušnik UDBe još iz studentskih dana. To potvrđuju do sada objavljeni dokumenti o toj suradnji, ali i sama reakcija Mesića kada je one koji spominju te dokumente opetovano nazivao “seronjama”. Sama uporaba tako pogrdnog imena, a ne dokazivanje da su objavljeni dokumenti krivotvorina, potvrđuje njegovo udbaško doušništvo! A ono je – kako vidimo iz tih dokumenata – trajalo i kada je već stvoren HDZ!

Jedan prijatelj mi je tvrdio da je Tuđman upravo zato i poslao Mesića u Predsjedništvo ondašnje države. Znao je da će Mesić tamo odavati ono što je on govorio, pa je preko njega mogao Miloševiću servirati ono što je on želio da Milošević vjeruje. I doista prof. dr. Zdravko Tomac u svojoj knjizi *Predsjednik protiv predsjednika*, Zagreb, 2005. jednu sekciju u kojoj govori o ulozi Stjepana Mesića u lansiranju priče o podjeli BiH u Karađorđevu naslovljava sa *Stjepan Mesić bio je “zvučnik” Slobodana Miloševića i Borisava Jovića*. Tomac govori kako je “*Stjepan Mesić preuzeo (...) ulogu zvučnika Slobodana Miloševića i Borislava Jovića u lansiranju dobro smišljenih dezinformacija kojima je trebalo kompromitirati Franju Tuđmana i izazvati raskol u Hrvatskoj. Miloševiću je u to vrijeme odgovaralo igrati ulogu mirotvorca i čovjeka spremna na sporazum i nagodbu. Želio je sakriti svoje stvarne ratne planove, umrtviti Franju Tuđmana i Hrvatsku, kako bi ih lakše porazio i nametnuo svoje interese. Želio je izazvati razdor u Hrvatskoj, diskreditirati i*

oslabiti Franju Tuđmana i ojačati one snage u Hrvatskoj koje su se suprotstavljale naoružavanju Hrvatske i pripremama za obranu Hrvatske”.

Međutim, Tuđman ne bi bio Tuđman, da nije znao iskoristiti i jednog takvoga čovjeka kakav je bio Mesić. Tomac malo kasnije kaže kako je „*Franjo Tuđman pričao Stjepanu Mesiću ono što je želio da Mesić priča u Beogradu kako bi to došlo do Miloševićevih ušiju. Tuđman je vjerovao da će, ako bude uspješno glumio kako ne vidi da ga Milošević pokušava prevariti i nasamariti, umrtviti Miloševića i odgoditi njegov ratni i osvajački pohod te dobiti vremena za pripremu obrane od nadolazeće velikosrpske agresije*“.

Tuđman, očito nije bio naivan pa je znao da im mora poslati u Beograd čovjeka od njihova povjerenja. Idealan za to bio je upravo Stjepan Mesić! I dok su u Beogradu vjerovali kako im je Miloševićev «revni hrvatski učenik» poslao idealnog čovjeka u Predsjedništvo, Tuđman je samo ostvarivao svoj scenarij! A akademik Bilandžić se svojom najnovijom knjigom sam hvali kako je Tuđman i njega koristio za isto.

Iskoristio ih je za svoj scenarij stvaranja hrvatske države, za nešto što je najavio još 1977. godine, kada je u knjizi "Usudbene povjestice", na str. 318. napisao: "Što se tiče krajnjeg cilja svekolike hrvatske djelatnosti danas više ne može i ne smije biti nikakve dileme: na temelju povijesno sačuvane i u najnovije doba opet dokazane nacionalne samobitnosti, a u skladu s kretanjem suvremenog čovječanstva – hrvatski narod zahtjeva punu suverenost i samostalnost, koju ni jedan narod još nije postigao bez vlastite državnosti i bez toga da kao subjekt bude uključen u međunarodni poredak sukladno svojim i ničijim drugim probitcima."

Tuđman je čekao i dočekao svoje tri sekunde!

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

**PISMA PROF. DR. SC. SLOBODANU
LANGU**

Dragi prijatelju,

Prije svega čestitke na sjajnim člancima koje objavljuješ u «Hrvatskom listu». Posebno me obradovao Tvoj tekst o Goldsteinovoj knjizi jer si pokazao koliko sam bio u pravu kada sam nedavno u tekstu «*Svi Hrvati su ustaše*» (u knjizi: «Informacijski rat protiv 'Oluje' – Rasprave o doktrini informacijskog rata, scenaristima haških optužnica i hrvatskoj samobitnosti», Zagreb, 2008. str. 171-194.) za Goldsteina napisao : «Ali njegove kolege su ustanovile da on u svojim radovima izmišlja. ... Ali, to i jeste idealna osoba za hrvatsku povijest koja će odgovarati svemu samo ne istini.» Pri tome se u njegovim tekstovima može naći puno gluposti. Ja sam pisao o mnogima ali ipak mi je najveća ona o kojoj je pisao naš poznati povjesničar prof. Vladimir Mrkoci u «Fokusu», 6. prosinca 2002.). Naime, u knjizi Ive Goldsteina *Croatia: A History*, Hurst & Co. London 1999. piše: «Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.» Našem se sveučilišnom profesoru iz povijesti četnici već petog dana po uspostavi NDH osvećuju za genocid napravljen u toj državi, a znamo da 15. IV. 1941. u Mostaru još

nije ni bilo ustaške vlasti, niti je Pavelić došao do Zagreba! Da umreš od smijeha, zar ne?

Kada bi tako nešto napisao neki istinski sveučilišni profesor iz povijesti tvrdnja da su Hrvati napravili genocid za tih nekoliko dana od proglašenja NDH značila bi da su Hrvati zapravo najgenocidniji narod u povijesti. Je li to bilo presudno da Goldstein postane profesor hrvatske povijesti dvadesetog stoljeća na zagrebačkom Filozofskom fakultetu?

Zapravo, ne pišem Ti zbog toga, već što u «Hrvatskom listu» od 8. siječnja 2009, vidim da Ti, umjesto prozvanih, odgovara neki novinar Ljubo R. Weiss. Njemu je dr. Franjo Tuđman «gospodar rata». Weiss je iz Virovitice pa sigurno zna da je Hrvatska bila prvo razoružana, potom su joj «embargom» zabranili da se naoruža da bi je napala treća ili četvrta po snazi armija uz mnogobrojne paravojne postrojbe. A Weissu je gospodar rata Tuđman. Misliš li da je to zato što Weiss misli da je Tuđman toliko velik, kao nitko u povijesti, pa su velikosrpski agresori u startu bili osuđeni na poraz od «gospodara rata»?

Ili je on samo još jedan zaljubljenik u Slobodana Miloševića po mojoj priči o «Dobrom čoveku Slobi». Naime, onima koji bi tvrdili kako su Milošević i Tuđman u Karađorđvu dijelili BiH rekao bih: "Dakle, i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi." Kada sam to uradio devedesetih u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđeva. Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek." Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. "Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama

sebi: Čovjek ima pravo." Hrvatica (sa završenom Osnovnom školom i daftilografskim tečajem) je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim weissima ni do danas nije jasno.

Puno pozdrava iz Lahorea,
akademik Josip Pečarić

„Portal HKV-a“, 21. siječnja 2009.

Dragi prijatelju,

Zahvaljujem Ti na poslanom novom tekstu «Karakter mog sukoba s objavljenom knjigom *Hrvatska 1918 – 2008.*» koji je u međuvremenu objavljen u «Hrvatskom listu». Tako i ovdje mogu pročitati ponešto što se tiska u ovom sjajnom hrvatskom tjedniku. Tvoje zauzimanje za dobro je opće poznato i zato im Tvoji tekstovi toliko smetaju. Tvoje akcije su takove da čak i jedan g. Weiss kaže kako su tvoje «određene zasluge za Hrvatsku neosporne». Mora da mu je bilo jako teško to napisati, zar ne?

U tekstu si doista sjajno opisao zašto te napadaju. Napadaju te jer:

1. *Braniš akciju „Oluja“, sve optužene, žive i mrtve, i sudionike obrane i oslobađanja Hrvatske;*
2. *Braniš čovječnost, sve oblike suprotstavljanja nasilju, što manju upotrebu sile, razvoj i jačanje mirotvornog pristupa i nenasilnih metoda;*
3. *Braniš istinu o stvaranju i obrani Hrvatske;*
4. *Braniš hrvatsko samopouzdanje i poštovanje Hrvata u svijetu;*
5. *Zalažeš se protiv antisemitizma, mržnje i progona bilo kojeg naroda i vjere.*

A zapravo si opisao svoje napadače. Ako u prve četiri točke umjesto «braniš» staviš «napadaju» opisao si njihovo djelovanje.

Isto tako Ti se u petoj točki «zalažeš protiv», a oni su «za». Da, doista oni svojim djelovanjem pokušavaju izazvati antisemitizam u Hrvata i Ti to doista izvrsno primjećuješ i boriš se i protiv toga. Imam zgodan primjer za to u kome je opet glavna figura dr. Ivo Goldstein. U jednom svom intervjuu optužio me za antisemitizam zato što napadam njega. Možeš li zamisliti gluplju definiciju antisemitizma od – napadati Iva Goldsteina zbog njegovih tekstova ili izjava. Zato sam mu i odgovori tekstem «Je li Ivo Goldstein antisemita?», koji naravno nisu htjeli/smjeli objaviti u «Slobodnoj Dalmaciji».

Svi mi trebamo – svaki na svoj način – pokušavati djelovati kako Ti to radiš. Čak i u svakodnevnom životu. Ja mislim da već činjenica što imam preko 150 koautora iz preko 30 zemalja diljem svijeta jeste na tom tragu. Dapače, trudim se povezivati znanstvenike iz različitih zemalja. Na primjer, Pakistan i Izrael se međusobno ne priznaju, ali sam ovih dana dogovorio zajedničku suradnju s kolegicom iz Izraela i s jednim matematičarem odavde.

Uspio sam dobiti i tekst g. Weissa kojega je objavio «Hrvatski list». Doista mi je bilo zabavno čitati njegove argumente. I dalje mu je Sloba «dobar čovek» koji je zajedno s drugim (razoružanim) gospodarima rata vodio ratove i unesrećio lijepu im zemlju Srboslaviju (pardon – Jugoslaviju). Inače, ima logike u njegovoj tvrdnji kako su svi gospodari rata – i dobro naoružani Sloba i razoružani Franjo. Doista, da se Hrvatska predala bez borbe, da nije izborila svoju slobodu – ne bi bilo rata. Sloba bi bio gospodar cijele države i gospoda Weiss, Goldsteini i mnogi drugi (na koje se zapravo i odnosi ono kada g. Weiss kaže: «Dobro je da nas je mnogo») bi bile sretni. Sačuvali bi se životi, ne bi bilo ranjenih, ne bi bilo toliko razaranja. I ono najvažnije – imali bi svoju dragu Srboslaviju. Da, moja domaćica Hrvatice je razumjela priču i doista je bila samo moja poruga reći da oni to ne razumiju. Itekako oni sve razumiju, kao što i mi razumijemo što oni žele, zar ne?

Gospodin spominje Kučana, ali ne spominje riječi «dobrog čoveka Slobe» upućene Slovencima: «Idite bre, samo što pre».

Mi smo glupi pa nismo našli svoga Kučana tako da nas dobri čovek Sloba pusti otići iz Srboslavije. Da umreš od smijeha, zar ne? Itd. Itd.

Ali Weissova obrana Goldsteina je takva da bi je se sigurno postidjela i moja Hrvatica - domaćica. Ona Goldsteinovu tvrdnju kako su se Srbi branili od genocida učinjena nad njima pa su 5 (PET) dana po uspostavi NDH počinili zločine vjerojatno ne bi ni komentirala. Ali g. Weiss će to «braniti» time da nije iz nove knjige nego iz neke druge, a i izvučeno je iz konteksta. Dakle priznaje neviđenu glupost g. Goldsteina, ali to nije iz te knjige – pa kao nije važno. Opet da umreš od smijeha, zar ne? Zapravo, u šali i kažem da smo mnogi od nas koji smo komentirali Goldsteinove uradke zapravo koautori u njegovim narednim knjigama. (Pogledajte samo koliko sam puta samo ja komentirao njegove gluposti – npr. cijela knjiga *Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.*, a i dobar dio knjige *Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003.*) Gluposti kojima smo se narugali Goldstein više ne daje, a onda g. Weiss zapravo hvali nas kada ističe – s ponosom – kako toga u najnovijoj Goldsteinovoj knjizi više nema.

Dragi prijatelju, Tebe nitko ne bi ni napao da si objavio tekst u kome bi se samo izrugao glupostima dr. Goldsteina. Samo bi bio još jedan od «koautora» za njegove naredne uradke.

A kontekst koji spominje g. Weiss je vjerojatno ono da su Hrvati najgenocidniji narod na svijetu pa su Srbi prirodno odmah počeli sa zvjerstvima braneći se od genocida. Ili g. Weiss samo priznaje da su sve druge Goldsteinove knjige najobičnije gluposti – ali ova knjiga je ona prava. Vjerojatno se i čudi kako je netko napada kada je već iz svojih razmatranja izbacio niz gluposti o kojima smo pisali, pa time napadamo i djelo u kome smo i sami «koautori».

Ako je to tako, kako mu je onda on postao profesor povijesti na sveučilištu? Dakle, i Weiss tvrdi isto što i ja: Goldstein se dokazao kao idealna osoba za pisanje lažne povijesti. Ili kako reče Weiss – ima raznih istina. Naravno, kada se povijest piše za Hrvate, zar ne?

Nasmijala me je i njegova priča kako Hrvatsku nije napala JNA već se «(dobrovoljno) dala iskoristiti od Miloševića te je postala njegovo ubojito oružje».

Naravno, Weiss će reći kako netko može napisati da je on ljubitelj «dobrog čoveka Slobe», kad on piše kako je on glavni krivac za rat. Pa i Srbima je on kriv jer nije uspio očuvati Srboslaviju. Zašto onda ne bi bio i weissima, goldsteinima...? Projekt «Milošević» je projekt srpskog vladanja Jugoslavijom. Živio sam u Srbiji u vrijeme kada je stvaran, i uspio pobjeći u Hrvatsku 1987. Milošević je tek tada stupio na čelo tog projekta. Ostalih Weissovih «razoružanih gospodara rata» nije bilo na vidiku, ali mi je bilo jasno da se rat sprema. Ili ono što su željeli weissovi, goldsteini... – još jaču Srboslaviju – bez rata.

Dolaskom u Hrvatsku, shvatio sam da ljudi uopće ne znaju što se sprema. Zapravo – vjerojatno su znali samo weissovi, goldsteini, puhovski,... . Znali su samo oni koji su željeli takvu državu. Hrvati nisu! Na žalost istina je ono što zapravo kaže za takve g. Weiss: ««Dobro je da nas je mnogo». Njima dobro – Hrvatima loše!

Dragi prijatelju, nadam se da me ne ćeš zaboraviti i da ćeš mi i dalje slati svoje tekstove.

Puno pozdrava iz Lahorea,
Akademik Josip Pečarić

„Portal HKV-a“, 06. veljače 2009.

Akademik JOSIP PEČARIĆ o polemici Lang-Weiss i o povjesničaru dr. Ivi Goldsteinu i njegovu pisanju hrvatske povijesti

HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH' STVARANJA HRVATSKE DRŽAVE!

Spoznaja o Golsteinu kao o nekome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice dobro je poznata i s obzirom da se radi o neinteligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice

Dragi prijatelju, dr. Slobodane Langu, nadam se da si dobio moja dva pisma iz Lahorea (prvo tiskano u „Hrvatskom listu“ a drugo je dano na Portalu HKV-a). Ponovno Ti čestitam na pokretanju rasprave o sramotnoj knjizi dr. sc. Iva Goldsteina *Hrvatska 1918 – 2008*. Vidim da su i sami povjesničari o njoj počeli pisati slično Tebi. Tako je u „Vijencu“, br. 397 dan prikaz dr. sc. Vladimira Geigera. Da Geiger o knjizi misli isto što i Ti, pokazuju već sami podnaslovi. Recimo: *Okvir za razumijevanje osvete, Sumanute tvrdnje ili Ideološki zaključci*. Geiger svoj tekst završava ovako: „Predaleko bi nas odvelo nabranje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadržke, nazvali »kapitalnim djelom«. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu. A to zaslužuje, možda, i opsežniji osvrt.“

Kao što vidimo Geiger se ovako osvrnuo na dio za koji je on stručnjak, ali nema dvojbe da bi i drugi eksperti pisali isto.

Međutim, ta spoznaja o Golsteinu kao nekome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice, dobro je poznata i s

obzirom da se radi o neinteligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice.

Uskoro će u tome prestati i najveća podrška koju u tome ima – ona Mesićeva (spomenimo riječi Ivice Marijačića iz „Hrvatskog lista“ od 4. lipnja 2009.: „Mesić se u slučaju Bleiburga pojavljuje kao čimbenik koji snagom svoje institucije pokušava blokirati policiju da radi svoj posao. Otkrića zastrašujućih masovnih grobnica sa žrtvama partizanskoga zločina i bleiburška komemoracija izazvali su u njemu refleks kontraudara. U anatemiziranju ne samo ustaškog pokreta i NDH nego i svih koji odaju počast tim nedužnim žrtvama Titova režima, gotovo da je izgubio svaki racionalni impuls...“)

Goldstein 'potjerao' Mikuljana s uredničke pozicije na HTV-u

Istina, Goldsteinova „povijest“ nadovezuje se na učinke koje je imao s boljševičkom povjesnicom iz prethodne države, a koja je još uvijek na snazi. Kako se ona ostvarivala, moguće je shvatiti kada vidimo ponašanje današnjih boljševika poslije otkrića stravičnog zločina u Hudoj jami (spomenimo i Mesićev govor u Jasenovcu, napadi na Thompsona i sl.) Međutim, za ovu raspravu o Goldsteinovom uratku mnogo je interesantnija spoznaja o boljševičkim metodama kojima se ovaj „povjesničar“ služio u nametanju svoje „istine“. Naime, nedavno je na Portalu HKV-a objavljen razgovor s poznatim hrvatskim redateljem Miroslavom Mikuljanom koji o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

„Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj

ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.“

Čovjek se zapita kako netko tko takvim boljševičkim metodama brani svoju „povijest“ može biti sveučilišni profesor u današnjoj Hrvatskoj. Odgovor je jednostavan: to ga i kvalificira da bi na Filozofskom fakultetu bio profesor. Zapravo, obrazloženje takve tvrdnje možemo naći u istom broju „Hrvatskog lista“ u intervjuu s prof. dr. Jurom Zovkom kada on govori o tome kako je „kod nasljednika praksisovaca ostalo uvjerenje da se s neistomišljenicima treba obračunati, ukinuti njihov istraživački projekt, spriječiti njihov izbor za sveučilišnoga profesora“. Sjetimo se da je to na svojoj koži ponajbolje osjetio prof. dr. Josip Jurčević. Tu ne treba zaboraviti ni slučaj izabranoga rektora Zagrebačkoga sveučilišta Tomislava Ivančića, ili pak (ne)imenovanja uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*. U prvom je slučaju profesorima s Filozofskog fakulteta, o kojima i govori prof. Zovko smetala činjenica što se radi o teologu, a u drugom što se radi o potpisniku apela za obnovu političkih procesa!

Zato i ne čudi što su toliko glasni i poslije otkrića Hude jame. Pa oni su duboko nesretni što danas mogu činiti samo ovakva (ne)djela, a ne ubijati po hudim jamama, zar ne?

Zato me nije previše iznenadilo kada sam vidio u „Hrvatskom listu“ da se javio i g. Ljubo R. Weiss tekstom *Hrvatsku nisu stvorili ni Tuđman ni HDZ*. Ako se sjećaš, Weiss je još prije moga drugog pisma Tebi zaključio svoju polemiku. Zapravo i dobro je što mu je „Hrvatski list“ objavio nastavak polemike „koju je već

završio“, jer je – koliko se god trudio to prikriti – očita golema mržnja prema Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu.

Weiss prati Goldsteinove gluposti

Vidim u „Hrvatskom listu“ od 4. lipnja 2009. da mu je odgovorio g. Tihomir Čuljak i posebno je dobar podnaslov „Weissove budalaštine o Tuđmanu“. Naravno, tih budalaština je toliko mnogo da ih g. Čuljak i nije sve komentirao. Zapravo Weiss prati gluposti iz najnovije Goldsteinove knjige, prihvata ih kao istine i prigovara Tuđmanu. Ali da komentiram samo dva Weissova „bisera“.

Npr. Weiss piše o „revizionizmu“ kada se mijenjaju „znanstveno utvrđene istine“ povjesničara kakav je npr. Ivo Goldstein. A kako Goldstein „znanstveno utvrđuje te istine“ ponajbolje zna hrvatski redatelj Miroslav Mikuljan, zar ne? Zar čovjeku zato ne dođe da umre od smijeha kada Weiss kaže da je među revizionistima „nažalost svrstan i dr. Franjo Tuđman“. A da ne spomenemo kakvu je hajku proživio hrvatski povjesničar Jure Krišto kada je objavio prikaz dijela knjige Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ o nadbiskupu Stepincu. Zar nije i budalaština spominjati memoare britanskog „političara“ Paddyja Ashdovna poslije knjige prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana o „čuvenoj“ salveti čitateljima „Hrvatskog lista“ koji su sigurno pročitali knjigu hrvatskog sveučilišnog profesora?

Očito Weiss nije razumio moju „Priču o dobrom čoveku Slobi“ koju sam po tko zna koji put ispričao u mom prvom pismu Tebi. Zapravo, ovdje je on još dopunjuje. Naslov Weissova članka slijedi iz slijedećeg „bisera“: „Niti je Hrvatsku 1991. godine stvorio Tuđman niti HDZ. Ona je rezultat želje i prava naroda na samoopredjeljenje, uključujući i pravo na odcjepljenje.“ Narod je imao to pravo pa je zahvaljujući što je najmoćniji čovjek u bivšoj državi bio „dobar čovek Sloba“ to pravo i ostvario.

Vidim da poslije mog prvog pisma kada sam ismijao Weissovu tvrdnju o Tuđmanu kao gospodaru rata, sada naglašava kako je ratni zločinac Milošević gospodar rata broj jedan, ali potom postavlja pitanja i niže tvrdnje, kojima pokušavati krivicu

pripisati i hrvatskoj strani tj. Tuđmanu. Kao Milošević jest ratni zločinac, ali to je zato što je hrvatska strana bila „zločesta“. Dakle, priča o dobrom čoveku Slobi“ u novim i novim varijantama.

Zgodno je ovdje spomenuti još jedan podnaslov u članku dr. Geigera *Ja i moj otac*. Naime, za razumijevanje same Goldsteinove knjige kao i tekstova g. Weissa važno je znati da je Slavko Goldstein održao uvodno izlaganje na skupu „Srbi i Hrvati“ održanom u Muzeju Mimari 20-22. 11. 1993. Dr. Milan Vuković je na sedmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 5. lipnja 2009. godine *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?* ukazao kako se „na tom susretu, između ostaloga, načelo osobnosti i suradnje na djelu dr. Tuđmana, na stvaranju i obrani samostalne Hrvatske, pretvorilo u isticanje podijeljene krivnje i, s tim u svezi, u široko slobodan prostor haaškoj tužiteljici Carli Del Ponte za odioznu kvalifikaciju o postojanju 'zajedničkog zločinačkog pothvata' na strani hrvatske obrane“. A kako je to pomno pripremano vidi se iz Goldsteinovih riječi: „Od proljeća 1991. do studenoga 1993. godine, održano je barem petnaest raznih sastanaka u Budimpešti, Beču, Ženevi, Parizu, jedan čak i na Ohridu, na kojima su nezavisni kulturni i drugi javni radnici iz zemalja bivše Jugoslavije razgovarali o suzbijanju rata i ratničkog raspoloženja na našim prostorima! ...

Podvale o 'gospodarima rata'

Općenito se prihvaćalo, u raznim nijansama, da se UNPA područja ne mogu i ne smiju u Hrvatskoj reintegrirati silom, već postepeno, argumentima ekonomskih i drugih prednosti, uz određeni stupanj političke autonomije i efikasna jamstva individualnih i nacionalnih prava“.

A o pitanju „krivnje za rat“ Slavko Goldstein kaže:

„Većina govornika iz Srbije nije izbjegavala tu temu, ali su se gotovo svi u raznim nijansama, trudili izjednačiti krivnju obje strane: ekstremni nacionalizam, sukobi velikodržavnih teritorijalnih pretenzija, nizak stupanj demokracije države i društva, autoritarno vlastoljubivi i nedorasli nacionalni vođe,

konflikti identiteta, političke zloupotrebe i falsifikati povijesti, ratoborno huškačke propagande, otrgnuti i ostrvljeni zločinački mentaliteti. Na sličan je način uzroke rata u različitim nijansama konstatirala većina sudionika iz Hrvatske, ali su svi bili jednodušni da se krivnje nikako ne mogu izjednačavati, jer postoji očigledan glavni krivac Slobodan Milošević i njegova politika koja je uz pomoć tadašnje JNA pripremila i započela agresivni rat u Hrvatskoj!“

Milošević nije uspio ostvariti velikosrpske ciljeve pa vidimo danas da je i jednima drugima on „gospodar rata broj jedan“. Kao Srbi su prihvatili takovu tvrdnju hrvatskih „nezavisnih (od svakog hrvatstva, op. J.P.) intelektualaca“, a „hrvatski“ su zato zaboravili da su tada (u Tuđmanovo vrijeme) uopće spominjali agresiju.

Vuković je naveo i riječi Latinke Perović: „Ovaj rat je nastavak i Prvog i Drugog svjetskog rata. Ali njegovi korijeni sežu u daleku prošlost. Oni se nalaze u najdubljim, suvremeniku sakrivenim povijesnim korijenima. On (rat) se vodi oko pitanja tko će biti hegemon u južnoslavenskoj državi, tko na to ima povijesno pravo, pa čak i društvenu prednost. Tako je to, prije svega, rat između Srba i Hrvata!“

Zar u njenim riječima u kojima je borba za slobodu hrvatskog naroda i neovisnu državu zapravo rat za hegemoniju u južnoslavenskoj državi, ne prepoznajemo priču o „gospodarima rata“? A zapravo je točno da je nama Slobodan Milošević „dobar čovek Sloba“!

Bez takovoga Miloševića Hrvati i ne bi ostvarili slobodu. Pa vidimo danas koliko weissa, goldsteina, puhovskih, teršelički, pusića i inih „nezavisnih kulturnih i drugih javnih radnika iz zemalja bivše Jugoslavije“ ima u Hrvatskoj. A Tuđman je usprkos takvima stvorio hrvatsku državu. I time počinio najveći mogući grijeh! Hvala mu za taj veliki grijeh!

Puno pozdrava (sada iz Zagreba),

Akademik Josip Pečarić

„Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.
Portal HKV-a, 16. lipnja 2009.

Pismo prof. dr. sc. Slobodanu Langu (4)

Dragi prijatelju,

Pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.) i posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš „zajedno, i branitelji i mladi okupili, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi koji ga volimo i branimo“.

Da, htjeli su ga slomiti i ponosimo se time što su hrvatski intelektualci dali svoj doprinos da tim ekstremistima (u negativnom smislu) to ne pođe za rukom i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“.

Zapravo ne čudi što su ga pokušali uništiti. Pa 70000 ljudi koji su se po kiši tri sata pjevali zajedno s njim. A to su najvećim djelom mladi. To je generacija Hrvata koju praktično on odgaja kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on! Zapravo napadi naših ekstremista najbolje govori o njima samima. Ali ponekad i ne znaju što kažu. Tako je u „Jutarnjem listu“ književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU Thompsonova Akademija⁹. Doista nisam očekivao takvu

---

⁹ Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:

Bravo 'Thompsonova akademije'!

Bravo Jergoviću!

Do sad nisi ništa boljega rekao!

Dobro je da imamo 'Thompsonovu Akademiju' i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU židovi konačno

pohvalu iz njegovih usta. Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom akademijom. Bilo bi još ljepše ako netko objektivniji od njega potvrdi tu njegovu konstataciju. Barem samo to da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me zadovoljilo.

Da, naučili su da više ne treba napadati instituciju zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“ sa završenom srednjom školom takva spoznaja ide malo teže, što je i razumljivo, zar ne?

Zapravo komentirati jednog Kuljiša je bedasto. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik SSS koji je bio glavni u zabranama Thompsonovih koncerata u Istri. Zapravo, promocija u Puli ga je natjerala da posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? „Jutarnji list“ od 7. 5. 2009. u tekstu „Thompson u Puli: Opraštam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predstavljanju knjige „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ u Puli. Bio je to doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su svojevremeno oni koji zabranjuju Thompsonove koncerte govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a na ovom predstavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

„Oni koji mi brane nastupe htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo.“

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“: oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je itekako jasno da kajini nisu i ne bi nikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kain

---

progledali, pa će valjda i naši domaći konačno progledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

„Za razliku od njega ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamo li se kao neki iz opozicije klanjao na Bleiburgu.“

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražio oprost zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i domovini?

A zapravo njegovo obrazloženje je takvo da pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

„Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami bolje reći o hudim jamama u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvjerskije načine ubijali Hrvate (...) A s druge strane boljševički postupak ovdje povezuje ovaj grad i samu Istru s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, možemo razumjeti kako je bilo moguće da su nekadašnji kajini ubijali svoju braću u hudim jamama.“

A vidimo da već u prvoj rečenici Kajin prigovara onim Hrvatima što se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi se klanjaju žrtvama – pogotovo kad brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar netko to može i očekivati od kajina?

Kajin je dodao govoreći o promociji knjige o Thompsonu održane u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne njemu onu dragu državu koje više nema, zar ne?

I kako to obično biva šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

„Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga, oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim pokličem „za dom spremni“, Boga se ne voliti, nit ljubi pokličima „Ubij Mesića“, „Ubij Kajina“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.“

Prvo učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku je doista smiješno. Pa radi o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i ini intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje.

Drugo, čovjek koji je uspio završiti srednju školu uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja država. Pametan čovjek

bi se smijao sam sebi kada bi to i pomislio, ali kada netko sa SSS drži takvu lekciju sveučilišnom profesoru doista je groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini odležao pola svog života u zatvoru.

„Za dom spremni“ je hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije Drugog svjetskog rata. Nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini Zdravko Bartovčak („Hrvatski list“, 18. lipnja 2009.) najljepši pozdrav na svijetu „Za dom spremni“. Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku bitno je da je upravo taj pozdrav kroz Thompsonovu „Bojnu Čavoglave“ doprinio stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je „Bojna Čavoglave“ ledila krv u venama naših protivnika pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od Srba i kajina. Nisu protestirale ni u Munchenu ni u Beču. A u Beču je stiglo vlastima na stotine ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa čak je protestirao i sam srpski veleposlanik. Očito sama spoznaja da će Thompson u njihovom gradu otpjevati „Bojnu Čavoglave“ njima i danas ledi krv u žilama. Treba ih razumjeti: Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat!

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako na Internet stranicama Marka Perkovića Thompsona dano je i slijedeće u tekstu njegova Menadžmenta:

„Doznaje se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih vezano za Markov nastup. Navodno su slali pisma optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili pritisak i lažno optuživali publiku. Sad kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži izmišljaju tobožnji ilegalni nastup.

Smiješno.

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada

Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesićeva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgicari, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.“

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvike: „Ubij Mesića“, „Ubij Kajina“ Kajin – vjerovali ili ne - pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

„Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kućine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive! Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati. Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.“

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bi im da tako štete Thompsonu. Brzo bih ih sklonili. Naravno, čak i oni vole – vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu koju po Kajinu mi nosimo. Rekli su mu da će ga kajini uslikati i objaviti u novinama da bi naštetili Thompsonu i

zamolili ga da umjesto nje obuče Thompsonovu majicu koju će mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skine majicu, nego da ne plati ovu s likom svog omiljenog pjevača. Takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne bi izjavljivali takove gluposti. To samo pokazuje mentalitet onih koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to zapravo nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu jesu njegovo djelo. Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima kao o onima koji su ubijali po hudinim jamama? Očito si i Ti u pravu kada o njima govoriš kao o ekstremistima!

Puno pozdrava,
akademik Josip Pečarić

„Portal HKV-a“, 30 lipnja 2009.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?¹⁰

1. Uvod

Čini se da je sve što se dešava na Sudu u Haagu dio velikog eksperimenta s Hrvatskom i Hrvatima. Ako je to tako, onda je sud u Haagu najznačajnija poluga u tom eksperimentu. Eksperiment je vrlo značajan za svjetske moćnike, jer će njegov uspjeh pokazati da ih nitko ne može zaustaviti u ostvarenju apsolutnoj vlasti u svijetu.

U Hrvatskoj je prvi koji je, koliko ja znam, pisao o Domovinskom ratu u kontekstu borbe svjetskih moćnika za ostvarenje svjetske vlasti bio Marko Matić. Radi se o tekstu „Sionisti“, „Hrvatsko slovo“, 11. rujna 1998. Iako je u samom tekstu Matić definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i „Hrvatsko slovo“ bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Ta hajka je dovela do smjene karizmatičnoga glavnog urednika Dubravka Horvatića.¹¹

---

¹⁰ Osmi stručni skup o temi Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» – što je to?, Zagreb, 4. prosinca 2009.

¹¹ Reagirao sam tekstem: „Fenomen članka Sionisti“, „Hrvatsko Slovo“, 25. rujna 1998. (vidjeti također: Testimonia Croatica, časopis hrvatskih sjećanja, svjedočenja i dokumenata Godište I., Broj 2, Matica

Nepunih pet godina kasnije Josip Jović je napisao knjigu „Život po protokolima“ u kojoj zapravo opisuje naš život u vremenu od dolaska na vlast „trećejanuarske“ vlasti i ona je dragocjeno svjedočanstvo eksperimenta nad našim narodom o kome govorim.¹²

Konačno, niz izvanrednih članaka i knjiga o ovom pitanju napisao je admiral Davor Domazet Lošo. Naravno i drugi autori su pisali na ovu temu i dali izvrsne raščlambe. Spomenut ću samo Emila Čića i prof. dr. sc. Zdravka Tomca.¹³

2. Osnova eksperimenta

Svaka borba za prevlast je neka vrsta rata. A poznato je da je najbolje djelo o umjeću ratovanja napisao kineski filozof Sun Tzu.¹⁴ Osnova eksperimenta svjetskih moćnika je njegova tvrdnja:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Hrvatska Split, 1998., str. 171-174.) dokazujući koliko su besmislene optužbe za antisemitizam.

¹² Knjigu sam imao čast predstaviti u Mostaru (prvo njeno predstavljanje) i u Zagrebu.

¹³ Tu treba dodati i Domagoja Barića. Vidjeti npr. njegov najnoviji članak 'Bildbergeri' kroje i hrvatsku sudbinu, „Hrvatski list“, 17. prosinca 2009.

¹⁴ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji

Dakle treba nekoj zemlji, koja se ili uz pomoć svjetskih moćnika ili sama dovede na vrhunac svoje povijesti, tj. ostvari trenutke najvećeg ponosa i dostojanstva, uz pomoć „najodvratnijih ljudi“ sve to uzeti.

Idealna zemlja za ovaj eksperiment bila je Hrvatska.

Zašto?

Bog je Hrvatima, kako kaže priča, dao dio zemlje koji je za sebe sačuvao, ali ih je upozorio i da će biti okruženi narodima s kojima bi jedino on znao izaći na kraj.

Hrvati su se kroz cijelu povijest pokazali kao sjajni ratnici, ali u isto vrijeme – kako kaže Matoš – imaju više izdajica nego svi ostali europski narodi zajedno – imaju više „najodvratnijih ljudi“ od svih europskih naroda zajedno..

Sami su se i nametnuli svojom stoljetnom težnjom za slobodom. Povjesne okolnosti su itekako pogodovala: pad Berlinskog zida u urušavanje višenacionalnih država.

Postojao je i čovjek koji je bio u stanju ostvariti tu njihovu težnju za slobodom – Otac hrvatske države Franjo Tuđman.¹⁵

Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji čiji je hegemon bila pouzdana poslušnica svjetskih moćnika – Srbija. Poznato je iz povijesti da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat koji su sami vodili. Spremni su za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika žrtvovati dobar dio svoga naroda. Gubitnici u ratu, uz pomoć svjetskih moćnika, uvijek su pobjednici u miru! Nisu svi Srbi bili zadovoljni takovom ulogom svoga naroda u velikom eksperimentu s Hrvatima. Srpski akademik Vaso Čubrilović¹⁶

¹⁵ To je najbolje opisao jedan drugi hrvatski velikan Bruno Bušić. Jednom je vani, kada se polemiziralo o mogućnosti ostvarenja slobodne Hrvatske, jedan naš emigranar tvrdio kako „taj Tuđman govori isto što i svi ostali“, Bruno Bušić rekao „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde taj će napraviti Hrvatsku.“

¹⁶ Iz Wikipedije (na Srpskom): Dr Vaso Čubrilović (14. januar 1897, Bosanska Gradiška - 11. jun 1990, Beograd) je bio srpski akademik i

upozorio je Slobodana Miloševića: „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti. Slično je Miloševića – izgleda – upozoravao i Milovan Đilas.

Svjetski moćnici nisu mogli ništa izgubiti u prvom dijelu svoga eksperimenta. Ako Srbi pobjede po prvi put u ratu – odgovara im. Ako ne, eksperiment ide dalje!

3. Niz apsurdna

---

istoričar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je poštedeo smrtne kazne i osudio na 16 godina teške tamnice, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo „Isterivanje Albanaca“. Po izbijanju rata i okupacije Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto ministra poljoprivrede (1945). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilović je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNRJ, Vaso Čubrilović je bio ministar poljoprivrede (1945-1946) i ministar šumarstva (1946-1950) Osnivač je Balkanološkog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmojulske nagrade.

Sama ideja da se može neki narod koji pobjedi u pravednom oslobodilačkom ratu, dovesti u stanje u kome bez problema biraju na izvorima „najodvratnije ljude“ i da se stide svojih najveličanstvenijih trenutaka u povijesti i onih koji su najzaslužniji za te trenutke čini se apsurdna. Ali veličina eksperimenta je upravo u tome. Pri tome se sama realizacija eksperimenta sastojala od cijelog niza sličnih apsurdna. Ovdje ćemo spomenuti samo tri.

3.1. Embargo na uvoz oružja

Hrvatska je prvo zahvaljujući radu „najodvratnijih ljudi“ razoružana. Međutim, svjetskim moćnicima nije bilo ni to dovoljno pa je UN donio čuvenu rezoluciju o Embargu na uvoz oružja svim zaraćenim stranama. Zar nije apsurd u ratu razoružanog naroda protiv jedne od najopremljenijih vojski na kontinentu uvesti embargo na uvoz oružja – svojevrsno ukidanje prava na samoobranu jednom narodu. Pa svakoj budali je jasno da u takovoj situaciji oružje treba samo strana koja ga nema, zar ne?

S jedne strane, svjetski moćnici time pokazuju kako ne vjeruju da Srbi mogu i protiv razoružanih Hrvata ostvariti pobjedu u zadanih petnaestak dana. S druge strane mnogi Srbi vjeruju da nema sumnje u konačnu pobjedu, pa je njihova potpora agresiji još veća. Čubrilovićev zahtjev lakše je zaboraviti, zar ne?

Rezultat znamo: pobjeda Hrvata je time još veličanstvenija, a od svjetskih moćnika očekivani konačni pad bit će još drastičniji.

3.2. Vukovar

Kada je pao Vukovar jedan poznanik iz Srbije me je pozvao telefonom da bi se narugao mojoj tj. našoj boli. Rekao sam mu:

Da smo mi imali polovicu vašeg oružja sada bi smo mi bili u Zemunu, a vi na Bugarskoj granici. I koliko smo mi Hrvati glupi rekli bi vam:

„Pa gdje ste pobjegli toliko daleko. Pa naše je samo do Zemuna!“

Zapravo o apsurdima oko Vukovara pisao sam još 1996.¹⁷ Naime, crnogorski nezavisni tjednik „Monitor“ povezo je Vukovar i Galipolje. Na Galipolju su Englezi žrtvovati Australce i Novozelance. Gubici među njima su bili ogromni - naravno ne i među Englezima. A Vukovar je srpsko Galipolje jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja iako je, kako piše crnogorski tjednik, „za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30.000 do 50.000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1500 i 1800 ljudi. Prednost srpske strane u tenkovima i topovima bila je upravo nevjerovatna 100:1. POBJEDA, uz ovakav odnos snaga – čude se u „Monitoru“ - uvrštena je u program proučavanja unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava i smatra se SVIJETLIM PRIMJEROM.” „Monitor“ piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon „svijetle“ pobjede.

Smatrao sam to čuđenje u „Monitoru“ neopravdanim pa sam napisao:

Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest znat će da je veličanje takve pobjede kod Srba nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda kojima se mogu dičiti u ratovima koje su vodili sami. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima i bili poraženi za nekoliko dana. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali nekoliko "pobjeda" na početku rata kojima se ponose na isti način kao i s Vukovarem. Naime, tada su Hrvati u austrougarskoj vojsci bacali oružje i s podignutim rukama bi išli predati se svojoj "braći". A braća bi ih poubijala. Na isti način na koji se Monitor čudi slavljenju "pobjede" u Vukovaru, Srbima se čudio Krleža za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata. Ali, pitam se ja, pa čime onda da se pohvale. Pa u Vukovaru se ona šaćica ljudi

---

¹⁷ „Vukovar i Galipolje“, Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 111, Večernji list (inozemno izdanje), 3. lipnja 1996.

*branila i odoljevala tolikoj sili 3 mjeseca, a u ovim pobjedama u Prvom svjetskom ratu ubijani su ljudi s rukama dignutim uvis!*¹⁸

¹⁸ U tekstu je komentirano i ponašanje Australaca i uopće svjetskih moćnika.

A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi i kao "Srbi ne znaju da rade, ali znaju da bježe". Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je da četiri godine kasnije vidimo kako cijela srpska vojska iz tzv. "Krajine" bježi zajedno s narodom. Ipak tu se radi samo o "Krajini", dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela cjelcata srpska vojska preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.

A ovdje u Australiji 25. travnja svake godine je dan sjećanja na galipoljske žrtve. Mimohodi su vojnika ulicama australskih gradova. Očekujem i pobjednike iz tog I. svjetskog rata: Srbe. Prošle godine je cijeli svijet vidio njihov kukavičluk, a oni će opet marširati. Naučili ljudi "pobjeđivati". Kao u Vukovaru, ako imaju sve a protivnik ništa. Ili kao u Kninu kada su snage izjednačene! Vjerojatno je, mislim, Australcima neugodno što će i oni biti tamo. Ali varam se. U povorci su i četnici. Nose transparente s imenima Draže Mihajlovića i Ravne Gore. U prvi moment pomislim: Zar je moguće da idu četnici, da idu i oni koji su poslije "sjajne pobjede" u Vukovaru, a kojoj se ruga i Monitor, pjevali ulicama razrušenog Vukovara:

*"Slobodane, pošalji salate,
Bit će mesa, klat ćemo Hrvate".*

i to prenijele televizije širom svijeta! Zar je moguće da Australci na taj način skrnave svoje mrtve iz Galipolja? Jest. Još doznajem da su Hrvati grada Melbournea prosvjedovali s 17.000 potpisa ali bez uspjeha. Vjerovali ili ne!

Jedino racionalno objašnjenje koje mi pada na pamet je da možda Australci misle da su Englezi u II. svjetskom ratu izigrali Srbe na sličan način kao i njih na Galipolju. Naime, engleske tajne službe su organizirale puč i velike demonstracije u Beogradu 27. ožujka 1941.

Rezultat je bio opet jedan rat koji je vodila sama srpska vojska (jer svaka Jugoslavija je Srboslavija) i opet je rat izgubljen za nekoliko dana. I kralj se našao u Engleskoj. I dok Nedić surađuje s Nijemcima, dotle kraljev general Draža surađuje i s jednim i drugima (knjiga dokumenata suradnje četnika s Nijemcima beogradskog profesora Marjanovića može se naći i ovdje u Australiji). Čeka, po starom srpskom običaju, pobjednika kome bi se na kraju priključio. A usput vrše velika zvjerstva. Ali Draža se nije uspio uključiti u pobjednički tabor. Nisu ga htjeli saveznici. Ali ne zbog zvjerstava koja su četnici počinili nad Hrvatima (i katolicima i muslimanima), već iz jednog drugog razloga, veoma praktičnog. Saveznicima su trebale snage koje će se boriti s njima protiv njihovih neprijatelja. Jasno je da oni dobro znaju da od Srba to nisu mogli očekivati.

Da su njima dali oružje, tada ne tako moćno kao u vrijeme Vukovarske bitke, pa šta bi takvi vojnici, ako ih tako smijemo i nazvati, tada mogli nekome napraviti. Samo bi još više ratovali protiv nemoćnih, žena i djece. A Njemačka je sredinom rata još uvijek bila moćna, pa su Saveznicima zaista trebali stvarni saveznici. A na tom prostoru su postojale zaista samo dvije vojske koje su to mogle. Objе hrvatske: ustaše i dalmatinski partizani. Europa dobro zna i pamti hrvatske ratnike. Pa nisu oni iz čista mira donijeli odluku o embargu na uvoz oružja, u stvari na naoružavanje Hrvata. A znaju i malo povijest. Znaju da su Turci bili u Budimpešti, ali ne i u Zagrebu. Znaju Hrvate i iz Tridesetogodišnjeg rata. Znaju i što je Napoleon mislio o hrvatskim ratnicima. I zato je saveznička odluka da oružjem pomognu partizane, koje u svojim dokumentima i nazivaju hrvatskom vojskom, a ne srpsku vojsku, tj. četnike, bila izuzetno racionalna odluka. A srpski interes je zaštićen jer je Tito, nakon što je, opet veoma brzo, porazio četnike, njih sve primio u partizane. To je i bio početak pretvaranja partizana iz hrvatske vojske u ono što je postala JNA 1991. godine. Naravno, mala je vjerojatnost da su zato četnici marširali ulicama australskih gradova i ovog ANZAC DAYA. Vjerojatnije je da Australci i danas, kao u Galipolju, slijede englesku politiku. Politiku koja je u ovom ratu, kao nikad u povijesti, pokazala svijetu svoje pravo lice. Sjećam se da sam upravo u Melbourneu, o toj politici, o tzv. novom svjetskom poretku rekao na hrvatskom radiju. Naime, govoreći o njihovoj podršci takvim zločincima kakvim

Naravno, vidjeli smo i kako izgleda kada Hrvati imaju polovicu srpskog naoružanja. Sjećam se kako sam kolegama u Australiji komentirao hrvatske pobjede. Rekao bih im:

Sjećate se kako je srpska vojska trebala tri mjeseca osvajati praktično razoružani hrvatski grad Vukovar kojega je branila šaćica branitelja. Iz dana u dan dobijali ste vijesti o tim napadima. A vidite kako izgleda kada Hrvati napadaju. Prva vijest koju dobijete o napadu na neki grad jest: Hrvatska vojska osvojila je taj i taj grad!¹⁹

3.3. Navodna podjela BiH

Sigurno je jedan od velikih apsurdna priča o tzv. podjeli BiH. Svjetski moćnici su u ostvarenju oduzimanja Hrvatima oreola „žrtve“ organizirale rat između Hrvata i Muslimana. Za

---

su se Srbi pokazali cijelom svijetu u ovom ratu rekao sam: "Kao da kažu: Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji. Pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti!"

To bi izgleda trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK; njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku." Marširanje četnika australskim gradovima nam pokazuje da oni nisu odustali od takvog shvaćanja Novog svjetskog poretku. Nisu oni bez razloga spriječili kažnjavanje Srbije za učinjeni genocid. I još su ih nagradili. Ali krila su im dobro podrezana. Hrvatska je i te kako mnogo doprinijela tom podrezivanju.

¹⁹ Tada mi je jedan australski kolega dao i najveću pohvalu. Komentirao je: „Doista, ova hrvatska vojska brza je kao Pečarić u matematici!“

Zanimljivo je kako se u priču kasnije doista upleo i Zemun. Znamo što su nazočni na Splitskoj rivi odgovorili Predsjedniku kada ih je poslije *Oluje* upitao što im još treba obećati. Tada se u Beogradu pričalo, da su nazočni vikali „Zemun, Zemun,...“, a ne „Vukovar, Vukovar,...“. I što se dogodilo? Zabilježen je veliki pad cijena nekretnina u Zemunu!

sakrivanje tog apsurdna poslužila im je apsurdna priča o podjeli BiH od strane Tuđmana i Miloševića. Apsurdna tim više što je njima itekako bilo poznato ono na što stalno upozorava predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. To je sporazum o načelima ustavnog uređenja BiH, sporazum koji su potpisale sve tri strane u ožujku 1992., kao uvjet za međunarodno priznanje BiH. U tom sporazumu, poznatom kao Cutilleirov plan stoji: "BiH će biti država sačinjena od tri sastavne jedinice, temeljene na nacionalnim načelima ...".

Poznato je kako su „najodvratniji ljudi“ organizirali napade na dr. Tuđmana, koji je želio da se dogovoreno i ostvari, kroz priču o navodnoj podjeli BiH između Hrvatske i Srbije.

Poznata je i uloga lorda Ashdowna i famoznoj „Tuđmanovoj salveti“, a koju je razobličio u svojoj knjizi upravo Miroslav Tuđman.²⁰ O tome piše i akademik Aralica u svojoj najnovijoj knjizi „Život nastanjen sjenama“.²¹

---

²⁰ M. Tuđman, „Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti“ (Zagreb, 2003.),

²¹ U intervjuu s Aralicom („Hrvatski listu“, 26. studenog 2009.) spominje se i taj dio iz knjige:

Poglavlje o Ashdownu i famoznoj Tuđmanovoj salveti toliko ironizirate da situaciju dovedite gotovo do praga apsurdna. Uz ironiju kada govorite o Ashdownu, unosite i jedan zanimljiv element kao što su narodne kletve s posebnom opservacijom o njima.

Zbivanja kada se stavljaju u hambar našega sjećanja osamostale se od vremena kada su nastala. U slučaju ove ja bih rekao Ashdownove salvete mi to svi manje-više znamo, ali smo zaboravili da se to dogodilo upravo kada je počela Oluja. I to nije nikakva slučajnost i kada se njegova izjava o salveti stavi u kontekst u kojem ona nastaje, dakle dok traje Oluja, onda ne možete, a da ne vidite svu njezinu žalost i bijedu, i, naravno, posao jednog profesionalnog obavještajca. Kada sam to pročitao u meni se otvorila literarna slika kao kod slikara koji slika sliku, i onda sam to poglavlje ispisao na taj način na koji sam ga napisao.

Iz samog intervjua izdvojen je slijedeći dio o britanskom lordu:

Zapravo, cijela konstrukcija je jedan veliki apsurd. Tako sam je i opisao u trenutcima kada se pojavila, bore reći kada su „najodvratniji ljudi“ počeli svoju igru s njom. Pretpostavljam da je već dobro poznata moja „Priča o dobrom čoveku Slobi“. Priča je nastala 1995. godine i govori o tome kako sam reagirao na nečiju tvrdnju kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili Bosnu²²:

"Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova , isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo , ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi".²³

Ogorčen izjavama britanskog političara Paddyja Ashdowna koji je nakon tri mjeseca od eventualnog događaja na konferenciji za novinare u vrijeme Oluje iznio tezu o tome da je Tuđman na salveti podijelio Bosnu i Hercegovinu, što je izazvalo polemike kako u europskoj međunarodnoj zajednici, tako i u Hrvatskoj te dovelo do niza optužaba na račun prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, Aralica se, kako bi kazao što misli o tome britanskome lordu i njegovim tvrdnjama, poslužio hrvatskim narodnim pjesmama u kojima se koriste kletve, pa Aralica u knjizi kaže:

Rekli smo da ne ćemo, ali kad bismo ga kleli, opravdano, onda bismo mu ovakvu narodnu poeziju recitirali:

„Bog mu dušu s paklom sastavio!

I duša mu raja ne vidjela!

Zemljica mu kosti izmetala!

Kroz kosti mu trava pronicala!.....

(Tko nas rastavi, Mihovil Pavlinović:

Hrvatske narodne pjesme)

²² Tekst koji je u rujnu 1996. poslan Hrvatskom Slovu. Nije tiskan.

²³ Priču "Dobar čovjek - Sloba" Nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine kada je reakcija bila i u Hrvatskoj slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u - Hrvatskom Slovu!

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaidu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđeva. Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek." Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici."Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo."

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno.

Spomenut ću da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je u svojim javnim nastupima koristio i ovu moju priču. Zanimljivo, ali ne i slučajno! Zar ne?

4. Sud u Haagu kao glavna poluga u eksperimentu

Sam Sud u Haagu nastao je u svijetlu apsurd.

Osnovan na zahtjev i želju Hrvatske da se po međunarodnom pravu sudi ratnim zločincima. Međutim, UN ga osniva s apsurdnim Statutom u kome se ne spominje glavni zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije!

Tim činom omogućeno je da sam Sud postane ono što jest: Teatar apsurd. Za hrvatski narod je zbog svog učinka to zločinački sud, a na našim skupovima dan je niz apsurd ovog suda. Zato ću ih ovdje spomenuti samo nekoliko:

- od žrtve se pravi zločinac, a od zločinca žrtva;
- ne sudi se agresorima zbog agresije, ali u svim optužnicama protiv hrvatskih branitelja postoji optužba zbog izmišljene agresije;
- mimo međunarodnog prava, po kome su ratni zločinci oni koji su agresori, sada su i branitelji ratni zločinci. Najodvratniji ljudi u Hrvatskoj pokreću pravi linč protiv

predsjednika Vrhovnog suda dr. Milana Vukovića koji upozorava na međunarodno pravo o tome, a Mesić i o tome govori neistine u Haagu

- sudi se čovjeku koji je spriječio najveći zločin. Naime, da general Gotovina nije spriječio Srbe u osvajanju Bihaća tamo bi se dogodio pokolj veći od onog u Srebrenici. Čak su i Amerikanci bili zgroženi željom njihovih europskih saveznika da se taj zločin dogodi, tj. činjenicom da im je bio poželjan jer bi poslije njega mogli proglasili Srbe pobjednicima u ratu;

- Mesić - glavni svjedok izmišljene agresije na BiH, zapravo zahvaljući tom lažnom svjedočenju, postaje predsjednik Hrvatske;

- Račanova Vlada predaje Sudu u Haagu pravo na suđenje hrvatskim braniteljima;

- Obrana domovine postaje zločinački pothvat, a oni koji su obranili svoju domovinu – zločinačka organizacija;

- unatoč odluci samoga suda da se od Hrvatske ne može tražiti na stotine tajnih dokumenata, on ih šalje – mimo zakona – mnogo, mnogo više. Ima i očito falsificiranih, ali Sanaderova Vlada tada priskaće u pomoć predsjedniku krivokletniku i potvrđuje autentičnost očito lažnih dokumenata.

Iako je niz lažnih dokaza, konstruiranih u samom Sudu i za koje je to i pokazano, i dalje se sudi hrvatskim generalima u Haagu. U Hrvatskoj najodvratniji ljudi jedva čekaju presude, da bi po njima mogli pisati lažnu povijest.

Ovih dani svjedoci smo još jednog apsurdna, tzv. priče o topničkim dnevnicima. Poznato je kako je u granatiranju Knina poginuo samo jedan srpski civil, pa je apsurd nad apsurdima inzistirati na važnosti topničkih dnevnika u procesu protiv hrvatskih generala. Pa svakoj budali je jasno kako je činjenica da je poginuo samo jedan civil samo sjajan pokazatelj kako je Hrvatska vojska gađala samo vojne ciljeve. Jedini logičan razlog u inzistiranju na tim dnevnicima je rasističke naravi: jedan poginuli srpski civil im je mnogo vrjedniji od tisuće poginulih

Hrvata u sa zemljom sravnjenom Vukovaru i u drugim granatiranim hrvatskim gradovima.²⁴

Naravno, mnogim je stručnjacima, koji su radili u tom sudu, postalo jasno o kakvom se sudu radu pa su ga napustili. Jasno im je postalo da će rad u takvom zločinačkom političkom sudu biti tamna mrlja u njihovim biografijama. Zbog struke žrtvovali su sjajne karijere u takvim bogato nagrađenima projektima svjetskih moćnika – kakav je i Veliki eksperiment s Hrvatima, o kome govorimo u ovom tekstu.

5. Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

Ostvarenje projekta po kome je agresija dobrodošla, a obrana malih naroda zločin je još jedna prednost koju donosi Veliki eksperiment, a izravna je zasluga Suda u Haagu.

Imam rijetku prigodu ponešto napisati za hrvatske novine. Evo moga pisma kojega sam napisao poslije objave jednog „mog“ teksta:

Poštovana glavni uredniče „Slobodne Dalmacije“,

---

²⁴ U svezi s ovim apsurdom, je i kolumna koju je Aralica posvetio u svojoj knjizi nekadašnjem mirovnom posredniku Europske unije u bivšoj Jugoslaviji Nilsu Danielu Carlu Bildtu. I o tome je bilo riječi u spomenutom intervjuu u „Hrvatskom listu“:

... Na dan „Oluje“ Carl Bildt je izrekao ono što nas i danas tuče po glavi. Prvi je kazao da je Knin pretjerano granatiran i da treba predsjednika Tuđmana i sve ostale proglasiti zločincima i dovesti na Haaški sud.

Za Bildta u svom romanu još kažete da je neobrazovan, pijanac i da se na važnim političkim pozicijama nalazi zahvaljujući svom bogatom podrijetlu.

Ni te podatke nisam izmislio. Sve te podatke sam pročitao u novinama i zauzeo stav o tome.

Zamoljen da za vaš list napišem komentar o prošlotjednim događanjima, to sam i učinio. Rečeno mi je da napišem 20 redaka. Međutim, u „Slobodnoj Damaciji“ od 21. 11. 2009. godine objavili ste samo prvih 8 redaka moga teksta. Šaljem vam svoj tekst (potcrtano je ono što ste skrtili).

Lech Kaczynski: Poljska ne da križeve

JOSIP PEČARIĆ, akademik, Zagreb:

Od prošlotjednih događaja u svijetu pažnju mi je privukla reakcija poljskog predsjednika Lecha Kaczynskog na odluku Europskog suda za ljudska prava, po kojoj se moraju ukloniti križevi iz škola u Italiji. “Neka nitko ne računa da bi se u Poljskoj takav nalog mogao prihvatiti“, rekao je on. “Drugdje je to moguće, ali u ovoj zemlji nikad“. Svijet je povezan i događaji u jednoj zemlji zrcale se i drugdje. U Poljskoj, recimo, kao i u Hrvatskoj, ima 90 posto katolika. Predsjednik Kaczynski tako je zorno pokazao kako tu sličnost prestaje. Zašto? Francuski biskup Michel Dubost rekao je u Lourdesu da se divi Hrvatima, jer još njeguju vrjednote koje Europa gubi, iako bez njih ne može. Prva je: sloboda. Oni, koji su protiv nje u Europi, žele je „ubiti“ i u nama, što je zadaća Haaškog suda i njegovih hrvatskih poslušnika.

Drugo: istima smetaju i kršćanski korijeni Europe, o čemu svjedoči i ovaj europsko-poljski prijedor. Zato je Papa nedavno u Vatikanu upozorio Predsjednika RH na potrebu očuvanja katoličke tradicije u Hrvata (očito vezano uz Mesićev poziv na uklanjanja križeva iz javnih institucija). Još je značajnija poruka koju je Papa odaslao preko Marka Perkovića Thompsona, koji pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini i Bogu. Zato ti isti priječe Thompsonu ulazak u nju, ali ga i zato, dan prije Mesića, Papa prima u privatnu audijenciju.

Na kraju “kreativnog čitanja“ te vanjskopolitičke vijesti koja se tiče i nas: Thompson je dolaskom u dvoranu Lisinski na skup potpore prof. Miroslavu Tuđmanu, pokazao koja je to politika. Uostalom, Tuđman je jedini od predsjedničkih kandidata potpisao pismo potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu.

Mediji u Hrvatskoj gotovo odreda su ignorirali ili iskrivljavali njegovu posjetu Papi i nazočnost skupu u Lisinskom. Jasno je i zašto, zar ne?

 ---²⁵

Vrijednosti o kojima pjeva Thompson, su u suprotnosti s vrijednost koje su poželjne u svijetu koji se ostvaruje i pomoću Velikog eksperimenta s Hrvatima. A Thompson ne pjeva samo o spomenutim vrjednotama. U nedavnom intervjuu Thompson je

---

²⁵ Nastavak pisma:

O čemu se tu radi?

Ne vjerujem da bi bilo gdje u svijetu na ovakav način skratili tekst jednom članu njihove nacionalne akademije znanosti i umjetnosti i tako pokazali svoje nepoštovanje te organizacije.

Radi li se o odnosu Vaših novina prema meni? Istina u prošlosti je bilo slučajeva kada sam se pozivao na zakon o medijima, a Vaše novine mi nisu objavile moja reagiranja. Istina je također da ste prošle godine izvjestili o međunarodnoj konferenciji „Mathematical inequalities and applications 2008“ u Trogiru i pritom niste stavili da je konferencija na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 26 zemalja bila posvećena meni povodom 60-e obljetnice moga rođenja. Po vašim novinama slučajno se dogodilo da sam ja na konferenciji proslavio rođendan (konferencija je bila u lipnju dok je moj rođendan u rujnu). A to doista nije moglo biti slučajno. A to jest žalosno. Pa te godine je i međunarodni časopis „Banach journal of mathematical analysis“ posvetio jedan broj meni. Ugledni svjetski matematičari bili su pozvani i objavili su svoje radove s posvetom meni, a broj je završen s intervjuom koji je glavni urednik napravio samnom. Taj časopis je nadavno uvršten i u SCIE i CC liste i to od njihova prva broja, što svjedoči o snazi samog časopisa (dakle, uključen je i taj broj posvećen meni).

I na kraju, kao najgora mogućnost: Radi li se o nekakvoj cenzura zbog sadržaja izbačena teksta?

Ipak se nadam da se radi o tehničkoj grješki i pozivam vas da moj prilog objavite u cjelosti.

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

rekao da je prestao pjevati u Kninu na Dan domovinske zahvalnosti kada su zatražili od njega da ne pjeva „Bojnu Čavoglave“²⁶ i (što je mnogo znakovitije) pjesmu „E, moj narode“. Jasno je i zašto. U toj pjesmi on pjeva i o najodvratnijim ljudima, njihovim gazdama i onim što zajednički rade s nama, ali i što mi trebamo uraditi da bi se od toga obranili.²⁷

²⁶ Bio sam u Beču s Thompsonom. Tamošnjim vlastima stigle su mnogobrojni srpski protesti zbog njegova koncerta. Rekao sam našim ljudima tamo: „Iskažete Srbima sućut i kažite da Vi razumijete njihov strah koji izaziva „Bojna Čavoglave“! Kad su je slušali za vrijeme rata sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste.“

Kada sam gostovao u emisije „Oči u oči s Zdravkom Tomcem“ rekao sam i slijedeće:

„Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?“

Tomac: *Ne, recite.*

Pečarić: *Znate li koja je razlika između jugoslavena i četnika. Pa četnik je poštenu četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik.“!*

Zapravo, moj odgovor i nije bio najpravedniji. Ako sam razumio četnike, zašto ne i pokvarene četnike? S istim objašnjenjem!

I doista, nedavno su u jednom društvu sa zgražanjem komentirali vijest da su na 54. međunarodnom beogradskom sajmu knjige Predrag Lucić i Boris Dežulović svoju predstavu „Melodije Bljeska i Oluje“ u kojoj oni navodno pjesmom, poezijom i ironijom napaju primitivizam, nacionalizam, licemjerje, kleptokraciju i slične sitne boljke moderne Hrvatske. Rekao sam im:

„Meni se čini da se oni zapravo rugaju Srbima. Kao rugaju se nama, a zapravo se rugaju njima podsjećajući ih na njihove velike poraze. Kao da im kopaju po živoj rani, zar ne? Možda Lucić i Dežulović na kraju postanu Hrvati ☺!“

²⁷ Marko Perković Thompson:

E, moj narode

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode

A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode*

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede...e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu i neću*

Da, „vražje sili, antikristi i masoni, komunisti ovi, oni“ su opjevani u Thompsonovoj pjesmi. A to znači da će Thompson i dalje biti na udaru i najodvratnijih ljudi i njihovih gazda.

Kako je sam Thompson prepoznao, ono što i niz hrvatskih intelektualaca, da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je danas u Hrvatskoj sposoban da se suprostavi Velikom eksperimentu s Hrvatima, naredni izbori će nam dati odgovor na pitanje:

Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

---

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode*

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

JOSIPOVIĆEVA LJUBAV PREMA MILOŠEVIĆEVIM ZEČEVIMA

Robert Horvat u tekstu *Srbijanskim ludostima nikad kraja: Isus Krist je bio Srbin!*, HRSvijet, 5. 2. 2012. komentira srpske bedastoće tj. izjave srbijanskih “sedih glava” koje tvrde kako je Blažena Djevica Marija bila etnička Srbijanka, a da je sam Isus Krist, po majci bio Srbin.

Horvat o tome daje i navode iz moje knjige *U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski*, Zagreb 2004. str. 254.

A zapravo, neobično je da naši ljudi ne znaju za takvu “srpsku povijest”. Pitam se jesu li to uopće znali o čemu pišu neki naši novinari kada su uspoređivali naš zahtjev vlastima Republike Hrvatske (REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!) s “nebeskim narodom”.

Mi navodimo što o nama Hrvatima misle neki stranci, a nekim našim kolumnistima to je istovjetno s ovakvim srpskim “znanstvenim” spoznajama. Samo neki čudni Hrvati mogu riječi našega velikog Pape Ivana Pavla II. o Hrvatima kao “narodu nade” dovoditi u svezu s Srbima kao “nebeskom narodu”, zar ne?

Podudarnosti Josipovićeve i Tadićeve politike

Izjednačivanje činjenice da se jedan malobrojan narod suprotstavio mnogim velikim silama i uspio stvoriti svoju državu s ovakvom “povijeshću” doista je smiješno. Zato sam na Portalu HRSvijet to komentirao ovako:

...razmišlja s malo logike znao bi da bi za takvu usporedbu morao naći nekog stranca koji tako govori o Srbima. Pošto to ne čini, evo ja ću mu

ponuditi jedan takav primjer: Mario Borghesio, talijanski zastupnik u Europskom parlamentu je, ne tako davno, izjavio kako je Mladić za njega domoljub; da su Srbi u BiH mogli zaustaviti napredovanje islama u Europi, ali su, na žalost, bili spriječeni.

Zapravo, nema stvarne razlike između izjednačivanja veličanstvene pobjede “naroda nade” i “nebeskog naroda” s tzv. izjednačivanjem krivnje u Domovinskom ratu. Više od deset godina uporno pišem da se ne radi o “izjednačivanju”, nego o “izvrtanju” krivnje. Vidim da o tome piše i Ivica Marijačić u najnovijem broju *Hrvatskog lista* (2. veljače 2012.):

Nasilna simetrija u krivnji za ono što se dogodilo 90-ih nešto je najgore što se moglo Hrvatskoj dogoditi. To izjednačavanje krivnje, nasuprot svim činjenicama, traje dulje od deset godina i nastavi li se s ovakvim intenzitetom i s ovakvih visokih političkih razina u Hrvatskoj, jednom će prijeći u završnu fazu u kojoj će povijest biti posve izvrnuta naglavačke te će agresori i službeno biti proglašeni žrtvama, a žrtve agresorima.

U svom tekstu Marijačić govori o onoj ulozi predsjednika Republike Hrvatske o kojoj sam govorio u nizu tekstova:

Josipovićeve politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije i njegova prijatelja Borisa Tadića kojemu nužno treba ekvidistanca krivnje za ratove iz 90-ih kako bi svoju zemlju oslobodio teških grijeha i bez priznanja krivnje, i bez kajanja, i bez traženja oprosta, i bez plaćanja odštete.

Ono što hrvatski pisci ne koriste dovoljno u opisivanju rada onih čije se djelovanje *podudara s interesima nebeskog naroda* jest poruga. Istina, oni samo provode zahtjeve svjetskih moćnika i za to su bogato nagrađeni (čak i predsjedničkim foteljama), ali tim prije im se treba rugati. Ona boli, ma koliko god bili plaćeni za svoja (ne)djela.

Thompson kao Goldsteinova “pretnja” Srbima

Često sam je koristio u svojim tekstovima i doista učinak zna biti razoran. Posebno mi je draga moja priča “Dobri čovek Sloba” o navodnoj podjeli BiH između do zuba naoružanog Miloševića i

razoružanog Tuđmana u Karadorđevu. Dobar čovek Sloba daje Franji pola Bosne.

A sve što nam se događa sjajno je za ruganje. Npr. Josipovićeve savjetnik za kulturu Slavko Goldstein. Goldsteinov najznačajniji doprinos hrvatskoj kulturi jest izuzetno dostignuće kada je uspio nametnuti hrvatskoj javnosti tvrdnju kako je dokaz da Hrvatska ide u fašizam to što je na Thompsonovom koncertu u Zagrebu među 130 000 nazočnih bio i jedan s ustaškom kapom. Poslije toga krenula je prava histerija na Thompsona. Tko je u povijesti kulture izazvao takvu histeriju s tako idiotskom tvrdnjom? Dakle, čovjek je doista zaslužio svoje savjetničko mjesto mnogo više od bilo koga drugoga, zar ne?

Zato sam u Beču, prigodom predstavljanja knjige koju smo sastavili Mate Kovačević i ja sugerirao našim ljudima da pokažu razumijevanje kada Srbi traže zabrane Thompsonovih koncerata. Evo kako sam to objašnjavao profesoru Tomcu u našem razgovoru u onoj nekadašnjoj njegovoj TV emisiji:

Zato sam rekao našima:

Iskažite Srbima sućut i kažite da Vi razumijete njihov strah. Jer doista to je "Bojna Čavoglave"! Kad su je slušali sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan-danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste. Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: Zna li koja je razlika između Jugoslavena i četnika? Pa četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Tomac: Aha, dobro (hahahahaha).

Pečarić: Prema tome, mene ne čudi...

Tomac: Nisam znao za to! Duhovito je. Duhovito!

Pečarić: Vama i jest duhovito jer mislite isto kao i ja. Njima nije! "Feral Tribune" je to svojevremeno tri-četiri puta, kad bi ja to negdje napisao, stavljao u onu njihovu rubriku "Greatest Shits".

Josipovićeve ljubav prema Miloševićim zečevima

Nevjerojatno je kako ni Vukovar naši pisci ne znaju iskoristiti u istu svrhu. Eto, svi državotvorni Hrvati šokirani su činjenicom da je prigodom, citirat ću Marijačića: *Josipovičeva i Tadićeva susreta u Vukovaru prilikom kojega je* (Josipović, op. J. P.) *pristao da tragedija Vukovara koji su razorili i ubili Srbi bude izjednačena s incidentom Hrvatske vojske nad Srbima u jednom selu.*

Josipović vjerojatno misli da je to izjednačivanje nešto jako pametno pa to zna i ponavljati. Zgodno je uvijek uz takve usporedbe navesti jednu drugu usporedbu.

Onu Slobodana Miloševića tjedan dana nakon “Oluje” (dokument koji još uvijek nije dostavljen obrani hrvatskih generala):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Kad usporedite Josipovičevu i Miloševićevu tvrdnju, zar vam ne dođe upitati se: Tko od te dvojice više voli Hrvate?

S druge strane, ne možemo zaboraviti da je ipak službeno Milošević bio srpski predsjednik i “ozbiljno” porazmisлити o njegovim riječima. One naime opravdavaju Haašku presudu. Istina je da su general Gotovina i Hrvatska vojska spriječili genocid u Bihaću, koji bi prema američkom vojnom atašeu bio razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata. Ali, je li to strašnije od činjenice da se pritom od Srpske vojske napravili zečeve? Zar nije plemenitije ono što su željeli Srbi – pobiti ljude, umjesto praviti od njih zečeve?

Zar u tom smislu ne treba razumjeti ponašanje Josipovića i mnogih drugih hrvatskih jugoslava? Oni su svjesni tog hrvatskog

“zločina” i normalno je da pokušavaju izjednačiti krivice – jer to koristi nama, zar ne?

Zar nije zato neobično što se u Hrvatskoj čude onolikim izljevima mržnje u Srbiji prilikom rukometnog prvenstva? Pa kako ti naši pisci ne razumiju da je mržnja Srba sasvim prirodna? Jer, kako ne mrziti one koji su od njih napravili zečeve, zar ne?

Dakle, doista je naša Hrvatska idealan poligon za komediografe. Mogućnosti su im beskrajne.

Kako je Benjamin Tolić ismijao stavove NATO-a

Međutim, meni je najdraži pravi spektakl koji je svojevremeno priredio Benjamin Tolić (*Priznajem, Hrvat sam!*, Zagreb 2005.):

Još na početku velikosrpske agresije na BiH, dakle 1993. godine, organiziran je u Hamburgu okrugli stol o BiH. Sudjelovali su predstavnici tamošnjeg Instituta za mirovna istraživanja, veleposlanstva BiH, jedan Nijemac stožerni general ispred NATO-a, a ispred Hrvatskog veleposlanstva ministar savjetnik Benjamin Tolić. Bilo je oko 200 slušatelja. Na samom početku Tolić je rekao da on ne bi trebao sudjelovati na tome okruglom stolu jer on nije stručnjak za ratna pitanja pa će nazočni ismijati njegova gledišta. Obećali su da ne će. Stožerni general je iznio stavove NATO-a. Srbi su po njima vojnički narod, a u BiH se može voditi partizanski način ratovanja, pa ako bi se uključio NATO, rat bi trajao godinu dana, a bilo bi potrebno 500 tisuća NATO-vih vojnika. General je nabrojio golemo teško naoružanje koje bi im za to trebalo. Tada je riječ dobio g. Tolić i on je rekao da se ne slaže s procjenama iz NATO-a. Zatim je rekao kako on smatra da NATO-u treba najmanje milijun vojnika, a i sve brojeve o potrebnom naoružanju je udvostručio: *Uz sve to, NATO-u bi trebalo najmanje četiri godine da bi pobijedio Srbe*, zaključio je Tolić. Dvoranom se razlijegao podrugljiv smijeh, na što je Tolić demonstrativno htio napustiti okrugli stol rekavši: *Pa zar nisam upozorio da će se smijati mojim tvrdnjama*. Ispričali su se, a onda je on nastavio:

Postoji i drugo rješenje. Treba pola od oružja koje bi bilo potrebno NATO-vim vojnicima podijeliti Hrvatima i Muslimanima, ali će tada rezultati biti porazni jer poslije toga više ne će biti Srba s ovu stranu Drine.

Po završetku tribine NATO-ov general je rekao Toliću da ga nije trebao onako ismijati, jer to su bili stavovi NATO-a, a ne njegovi.

Pa mogli ste to i reći. Ja i jesam ismijao njihove stavove, a ne Vas!

Sjajni Tolić, zar ne?

HRSvijet, 6. veljače 2012.

**DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI',
ZAGREB, 2017.****PREDSTAVLJANJE KNJIGE ZVONIMIRA
HODAKA „LIJEVOM NAŠOM /
KOLUMNE“****14. 09. 2016.**

Dozvolite mi da vas sve pozdravim i izrazim svoje veliko zadovoljstvo što me je dragi prijatelj Zvonimi Hodak pozvao da večeras sjedim za ovim stolom s njim. S obzirom da ste se okupili u tako velikom broju ja ću iskoristiti priliku pa ću nešto i reći o njegovoj knjizi „Lijevom našom / Kolumne“, Alfa d.d., Zagreb 2016.

Kao što vidimo iz naslova to je knjiga njegovih kolumni. Kolumne Hodak redovito objavljuje već pet godina na portalu dnevno.hr i u tjedniku 7Dnevno, a u knjizi je dan niz onih objavljenih u razdoblju od 13. siječnja 2014. do 11. siječnja 2016. Predgovor je napisao još jedan Josip za ovim stolom prof. dr. sc. Josip Jurčević koji je posebno naglasio činjenicu da Hodak i u životu govori onako kako i piše i u tome uživaju svi oni koji imaju tu sreću biti s njim u društvu. S obzirom da je Hodak jedan od najistaknutijih članova HNES-a i sam sam imao sreću upoznati takovog Hodaka. Kao što znate najčešći komentatori na hrvatskim portalima su najistaknutiji članovi HNES-a i Hodak i Jurčević, i Šeparović, Tomac, Olujić... Sam Hodak je toliko puno puta komentirao dnevna događanja na pozive s raznih portala i novina, da bi vjerojatno posebnu knjigu mogao objaviti samo s tim svojim komentarima.

Ali vratimo se njegovim kolumnama i ovoj knjizi. Moram priznati da mi svaki ponedjeljak počinje s Hodakom tj. njegovom

kolumnom na portalu. Sigurno se i on sjeća kako sam ga jednog ponedjeljka u panici zvao jer njegove kolumne nije bilo do 11h. Očiti pokazatelj teške ovisnosti, zar ne? Siguran sam da i mnogima od vas njegove kolumne znače tako puno, pa ću ovdje pročitati jedan komentar s portala narod.hr dan povodom izlaska ove knjige:

„Zaista je g. Hodak, u vrijeme najveće komunjarske objijesti (2011.-2014.) bio melem na dušu hrvatsku ranjenu. Upravo tako: svaki ponedjeljak - hop na kolumnu, pa se malo nasmiješ, pa - usprkos njihovoj sili i vladavini osjetiš i vidiš da su toliko šuplji i bijedni-da ti je jasno da će im se sve raspršiti ko mjehurčić od pjene!“

Zapravo ovaj komentar pokazuje kako je Hodak popunio jedan važan vid otpora silnicima koji nas često dovode do uvjerenja kako smo nemoćni išta učiniti za boljitak naše domovine, za naš ponos i dostojanstvo. A da je poruga, ironija, vic i sarkazam itekako ubojito sredstvo za to, zar ne? Na žalost moj dojam je da u Hrvatskoj malo ljudi to zna. Ispričat ću vam jedno moje iskustvo s tim u svezi:

U vrijeme kada se predsjednika Tuđmana napadali da je s Miloševićem u Karađorđevu dijelio BiH nastala je moja priča „Dobar čovek Slobo“. Naime, kada bi netko napadao Predsjednika zbog te navodne podjele, odgovorio bih mu:

-Znači Vi tvrdite da je Slobodan Milošević dobar čovjek!

-Nisam to rekao!

-Ali to je istovjetno s tvrdnjom o podjeli BiH. Vi očito razgovor Tuđman-Milošević doživljavate ovako. Kaže Slobo Franji: „Znaš Franjo mi Ti imamo 2000 aviona, 3000 tenkova, 2000 teških topova,... A vi ono imate ona dva kamiona kalašnjikova koje ste nedavno prošvercali preko Mađarske, nekoliko stotina minobacača. Imate i ono grozno oklopno vozilo iz Splita. Ali Franjo bre, ja sam Ti dobar čovek. Evo ruke – pola Bosne meni pola Tebi!

Učinak je bio razoran pa sam to pokušao i objaviti u Hrvatskom slovu i nisam uspio. Prvi put sam objavio u „Spremnosti“ iz Sydney-a 1999., a u Hrvatskoj tek 2000. Naravno u Hrvatskom

slovu, gdje sam je već objavljivao nekoliko puta. I ne samo u Slovu.

S pojavom tekstova Zvonimira Hodaka je popunjena jedna velika praznina u hrvatskoj publicistici, ali na nezgodan način. On je doslovno popunio tu prazninu jer se sada nitko neće tako lako upustiti u takovu vrstu pisanja svjestan da će ga uspoređivati s Hodakom. A tko bi poželio tako nešto?

Ovim predstavljanjem svoje knjige Hodak je, vjerovali ili ne, pokazao i svoju racionalnost. Vi vidite da je nas trojica ovdje, a on je zamislio nas četiri. Naime, Hodak zna da ja u svojim tekstovima volim citirati još jednog sjajnog hrvatskog kolumnistu g. Marka Ljubića. I eto, igrom slučaja, Marko Ljubić je objavio sjajan prikaz ove knjige *Sa Zvonimirom Hodakom putevima "Lijeve naše"* na portalu narod.hr

Evo nekoliko misli g. Ljubića:

Njegova knjiga kolunni je knjiga pripovijetki, snažnih, netipičnih utoliko važnih, pripovijetki koje, kako su godinama otvarale svaki radni tjedan ranijutarnjim čitanjem i relaksacijom mnogima, a mnogima i gorkom mukom i nevoljom, ovisno o tome kako se tko u tome prepoznavao i snalazio, ovisno i o intelektualnim mogućnostima projekcije tako običnih poruka na svoju svakodnevnicu, zapravo danas u njegovoj knjizi „Lijevom našom“ nude sustavniji pristup i nužno nameću čitav niz pitanja svakome od nas. Tko hoće i zna, naravno.

Hodak kakav jest na taj način je otišao i od – ponedjeljka, pretvarajući ga u cijeli tjedan svakome tko uživa u njegovim rečenicama, prisposodobama, ironiji, vicu i sarkazmu.

(...)

On refleksom sjajnog intelektualca ne pridaje gotovo nimalo značaja svakodnevnim prolaznicima u politici, tipovima s margina pristojnoga društva i koliko toliko pristojnih vrednota, tu i tamo će čisto da u svojim kronikama prethodnoga tjedna ostavi jasan znak ili uporište o realnom vremenskom trenutku, spomenuti nesretnike, naročito progresivce iza kojih stupaju trupe antifa u javnosti i po zagrebačkim ulicama. Iz priče u priču, iz kolumne u kolumnu Hodak nasilnicima ponavlja da su

progresivci, nadriknjiževnicima da su književne veličine, antifa feministkinjama da su ženstvene ističući snažnom ironijom njihove primitivne ispade i svodeći ih na karikature a ne na žene, polunovinarima će priznati gigantizam njihove misli i dijela, budalama će pripisati svu pamet svijeta zadajući im nužnost pronalazjenja kakve podrumine za smještaj tolikoga znanja, a sebi i svojim čitateljima, zapravo već pokretu, jednostavno prisvojiti ognjište, dom, tradiciju. I grijati srca i um.

<http://narod.hr/kultura/marko-ljubic-zvonimirom-hodakom-putevima-lijeve-nase>

I Ljubić, slično Jurčeviću posebno komentira Hodakov pojam „Žikina dinastija“. Naime Jurčević u svom Predgovoru kaže kako ga „Hodak često koristi kao naziv moćnog društvenog sloja koji je fatalistički zarobljenik jednomne jugokomunističke paradigme – sadržajniji je i jasniji od svih opisa i nabranjanja koje za istu skupinu koriste društvene znanosti“.

Mene posebno obraduje kada Hodak piše o zečevima iz jednostavnog razloga što i ja često parafraziram poznatu Miloševićevu izjavu od 14. kolovoza 1995., dakle tjedan dana poslije „Oluje“. Napisao sam i knjigu s naslovom „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“. Prije Kazala stavio sam Hodakove riječi:

DOMOVINSKI RAT

Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglašavaju fašistom!

Uz ovo spomenimo da za današnju srpsku vlast **bivši predsjednik Srbije Boris Tadić kaže da vodi makijavelističku pa i nacističku politiku.**

Kaže mi kolega kako su ga Tadićeve riječi podsjetile na moje, dakle i Hodakove, tvrdnje. Još 1987. godine bio sam šokiran koliko ljudi u Hrvatskoj nisu bili svjesni rastućeg fašizma u Srbiji. Ni pred rat mnogi nisu bili svjesni, Tako sam u to vrijeme na jednoj tribini o Hrvatima u drugim republikama tadašnje države u HIC-u bio iznenađen velikim pljeskom prepune dvorane predstavniku Hrvata iz Slovenije koji je uvjeravao naše Janjevce da trebaju ostati živjeti na svojim

ognjištima u takovoj Srbiji. Rekao sam im da ću polemizirati s njihovim pljeskom:

„Zamislite da su sada tridesete godine i da smo Židovi u Njemačkoj. Istim riječima kolega vas uvjerava da ostanete živjeti ovdje. Što mislite koliko će vas za 10 godina biti živih?“

Samo je jedan od nazočnih dva puta udario dlanom o dlan i potom tajac.

A danas mi u Hrvatskoj vidimo da su se fašističkom agresoru u takovim optužbama pridružili „hrvatski“ ljevičari. Nedavno je Hodak i njih uključio u gornju definiciju poručivši im:

„Oluja će vas pratiti do kraja života u vašim zečjim dušama.“

Istina mnogo ranije je Hodak ukazao na fašistički karakter tzv. hrvatskih antifašista navodeći riječi Winstoni Churchilla:

„Fašisti će u budućnosti sebe nazivati antifaašistima.“

Zapravo nije ni važno je li Churchill autor ovih riječi ili nije. One doista sjajno opisuju tzv. hrvatske antifašiste koji su otvoreno ili prikriveno bili uz velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatsku, pa će ih „Oluja“ doista pratiti do kraja njihovih života u njihovim zečjim dušama, zar ne?

Zanimljivo je da sam i u ponedjeljak čekao na Hodakovu kolumnu. Valjda zbog izbora, koje Hodak komentira:

Izbori su prošli. Za HDZ dobro, za ljevicu loše, a za duboko podijeljenu Hrvatsku još lošije.

Čini mi sa da nam on samo najavljuje kako ćemo itekako i ubuduće čekati na njegove kolumne bez obzira što nam se smiješi „Europska Hrvatska“.

Ili upravo zbog toga. Sjetimo se riječi bivšeg francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta, na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, kada je rekao da se divi nama Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Čini mi se da će nam Zvonimir Hodak i ubuduće pisati s nostalgijom o hrvatskoj Hrvatskoj! Na radost svih nas!

**POMOZI SIROTU NA SVOJU SRAMOTU! /
VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI,
DRAGOVOLJAC.COM, 2024.**

**VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI, 2.
(PISMO IZ IZRAELA)**

Dr. sc. Shoshana Abramović (Izrael) mi piše:

Subject: Your last mail

Date: Fri, 29 Dec 2023 12:45:58 +0200

*From: ShosSoshana Abramovich
<abramos@math.haifa.ac.il>*

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dear Josip,

I read your mail. I don't know what is going on in "Element" but it sounds like you are very angry at them.

No-one can deny your reputation as a great mathematician and that you are the mathematical founder of the four major journals of Element publishing house, and the major contributor for their success.

I am sure that you will continue working on Mathematics and be a source of inspiration for young scientists.

Although there are differences between us in non-mathematical issues, I will be always thankful to you for your incentive and longtime mathematical cooperation with me.

Wishing you, your wife and family all the best, and Happy, Healthy and Mathematically Productive New Year,

Shoshana

Draga Shoshana,

Zahvaljujem Ti na Tvom pismu.

Problem je izreci: Ljudi se drže za riječ, a stoka za rogove“. Imao sam dogovor da zbog ugleda koji ja imam, a Element je malo poduzeće koje ima i pogodnost da dobije novce iz Ministarstva idemo u osnivanje časopisa. Ali kad su se pojavili open access časopisi počele su stizati ponude za prodaju. Napisao sam članak o tome koji s google prevoditeljem lako možeš pročitati na:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37889-vise-to-nisu-moji-casopisi-puno-nozeva-u-mojim-ledima>

Elezović o tome danas piše našim kolegama:

šaljem mu (meni!, JP) mail s prvom odbijenoj ponudi i mail s drugom koja je tek poslana. JP odgovara da je on svakako za prodaju obrazlažući to potrebom kupnje stanova svojim kćerkama (radilo se valjda o nužnom udjelu za kredit, detalje ne znam). Imajući u vidu tu želju, način nastanka JMIa i ukupno djelovanje JP u našoj grupi, složio sam se s tim i onda smo u nizu mailova ispitivali/istraživali najbolje mogućnosti. Dogovor je bio da se dobivena svota podijeli 50% Elementu, 50% JPu. Taj se dogovor odnosio samo na trenutnu situaciju i na časopis JMI.

Možeš li povjerovati da nismo imali dogovor za sva četiri časopisa pa sam ja kad je stigla druga ponuda za treći časopis odgovorio da sam svakako za prodaju obrazlažući to potrebom kupnje stanova svojim kćerkama.

Zar ne bi iole inteligentniji matematičar ili običan čovjek vidio koliko je to priglupo i da on takvom tvrdnjom samo pokazuje da je dogovor onakav kakav je i prirodan kad se uzme u obzir ugled koji ja imam u svijetu matematike o kojem Ti pišeš?

Sva četiri časopisa je mala tvrtka u RH mogao napraviti samo zahvaljujući meni i sva četiri sam ja osmislio.

Pa posljednjih godina takve ponude za prodaju šalju meni. Valjda ima još takvih koji misle kao Ti 😊

Činjenica jest da je on kako sam i napisao predložio osnivanje časopisa MIA. To je bilo neposredno pošto je Agarwal osnovao prvi časopis iz nejednakosti u svijetu, pa sam dvojio trebam li se u to upuštati ili ne. Dakle, časopis je nastao kada sam ja odlučio da krenem u to. Tada sam bio u Švedskoj. Naravno, Elezović nikada ne spominje da sam ja časopis u kojem si Ti editor JMI stvarao za jednu indijsku izdavačku kuću. Kada nisam bio zadovoljan što je to trebao biti open access časopis ponudio sam ga kao nešto svoje Elementu. Elezović ne razumije da nema razlike između činjenice da sam JMI stvarao za Indijce i toga da je on predložio – dakle Element – za MIA. Podsjetit ću Te na konferenciju:

Conference in honour of Academician Josip Pečarić on the occasion of publishing more than 1000 scientific mathematical papers

Bilo je 70 sudionika (Kanada, Švedska, Poljska, Mađarska, Rumunjska, Bugarska, Bosna i Hercegovina, Hrvatska, Izrael, Alžir, Pakistan, Kina, Južna Koreja, Japan), 65 izlaganja, 6 plenarnih izlaganja.

Konferenciju je otvorio župan Splitsko-dalmatinske županije Zlatko Ževrnja. U svom govoru župan se osvrnuo i na moj nematematički rad.

U ime Znanstvenog odbora Konferencije prof. dr. sc. Neven Elezović (FER, Zagreb) među ostalim je rekao:

Podnaslov ove konferencije je: konferencija 1000 radova. Ovo ne znači da ćete ovdje slušati 1000 govora. Ovdje proslavljamo činjenicu da je profesor Pečarić prešao nemoguću crtu, objavivši više od 1000 matematičkih radova. Ja mogu samo zamisliti što ovaj broj znači. Isto je i sa svima vama, naravno. Samo je nekolicina ljudi na svijetu, živih ili mrtvih, koji su u ovom društvu.

Ima puno vrsta matematičara. Na jednom su kraju ljudi kao Andrew Willes. On je proveo nekoliko godina pišući jedan jedini rad. Taj je rad uistinu bio dobar, tako svi znamo za Willesea. Pokojni Frank Nelson Cole, tajnik AMS-a, je početkom 20. stoljeća proveo svaku nedjelju tijekom tri godine tražeći brojeve koji kada se pomnože daju 67. Mersenneov broj, za koji se zna da nije prost broj.

Profesor Pečarić nije na ovom kraju. On pripada onom suprotnom. On ne će provesti svaku nedjelju tijekom tri godine radeći na jednom radu. Umjesto toga, on će tijekom jedne nedjelje napisati tri rada. Mislim da je njegovo prosječno vrijeme za jedan rad oko 20 ili 30 sekundi. Mogu zamisliti kako to ide. Ovo je rad jednog, ajmo reći, Kineza. Zanimljiv je i dobar – kaže Pečarić. Trebalo bi ga prihvatiti, hajmo ga prvo poslati na recenziju. Ali, čekaj da ga bolje pogledam. Da, ovaj teorem se može poboljšati, generalizirati, ojačati, a i suprotna nejednakost isto vrijedi. Također, uopće nije spomenuo eksponencijalnu konveksnost! Tu već ima dovoljno materijala za jedan novi rad. To bih ja mogao napraviti. Čekaj, ne baš ja, ali da vidim. Tko očajnički treba rad u ovom trenutku?

Dakle ovo je algoritam, i možete ga probati ponoviti nekoliko stotina puta. Na kraju ćete završiti s točno 200 koautora, više od 30 djece i mnogo unuka. A pitanje za milijun dolara glasi: pokušajte pronaći zadnji samostalni rad profesora Pečarića! Moram reći da bi bez profesora Pečarića ova dvorana bila napola prazna. Ili, da budem precizniji, bez profesora Pečarića ne bi bilo MIA 2014 konferencije. Stoga s ponosom proglašavam otvorenom konferenciju u čast rada profesora Pečarića.

Tekst sam uzeo iz moje knjige: *Prof. dr. sc. Neven Elezović, Zagreb, 2021. pp. 229-230.*

Zanimljivo je kako ovdje opisuje moju suradnju sa suradnicima. Kada sam spomenuo da i on kao i oni trebaju biti zahvalni i opisao da sam ga pozvao na suradnju da bi napredovao i što mi

je on rekao zašto se više ne bavi znanošću on je to komentirao ovako:

Iz tih mailova saznajem da sam se htio prestati baviti znanstvenim radom i odustao od napredovanja jer se moja "oblast" zatvorila. JPa sam upoznao na sastancima prvog matičnog povjerenstva devedesetih godina, gdje sam bio jedini izvanredni profesor među ostalim starijim redovitim. (Neistina bili smo članovi istog Seminara za funkcionalnu analizu kojoj je voditelj bio prof. dr. sc. Svetozar Kurepa od mog dolaska u Zagreb, JP) Valjda sam tamo bio izabran jer sam imao vremena, s obzirom da sam se odlučio ne baviti se matematikom. Radovi koje sam do tada objavio bili su iz područja (glavna klasifikacija, a ne sporedne): linearna algebra, teorija mjere, funkcionalna analiza, teorija operatora, teorija vjerojatnosti, teorija brojeva, parcijalne diferencijalne jednačbe. Imate popis na CROSBIfju. Zaista, potpuno zatvorena područja gdje se ništa više nije dalo napraviti.

Doista imao je do tada 12 radova (kao što vidimo iz 7 područja) i to 11 u razdoblju 1986.-1991., a onda još jedan 1997. Poslije toga sa mnom 20 i kad se odvojio pravac istraživanja jedne nejednakosti na kojoj je radio sa mnom u svom pravcu još 36 radova. Dakle, pošto se zbog mene (pardon da meni pokaže kako trebam raditi u znanosti – da se malo i našalimo) vratio u znanost ukupno još 56 radova. Da, doista je bitno i ja sam imao potrebu izmišljati zašto je prestao s radom poslije 12 radova, a ne on.

Napominjem da je Element tiskao i moju knjigu prije MIA-e: J. Pečarić, *Nejednakosti*, Hrvatsko Mat. Društvo i Element, Zagreb 1996.

A sigurno Elezoviću ja nisam predložio dolazak u moju grupu, a recimo dok još nije bilo moje grupe predložio sam suradnju prof. dr. sc. Hrvoju Kraljeviću:

H. Kraljević and J. Pečarić, *Some Landau's type inequalities for infinitesimal generators*, Aequationes Math.40 (1990), 147-153.

Tu nejednakost su kasnije nazvali Landau-Kraljević-Pečarićeva nejednakost.

Tada je i prof. dr. sc. Branko Najman (umro je u kolovozu 1996.) predložio suradnju, ali kako nisam imao nikakvu ideju u svezi onoga što je on radio nije došlo do suradnje.

A istoj knjizi može se naći i što je Elezović govorio ranije o čovjeku koji je eto moljakao da mu udijeli za stanove kćerkama kako danas tvrdi, jer što bi drugo nego to značila tvrdnja da nismo imali dogovor za sve časopise, a onda jesmo za treći:

Dakle, na str. 433. iste knjige možeš naći moje riječi:

„Još mi je u sjećanju proslava godišnjice Vašeg Zavoda 11.10.2009. kada je o mojim navodnim zaslugama govorio profesor dr. sc. Neven Elezović, tj. kada je o meni govorio kao o zlom duhu hrvatske matematike (onaj dobri duh je najveći živući hrvatski znanstvenik profesor Zvonimir Janko):

'Drugi projekt spada u područje matematičke analize, program Matematičke nejednakosti i primjene, voditelj sam ja, suradnici I. Brnetić, M. Krnić i A. Aglič-Aljinović, novak Tomislav Burić a zli duh koji nikome ne da mira i tjera sve naprijed nalazi se ovdje među nama, akad. J. Pečarić. Više od polovine matematike na tehničkim fakultetima u Hrvatskoj opstoji samo zato što se taj zli duh probudio. To pokazuje da jedan pojedinac može napraviti više nego čitava organizirana ili neorganizirana institucija.

Iznimno sam ponosan što imam čast surađivati s prof. Pečarićem. Sjećam se dobro trenutka pred dvanaest godina, nakon jedne sjednice matičnog povjerenstva, kad sam mu predložio tad utopističku ideju o pokretanju prvog specijaliziranog časopisa iz matematike u Hrvatskoj, danas svjetski poznatu i priznatu MIU. Vjerovao sam da prof. Pečarić ima ugled koji je prepoznat u svijetu i da će moći organizirati kvalitetno uredništvo. Ali nisam mogao niti sanjati da će se u njemu naći više od pola živućih matematički najproduktivnijih

autora u cjelokupnoj povijesti matematike. I svi su oni priznali Zagreb kao svjetski centar istraživanja u ovom području matematike.'"

To nerazumijevanje činjenice da sam pozvan da pravim časopis za Element i to što me za isto zvala izdavačka kuća u Indiji najočitiije se vidi na str. 452. iste knjige. Pogledaj pitanje (bold) i njegov odgovor na pitanje u kome se spominje moja presudna uloga:

„Kasnije ste se posvetili istraživanjima u području matematičkih nejednakosti. Tu je presudnu ulogu imao akademik Josip Pečarić, kod kojeg su se školovali i usavršavali brojni matematičari. Pokrenuli ste nekoliko znanstvenih časopisa koji su danas u svijetu vrlo visoko rangirani.

Da, redoslijed je zapravo bio obrnut. Znajući za sposobnosti i produktivnost akademika Pečarića te široki krug njegovih suradnika, inicirao sam pokretanje znanstvenog časopisa „Mathematical Inequalities & Applications“, 1997., kojemu je akademik bio glavni urednik. Na suradnju kao članovi uredništva su se uključili mnogi pozvani matematičari. Na listi urednika prvog broja su, među ostalima, bili: Ravi Agarwal, Roger Horn, Jonathan Borwein, Aleksander Ramm, Ingram Olkin, Hari Srivastava, znanstvenici čiji prosječan broj objavljenih znanstvenih radova je preko tisuću. Nedugo zatim pokrenut je sličan časopis „Journal of Mathematical Inequalities“ koji je s vremenom sustigao prethodnog. Slijedio je vrlo kvalitetni „Operators and Matrices“, a nakon toga još druga tri časopisa. Na temelju tih, Zagreb i škola akademika Pečarića prepoznata je kao svjetski centar za to područje matematike.“

Sigurno je točno da svi moji suradnici su kažnjavani na razne načine zbog mojih političkih stavova. Vjerojatno im je bilo strašno kada su doznali da sam ja bio jedan od četiri govornika obilježavanja stote obljetnice rođenja UTEMELJITELJA

DANAŠNJE RH akademika Franje Tuđmana. I o tom mom djelovanju se može naći u knjizi na str. 333 slijedeće:

„Prof. dr. sc. Neven Elezović piše jednoj članici našeg projekta (nadam se da razumijete porugu):

'Pišem našem Ministarstvu ljubavno pismo, povodom odluke da ne financiraju nijedan od naših časopisa. Interesantno, unutra ne spominjem Joška (Josipa Pečarića, JP), jer je svaka pomisao da takva odluka ima ikakve veze s njegovim djelovanjem potpuno neutemeljena. Baš je krasno živjeti u Hrvatskoj.'“

Sada o tome piše ovako:

S izuzetkom osam godina od 2009. do 2015., kad je stizala potpora Ministarstva, u svim ostalim godinama časopisi OaM i MIA nisu imali nikakvih značajnijih prihoda. Sam JP je u mnogim svojim pismima/objavama povezivao gubitak potpore ovim časopisima sa svojim političkim djelovanjem. Naravno da mu to ja nisam nikad spomenuo ili zamjerio, ne zamjeram ni sada. Zgodno je znati mogući razlog ukidanja potpore (iako ja u to osobno ne vjerujem).

Naravno on je i u javnim nastupima govorio slično, pa čak i prihvatio moj prijedlog i bude suautor u znanstvenom radu o metodi TVOR koja je pokazala kakve su sve krivotvorine sa žrtvama logora Jasenovac. Tebi zahvaljujem što si moju prvu knjigu o tome poslala u više knjižnica u Izraelu.

U tekstu čiji sam Ti link dao vidjet ćeš da moja Ankica nije ni radila ni imala mirovinu, a kada sam sakupio njene tekstove koje je kao prof. povijesti pisala o mom rodnom kraju Boki kotorskoj s drugim tekstovima ispala je velika knjiga. Njenu ulogu u prvoj mojoj ostavci na mjestu glavnog urednika i prvoj obmani u „Elementu“. Upravo sam dobio komentar bivše kolumnistice „Hrvatskog tjednika“ Mirele Pavić:

Ankica ti je bila strašna, uvijek Te je podržala u svemu, svaka joj čast za to! 🙌🙌🙌❤️

U tekstu ćeš vidjeti i da moja kćerka koja je doktor informacijskih znanosti i bliska suradnica sina pokojnog HRVATSKOG predsjednika Franja Tuđmana isto bila bez posla više godina, a i sada je na pola plaće. Kada je konkurirala na nekom fakultetu u kojoj je ključna osoba bila jedna od mojih doktorica, a koja je doktorirala jer je godinu dana prije gubitka posla došla kod mene, rekli su mi da je komentirala:

Ja se u to ne bih štel (htjela, JP) miješati.

Ili sada Elezović članovima 'moje' grupe:

JP se brine (svjedoci smo tome) o ljudima svoje grupe, a ja i moja obitelj se brinemo o egzistenciji više od 20 obitelji koje ovise o Elementu. Onaj tko nije prošao kroz takve brige, ne zna što to znači.

Ruga li se on mojoj obitelji i to u vrijeme kada je moja žena umirala i umrla.

Ili smatra moju obitelj članovima moje grupe. Pa svatko od njih ima mnogo veću plaću od bilo koje od mojih kćerki, a da ne spominjem moju Ankicu.

Sve imaju i posao. A moja kćerka i žena?

Sve u svemu, ja sam molio Element da mi udijeli pomoć za JMI jer sam svjestan da je moja uloga sa stvaranje ta četiri časopisa nije tako značajna kao Nevenova i on mi se eto smilovao pa udovoljio mojoj želji samo za jedan časopis.

To je očito i kada se uzme u obzir da me je akademik Gradimir Milovanović 2020. godine predlagao za jednog od Editors-in-Chief onog prvog Agarwalovog časopisa Journal of Inequalities and Applications:

"Subject matters of our JIAP are strongly related to inequalities (e.g. in analysis, approximation theory, combinatorics, geometry, mechanics, optimization, stochastic analysis, etc.) and their applications. There are two other specialized journals on inequalities (Journal of Mathematical Inequalities and Mathematical Inequalities and Applications), both from Zagreb, Croatia. Zagreb is become one of the biggest center of inequalities, after Pečarić came from Belgrade 30 years ago. He is a member of our EB, and because of that I suggested that his collaborator Mario Krnic also be a member of our EB. Other proposed mathematicians are from areas where we are deficient (real, complex and special functions, approximation, differential and partial equations).

I to je nešto što sam ja davno opisao samo se odnosilo na napadnutu Hrvatsku na čijem čelu je bio njen utemeljitelj za koga sam ponosan što sam mu baš u Vukovaru održao spomenuti govor.

A priča ide ovako:

DOBAR ČOVEK SLOBA

Mene osobno najviše veseli klasičan učinak srpske lekcije: "Tuđman i Hrvati krivi su za "podjelu Bosne" ". Naime, odavno sam shvatio da je najbolji način borbe protiv učinka spomenute srpske lekcije - narugati se. Glavni "dokaz" ovih naših "dobrih učenika " je obično Karađorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju je: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova, toliko i toliko teških topova, toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova, isto toliko lovačkih puštica i dva topa. Ali, bre, Franjo, ja sam ti bre dobar čovek Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi".

(Priču "Dobar čovjek - Slobo" Nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine kada je reakcija bila i u Hrvatskoj slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u - Hrvatskom Slovu! Inače prvi put je tiskana u Spremnosti 1999.)

U našoj priči možda i nisam molio Nevena da mi se smiluje za JMI već je on toliko dobar čovjek da mi je sam ponudio, iz drugog puta. A da bih ja to lakše prihvatio izmislio je mnogo veću cijenu od one stvarne.

Da , dobar čovjek Neven,

Naravno svi znaju da sam ja prekinuo suradnju u Australiju zbog sličnih razloga kao što sam sada tražio da me se u potpunosti izbriše iz ovih kako ja eto kažem MOJIH ČASOPISA, a oni mi gledaju svo vrijeme kroz prste. Prekinuo sam suradnju s Pakistanom gdje sam išao redovito s mojom Ankicom i gdje sam zaradio veći dio novca nego od te polovice za koju je meni rečeno da će biti isplaćena od Nevenovog novca pa sam bio iznenađen kad mi taj njegov novac nije bio u potpunosti njego i da moja polovica nije baš polovica. Znaju da sam na sličan način reagirao i kada je na udaru bio naš projekt, ili kada ministar Jovanović nije dao plaće nama kojima su na TTF-u produžili ugovor za rad poslije navršene 65. godine života.

A u prvom nastavku koji je objavio dragovoljac.com opisao sam i kako je izgledala moja prva ostavka na sve časopise u Elementu, dakle dvije godine ranije 2009.:

„Htio sam se povući iz svih časopisa u kojima sam glavni urednik. Neven je samo konstatirao: „Papa ne daje ostavku“ (...) Tada sam rekao:

Neka Ankica odluči!

I brzo je sve bilo gotovo, jer je Ankica rekla:

Ako Joško prihvati objavu tog članka ja ću se razvesti od njega!“

A to je bilo na proslavi mog rođendana gdje su bili tadašnji članovi moje grupe. Malo poslije toga od ‘Pape’ postadoh netko tko je sretan da mi se bacaju mrvice za jedan moj časopis, a ne za sva četiri koje sam na isti način stvarao kao i taj.

Vrijedaju te oni kojima si omogućio život koji imaju.
Strašno!

Ali ipak je lijepo znati da imam zajednički rad s autorima iz zemalja koji nemaju diplomatske odnose (Izrael i Pakistan) i da si se Ti htjela odreći koautorstva da moj doktorand ne bi imao problema, što ja nisam prihvatio. Ili da je slično Tebi reagirao profesor Noor-a iz Pakistana koji je također urednik u JMI:

*SulRe: Fw: Dear Editors of JMI
Wed, 27 Dec 2023 22:07:03 +0500
FDr. Muhammad Aslam Noor
Josip Pecaric <pecaric@element.hr>*

*Dear Honorable, respected Prof. Dr. Josip Pecaric,
Really very shocked to know the behaviour of your students and
colleagues.*

*Teacher is always a teacher. One must pay respect to their
teachers. whether you like it or not.*

*We are lucky to have sincere, visionary, motivated friend and
colleague like you, who have made excellent and outstanding
contributions in academics and administration.*

*Wishing you a very happy, peaceful, healthy, prosperous and
blessed new year.*

Ni njemu nije smetalo što su Pakistan i Indija u lošim odnosima,
a ja sam ga zvao u EB časopisa koji sam pravio za izdavačku
kuću iz Indije.

A najodvratnije je od svega što to svi dobro znaju a Elezović
kaže:

*Razlog je događanje u proteklih mjesec dana, a sve nakon smrti
gđe Ankice (jer je i taj tužni događaj dovođen u vezu s mojim
ponašanjem).*

I to isto tvrde i moji suradnici.

Njima (koji su uglavnom bili u poziciji kao i ona koja se ne bi štel mješat) nije problem u tvrdnji o dogovoru o 50% za samo jedan časopis jer sam ja eto moljakao Elezovića ili je on poput Slobe DOBAR ČOVEK pa sirotinji poput mene pomaže a da ovaj i ne pita, ali eto i oni su puni razumijevanja jer mi je umrla žena. Naravno ja tamo držim govor u nekakvom Vukovaru o nekakvom predsjedniku pa oni imaju probleme, a moja žena i kćerke su im bile krive jer me nisu urazumile pa radim tako da njima bude lakše.

Draga Shoshana,

Zamisli što bi im rekla moja Ankica za tvrdnju da sam se ja tako ponašao dvije godine nakon što sam im bio 'Papa', a kasnije i „King of inequalities“

Odvratno, zar ne?

Puno pozdrava,

Josip Pečarić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1711 citata: 24980, H-index: 55;

MathSciNet: publikacija: 1383, citata: 7276, H-index: 28;

Scopus: publikacija: 844, citata: 8614, H-index: 40;

WoS: publikacija: 844, citata: 7541, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po

tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi. Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One

thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258

CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

MDPI [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć

Mathematics 2022, 10(2), 202; [doi:10.3390/math10020202](https://doi.org/10.3390/math10020202)<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nanofotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 200 publicističkih knjiga.

31/01/2025.